

GHEORGHITĂ ȚARĂLUNGĂ

ODISEEA UMANĂ

INTRODUCERE

Dacă medităm despre felul în care am parcurs lungul drum al vieții, cei mai mulți dintre noi am putea spune că rareori am cunoscut bucuria trăirii, căci prea des ne-am confruntat cu îndurerări nemeritate și cu primejdii greu de înfruntat.

Acest concept s-ar putea restrânge la formularea stranie că am simțit fericirea doar ca pe o clipă, iar durerea cât un veac.

Ajunși la capăt de drum, vlăguți și nedumeriți, nu înțelegem de ce ne-a fost orânduită o asemenea existență, în care am viețuit fără să-i putem conștientiza nici frumusețea și nici măreția – miracolul ei!

Pare că avem un destin de a ne ivi pe lume într-un rai de speranțe și de idealuri, dar care trebuie să cunoască cohorte de răutăți și de împotriviri, care preschimbă luminile de spirit în orbire de viață.

Ne obsedează întrebarea de ce așa ne este cârmuită trecerea prin lume; care este sensul suferinței! Și ne străfulgerează gândul că *Suferința este*, în esența ei întunecată, *o Condiție Umană*, fără de care nu se poate parcurge nicio clipă de viață.

Nu te întreabă dacă ești în stare să suporti umilințele, violențele și chinurile barbariilor, Te năpădesc, te sufocă, te cutremură prăbușindu-te de pe culmile existenței.

Suferința nu iartă niciodată ninic, ne însoțește pretutindeni și oricând, țintind Desăvârșirea și Gloria vizate ori meritate; este eșafodul acestora și-al iubirilor pe care le avem!

Da, aceasta ne este dat! Omul este un uriaș în suferințele sale și un nevolnic în bucurii. Oricărui zâmbet îi este rezervat și un potop de lacrimi.

Cum reacționăm față de infinitele nemernicii, ne predăm fără de luptă ori reușim să supraviețuim? Aceasta este toată reușita vieții! Dar de ce veșnice războaie, fără să știm cu certitudine împotriva cui, cine este semănătorul de năpastă?

Intuim nu numai că ar fi un duh al răului ori o eroare de creare, dar și că noi înșine nu ne iubim unii pe alții și ne atribuim, cu dezinvoltură, sumedenii de răutăți, de cele mai multe ori nu pentru a vindeca unele hibe, ci, mai degrabă, de a ne evidenția merite pe care nici nu le avem!

Adeseori, ascundem adevărul, răstălmăcind înțelesurile în favoarea noastră, spre a umbri ceea ce strălucește mai puternic decât licărul nostru!

Pe lungul drum al vieții întâlnim o puzderie de peripeții, care de care nu doar urâte și degradante, ci și încărcate de dușmăanii dureroase. Nicăieri nu suntem primiți cu brațele deschise, ci oriunde ajungem, după chinuitoare urcușuri, nu-ți da nimeni o cană cu apă și n-ai nici unde pune capul pe o pernă.

Să răzbați de unul singur, aceasta îți cere existența și relațiile umane; semenii tăi, comunitatea în care trăiești este lipsită de înțelegere și chiar dacă faci ceva pentru ea, rămâne nepăsătoare. Ba, unii confrăți te judecă cu asprime, îți inventează chiar defecte, pe care ei înșiși le au, dar pe care și le consideră virtuți de seamă.

Nu te întreabă ce credințe ai, ce idealuri și ce iubire porți și nici dacă suferințe înduri ori dacă alungat, umilit și lovit ești. Nu-l interesează dacă la răscruci de viață ai întâlnit nedreptăți, ură, dușmănie ori lipsă de libertate.

Tu, omule rămâi profund întristat când descoperi câtă răutate este în lume, câtă prostie tronează în relațiile umane, câtă lipsă de adevăr face ca minciuna și ne iubirea să prolifereze în viață și să o degradeze.

Uluit ești și de micimea puterilor pe care le ai ca zestre a creări tale, fără să ai șansa de a te debarasa de orice netrebnicie care te cotopește.

Și nu știi ce să faci, prieteni nu găsești, îngerii te ocolesc, iubirea între oameni pare un mof, iar credința în care ai nădăjduit cu disperare se transformă în protest, dar fără nicio șansă de izbândă.

Mă tot gândesc dacă ființa umană se va regăsi vreodată e sine ori doar faptul că se caută este deja o victorie? Avem aspirații, idealuri, tânjim să dobândim supremația cugetului, dar suntem și robii unor puzderii de suferințe. Se va vorbi în paginile următoare despre toate acestea, fără să cred că am pus corect multe întrebări ori că am găsit pe deplin răspunsurile încărcate de puterea adevărului. Neliniștea aceasta o resimt din îndepărtății ani ai vieții și chiar nu foarte de mult timp oarecum visător, dacă nu și cu o doză de naivitate, meditam în felul următor:

”Oare toate gândurile noastre au o cumpănă a lor, o armonie atotcuprinzătoare care să le înlesnească traiectorii firești și viguroase aspirații? De n-ar fi așa, ne putem aștepta că orice idee sau orice speranță ar putea să fie o nechibzuință, căci știut este, adeseori, lumea dorințelor omenești arată ca un monstru. Da, aceștia sunt oamenii: mereu doresc ceva, nădăjduiesc fără preget în viitorul lor și nimic nu-i abate de la îndemnurile pe care le inspiră credințele lor.

Ei simt instinctiv că orice este posibil a fi cucerit, iar căile insucceselor par că nu le vor fi cunoscute niciodată. Chiar dacă dureri trecătoare le tulbură existența, ei nu-și pierd nădejdea că, foarte curând, ființei lor i se vor recunoaște adevăratele valori pe care le au cu prisosință

Există, desigur, mari drame umane, șanse ratate, întâmplări nefericite și idealuri pierdute, dar poate altora să li

se întâmplă vreun rău, însă lor, tocmai lor niciodată! Nimeni nu crede că Destinul poate fi necruțător cu sinele lor. Viața, fiindu-le aparte, unică, puternică și cu pasiuni aprinse, le dă convingerea că vor reuși să umple lumea cu frumusețe, cu idealuri și cu fericire, atunci când vor avea ocazia să arate tuturor strădaniile care îi animă și când imensitatea gândurilor pe care le au se vor revarsa peste tristețile existenței, când Omenirea va tresări uimită de ființa și de geniul devenirii lor...

Dar, cum clipa regretelor pândește fără hotar, cu cât nu realizăm mai curând ceea ce ne-am dorit cu pasiune, cu atât ne afundăm în întunecatele scuze ale neîmplinirilor. Odată cu trecerea anilor, renunțăm la multe gânduri, visurile se schimbă, idealurile au alte piscuri, căutăm alte străluciri, noi speranțe ne însoțesc destinul, și toate pe măsură ce forțele izbânzilor slăbesc. Simțim deodată că erupția spiritului nu se produce, că nu zvâcnim din necunoscut și că marea deziluzie stă să se săvârșească. Pare să ne amintim că înaintea ultimului răsuflet însuși Iisus a rostit: ***Săvârșitu-s-a*** (Ioan. 19.30) Da, noi aceștia suntem, nimic altceva decât durere! Dar cum să ne recunoaștem învinși când ființa umană este chintesența însăși a unui miracol?! Cine și-a urcat crucea până pe culmea de a putea singur judeca, este totuși un învingător. Cine nu a reușit să înalțe înfima cutezanță nici nu a existat! Dar, oameni buni! Nimic din ceea ce pare rău ori imposibil în viață nu-i pe deplin adevărat! Suntem părtași la Destinul victoriilor noastre! Viața trebuie trăită ca o luptă disperată până la ultima ei clipă desprinsă din Divinitate. Nu vă lăsați copleșiți de munții dorințelor ori înecați în oceanul patimilor, căci numai nemurirea spiritului este singura și marea biruință, mugurele de măreție al unei sublime creații. Alte rosturi nu sunt decât nimicuri înșelătoare!” (*Între haos și înțelepciune*, Ed, Edmunt, Brăila, 2008, pag. 81)

OMUL

PRECUVÂNTARE

Despre Om, ca ființă înzestrată cu o conștiință de sine, s-a gândit de pe vremea când s-a înțeles rostul de a înălța cel dintâi mormânt. Din clipa aceea puterea de spirit a omului a devenit cea mai înaltă creație în Univers, căpătând nu doar sentimentul de superioritate, ci și pe acelea de solidaritate și de afecțiune față de semenii săi.

De-a lungul erelor omul a luptat să se desăvârșească, să se cunoască și să vorbească despre sine, însemnându-și în multiple forme cele ce credea și simțea. A fost însă ca, într-un târziu, să învețe a-și încrusta vorbele și gesturile în cuvinte scrise, ceea ce i-a înlesnit să judece mai profund, să deprindă de la înaintașii săi, dar și să transmită generațiilor viitoare experiențele lui de viață și sentimentele care înnobilează existența.

În acest sens se poate spune că Biblia este un corolar al tuturor aspirațiilor pe care omul le poate avea. Și prin aceasta, omul, printr-o perseverență căutare de sine, pare că s-a regăsit. În interoirul său și-a aflat un suflet nemuritor și un cuget menit să-i extindă puterile în exteriorul corpului său în creații destinate veșniciei. El a descoperit o lume fantastică a adevărului, dar și a incertitudinilor. Îl extaziază cunoașterea, îl îndârjește și îl revoltă ignoranța, limita gândirii, existența suferințelor, inaccesul la Taina marilor întrebări despre ivirea și dispariția lui.

Omul simte că din măreția care i s-a dat îi sunt jefuite virtuți de către urâte năravuri, îi sunt date dureri nemeritate și îi sunt ucise realizările vieții și idealurile în care a năzuit. Prin toate aceste degradări ale ființei sale, din poziția înaltă în care se situiază în raport cu orice vietate existentă pe Pământ, se simte înjosit, umilit,

desconsiderat și supus în permanență unor atacuri dușmănoase ale unui Rău existent în infinite ipostaze. Urmare a acestei nefaste stări a existenței lui, omul se întreabă de nu cumva el este nu o creație a unei Supreme Iubiri, ci doar o compunere de însușiri datorate unui Hazard biochimic supus unor legi ale Naturii Materiale care a permis o evoluție continuă, de la Nimic la Sublima Viață. Omul a descoperit, în mecanismul schimbărilor la orice viețuitoare, existentă un proces care înlesnește salturile evolutive, pe care l-a numit *Mutantă*. Această uimitoare *banalitate de geniu* ordonează, primenește și desăvârșește arhitectura vieții într-o evoluție sublimă și o atât de profundă perfecțiune, încât pare a nu putea fi decât urmarea unei Intervenții Divine, situată dincolo de puterile de înțelegere pe care omul le are sau le poate imagina!

Ar fi mai bine acum să vedem cine este, de fapt, Omul, ce însușiri, ce doruri și ce neîmpliniri și credințe are această creație unică a Universului.

Motto:

Miracolul pe care-l numim viață
Între-a noastră-nchipuire;
O clipă, sigur, de dumnezeire
Și-a-nscris prestația semeață.
Din sine însăși seamănă uimire,
Din Timp, din Taine și din Spațiu-nvață,
Își poartă gându-n liniștea răzleață
Creându-și propria nemărginire.
Dar simple adevăruri ea nu știe
Și nicăieri nu-i unde-a le culege;
Să poată-a nemuri și să se-nvie!
Nu i-a fost dat puterea de-a-nțelege
Necruțătoare sa zădărnice:
Divinitatea nu are vreo lege!

I - CE VREI TU, OMULE, CE VREI ?

Tine ești tu, ființă uimitoare?

Ce sens are apariția ta în Univers, a cui plămadă ești și ce menire porți? Unii spun că ești un produs al Evoluției Biologice care, în urma unui îndelung proces de creație antropogenetic, început cu vreo șaptezeci de milioane de ani în urmă , te-a ivit pe tine, omule, petrecându-se de atunci aproape două milioane de ani. Sunt însă mulți oameni care se consideră a fi creația unei Conștiințe Supreme, făuritoare a Universului și a întregii lumi, a lui Dumnezeu! Atâta uimitoare perfecțiune a evoluției pare sau mai degrabă spus cu siguranță, că nu ar fi putut fi împlinită decât cu o implicare efectivă a Divinității! Aceste două teze sunt considerate astăzi nu ca opozabile, ci complementare, concepțiile actuale ale științei se armonizează cu cele ale revelației Biblice. Însăși Știința consideră că este nevoie de a intra în dialog cu alte forme de cunoaștere, cu ideile religioase, spre a găsi răspuns la marile neliniști și ignoranțe care îl stăpânesc pe om. Mircea Eliade chiar spune că *fără religie știința este șchioapă, iar religia fără știință este oarbă*. Omul acesta efemer și imperfect se întreabă totuși: De ce există Univers, din ce s-a crea, ce a fost înaintea ivirii lui, este dintotdeauna, nu are început, înaintea lui a fost doar întuneric, iar acesta ce este, materia pe care o cunoaștem se autoperfecționează pe sine odată cu noi înșine care suntem parte a ei? Să fie materia, într-adevăr, o creație a unei Conștiințe Superioare, a Duhului imaterial? Dar și acestuia omul îi pune întrebări ca și materiei, în plus, de ce această teribilă forță creatoare a avut nevoie, dorință, pasiune de *a fi și a nu fi*, de a se mișca și transforma

veșnic? Omul tot întreabă, se tot întreabă, dar niciodată nu va ști nimic! Într-un târziu de existență, rațiunea lui l-a îndemnată să creadă doar în ce-i spune conștiința – sufletul, căci lumea materiei inerte, cu toate meritele și măreția ei, este prea strimță pentru miracolul omenesc! El are un interior al lui care este inacesibil oricărui intrus material; o parte din Conștiința Supremă; suflet, viață! Individualitatea umană nefiind supusă morții, tocmai prin prezența acestei *substanțe divine* De-ar fi fost ca viața să apară din materia neînsulețită ar fi ceva aproape de neînțeles, uluitor, sfânt! Dar însăși antici spunea că nu este posibilă o asemenea adevărată minune, încât au menționat într-un mod nicicum de contestat: *Omne vivum ex vivo!* Esența vieții nu este nicidecum de natură materială, depășind putera omului de a înțelege ce este dincolo de materie. În om se află taina uluitoare a vieții, iar în aceasta miracolul dumnezeiesc! Că viața s-a ivit din materia nevie și că Universul s-ar fi creat el însuși, este mai mult decât o degradantă absurditate. Fără existența lui Dumnezeu în acest Univers, chiar în viața intimă a fiecărui om, răul ar domni pretutindeni. Ce ar fi lumea în aceste condiții? Dar care lume? Ar fi dispărut demult, *Homo Sapiens* s-ar fi pierdut pe sine!

Omul! Miracolul care se perfecționează pe sine!

În acest Infinit omul este văpaia de spirit împodobită cu o conștiință, răzvrătitul față de vremelnicia și suferințele vieții, sublimul gânditor care se întreabă pe sine cine este el însuși și ce este dincolo de sine, de lumină, de întuneric și de ceea ce cunoaște, unealta de cuget care vrea să penetreze Infinitul și Eternitatea! Astfel gândind, nu este prea mult spus, el este ființa ivită pe lume

ca o revărsare îmbelșugată de bucurie și mereu novatoare, chiar dacă îi este predestinat a se prăbuși veșnic în genunea unei cascade de haos! Omul nu poate renega Creatorul, dar zidirea sa, așa cum a fost zămislită, îl îndurerează profund. Simte că în ființa lui se află înscrisă o imensă Eroare: a fost creat spre a se înălța și a fi prăbușit! În loc de raiul unui vis, capătă destinul unei veșnicii de scrum! Cât de înălțătoare și îndumnezeită ființă, dar căreia i s-a dat prea multă îndurerare!

Omul este condamnat să dispară pentru cumplita vină de a se fi născut!

Se creează o minune pentru a fi pradă pustiului! I se dau clipe de fericire, spre a suporta cât mai greu și îndelung suferințele! Deși este o parte a Conștiinței Supreme, atotputernică și stăpânitoare, e mult prea nevolnic în fața durerilor și n-are puterea de a privi dincolo de limita îngustă a unei înțelepcuini fără orizont și cu un viitor doar de la o zi la alta! Conștiința sa își asumă responsabilitatea de a dicta felul reacțiilor și relațiile cu mediul exterior ființei, dar în interoirul acesteia pare neputincioasă, chiar absentă. De ce o asemenea frustrare, este poziția unui statut de inferioritate care i s-a atribuit? În interiorul corpului uman este imperiul sufletului, poate chiar în inima sa, domeniu al Divinității, iar în exteriorul viitorului lut este tarlăua cugetului răvășit de nemerniciile existenței! Orice om, ca produs real al Naturi în care sălășluiește, este menit să aibă final efemer ca oricare vietate. El doar a primit sau a dobândit puterea de a-și conștientiza situația existenței sale, admitându-și limitele destinului biologic de veșnică primenire din care derivă, este drept ca un miracol, dar nu pentru veșnicie. Dacă natura ar crea ceva care să nu fie supus pieirii, s-ar

distruge pe sine și s-ar epuiza definitiv, s-ar sfârși în ea însăși pentru un scop sinucigaș!? Nemurirea nu poate exista! Orice este supus imperiului nemiloasei dispariții! O singură ființă cu două lumi; una de armonie, alta de nelineiști! Omul nu va înțelege și nu va accepta niciodată destinul hărăzit ființei sale. Să clădească edificii de spirit, să înalțe mai presus de sine însuși idealuri nemuritoare și să urce adevărate divine sensuri ale existenței, ca de pe piscurile seducătoare să fie prăbușit în genunile înfricoșătoare ale iadului veșnic! Dar nu oricum, ci prin cumplite dureri, de i se pare că *a trăit o zi de fricire și un veac de suferințe!* Câtă durere simte omul când chiar după o trăire îndelungă ajunge să spună că *aceasta mi-a fost Clipa vieții!* Și cu atât mai dureros, când însăși Clipa pare că îi spune că singurul ei vis a fost acela de a seduce Nemurirea!

Există imperfecțiune nu doar în arhitectura corpului de om vremelnic, ci chiar în propriul lui centru de comandă, Conștiința!

Ori poate că așa s-a vrut, a fi doar un simplu instrument prin care este controlat și stăpânit. Omul o crede cea mai aleasă virtute, pe care se străduiește să o înalțe cât mai sus, dar ea nu este decât o limită a unei îngăduințe supreme! Știa bine latinii: *Nec plus ultra!* Aici se oprește, odată cu ea, și înțelepciunea omului! Ca la orice gânganie sau bacterie, cantitatea și calitatea inteligenței este un dat peste care nu se mai poate trece! Cunoașterea de care este capabil e stăvilită! Necunoscutul, marea chemare a omului, nu se lasă colindat nici măcar de visurile umane! Orice pas înainte nu se poate face, mai departe începe universul unei Supreme Taine. Misterul existenței omului se pierde în marea Neștire a Divinității!

Ceea ce omul a reușit să afle până acum este doar ca o amăgire, pentru a liniști cugetul limitat în posibilități, dar doritor de a se ști puternic și nemărginit în aspirații și cunoașterea adevărului. Conștiinței, ca parte a puterii Divine, i s-a dat menirea de a coordona toate acțiunile omului în relațiile cu exteriorul corpului său, și chiar cu interiorul acestuia, într-o armonie deplină cu acea energie a vieții – sufletul, veșnicia omului, emisarul divin care ne dirijează ființa în toate manifestările ei. Ce sunt în esență conștiința și sufletul, rațiunea omului nu poate înțelege nimic, ci doar băjbăie închipuiri, pentru că nu se pot descrie în termeni materiali. Gândul, mintea noastră aparțin corpului material din care omul este creat, dar sufletul nemuritor, chiar dacă este dat pentru un timp omului, el aparține numai lui Dumnezeu. Conștiința însăși poate exista separat de corpul fizic, nu pare a fi elaborată la nivelul creierului omenesc, căci acesta este numai un instrument de exprimare a conștiinței. Creierul doar îi oferă posibilitatea de acces către universul nostru exterior conștiinței, începând de la nivelul receptorilor periferici, ca porți de intrare a informațiilor spre creier, unde sunt transformate în procese de conștiință. Sufletul omului dă gândului energia creatoare pe care o expune mai întâi conștiinței spre a se armoniza cu interiorul și cu exteriorul ființei umane. Astfel că omul se înscrie ca o ființă spirituală, înzestrată cu suflet, și ființă materială înzestrată cu un corp condus prin rațiunea creierului. Omul știe că este o ființă efemeră sortită să se dematerializeze în existență, simțind că este chiar o silnicie, dar crede în nemurirea cugetului său. Poate că nu prea târziu, omul se va elimina de balastul genelor nefavorabile tinereții – vieții și va trăi secole, dar tot produsul cugetului și emanația conștiinței vor fi puternice, nemuritoare și universale. Ceea ce acestea lasă este veșnicie și penetrează

Spațiul ca un dictat. O fi având conștiința o lungime de undă, o energie ce ar putea fi decodată, are volum material trecător, unde sălăsluiește în ființă, inima, ca centru al sensibilității și al afectivității, o găzduiește cu iubire, ce arhitectură i-a făurit Creatorul?! Totul este o armonie de structură, ca o Decizie Supremă. Dar atât cât este conștiința, ea permite omului afirmare însușirilor sale, așa cum se va arăta ceva mai spre finalul meditațiilor.

Oricât ar fi de însetat de cunoaștere, omul nu poate sorbi cu nesaț din izvorul Necunoscutului.

Pentru om această pasiune seacă, fără regret și fără a înțelege arșița dorului de a ști a acestuia! Cine este, de unde vine, încotro și până când merge în Universul care îi îngăduie să fie doar o clipă de viață, niciodată mai mult?! Omul are o permanentă nevoie de a sorbi izvoare de adevăr. Cu putera adevărului străbate toate cărările existenței, cu harul lui pătrunde în tenebrele ignoranței, străluminându-și conștiința cu lumini de taine înnoitoare ale existenței. Adevărul îi dă omului puteri de viață, îl înalță în cugetare, e un torent înnoitor al speranțelor sale. Adevărul pe care îl caută omul nu este un bulgăre de aur, și nici un soare strălucitor care orbește, ci este o stringentă nevoie, o chemare a Necunoscutului ca o vrajă de care nu te poți desprinde, omul fiind un căutător disperat. Cunoașterea îi pare omului o zeităte în care crede necondiționat, căci lumea lui este mică, pe când ceea ce nu știe este uriaș. De la a se cunoaște pe sine însuși el ajunge să spere că va afla tainele Absolutului, dar nu va avea niciodată înțelepciunea supremă, chiar dacă conștiința lui vrea să se știe pe sine, de când îi începe cunoașterea și până unde îi este dat a junge. Ce sublimă e căutarea! Când omul nu află adevărul pe care îl caută cu abnegație și chiar

cu jertfă de sine viața se irosește într-o confuzie dureroasă, rosturile existenței rămân obscure, parcă o prigoană intră în cuget cu durere. Salvarea omului ar putea veni de la libertatea cunoașterii ca o adevărată renaștere, ca o înviere! Activitatea vegetativă a organismului și aceea de relații cu mediu, inclusiv acțiunile conștiinței și chiar manifestările sufletești au nevoie să fie întreținute în permanență cu informații; întreaga ființă umană are nevoie de a ști – cunoașterea este chiar viața lor! Dincolo de omenescul *a nu putea ști* nu există nimic altceva decât un mister impenetrabil - Dumnezeu! Să-l fi vrut oare pe om cu limite de orizont?!

De ce omul a fost creat astfel?

În fond este un non-sens, o mărginire a dumnezeirii; l-a înfăptuit prin Cuvântul Său spre a fi nevolnic în izbânzi, în aspirații și în desăvârșirea propriei lui personalități!? Nu pare credibil că Dumnezeu a putut comite înfăptuirea unei ființe atât de puțin dotată! Să credem mai degrabă că Hazardul evolutiv nu a avut conștiința de a făuri un produs cu o anumită factură fizică și spirituală? Prea am da haosului acestuia valoarea de a zămisli ceva atât de minunat, când el nu are nici responsabilitate, nici închipuire spirituală! Nu ne rămâne decât să suferim că nu ne este dat a cunoaște ce a urmărit Dumnezeu, creându-ne așa cum suntem. Ori poate că este mai înțelept să nu aflăm niciodată! Abia atunci am fi cu adevărat profund nefericiți!? Dar mai important ar fi ca omul să se mulțumească de cum este și să se străduiască a se cunoaște pe sine însuși, precum au spus-o înțelepții greci, și să-și elimine propriile sale neîngăduințe de cuget, de patimi și de înjosire! Și pe când toate aceste degradări se vor sfârși, ar fi, poate, îndreptățit să-și mai repună

nliniștitoarea întrebare! Omul este conștient de faptul că viața este mai frumoasă pe cât este mai lungă și tocmai de aceea nu poate accepta destinul său de ființă muritoare. Dar nu cumva tocmai limitarea ei îi dă vieții supremă măreție?! Dacă omul ar fi avut veșnicia apelor, a munților și a cerului, nu ar mai fi cunoscut nicicum încântătoarea frumusețe a clipei lui de viață!

***Parcă* Dumnezeu a imaginat temerea!**

Nu voia un om puternic, cuceritor în Cosmos care să-și schimbe lutul vremelnic în spirit veșnic?! Se simțea Dumnezeu singur și s-a distrat creând un fel de mogâldeată purtătoare de viață? Dar Spiritul Însingurat, chiar dacă este neîndurător, este deasupra unor dorințe minore, fiind o superconștiință străină oricăror zădărnicii. În Haosul acela de Început, în care nimic nu exista, nici lumină și nici veșnicie, fapta Cuvântului a fost o izbucnire de voință, ca o dăruire și supremă înțelegere. Atunci cum de a putut face un om imperfect, tocmai El creator de lumi și de conștiințe! În acest Univers nu ne-am ivit ca o armonie, ci ca o răzvrătire, un permanent protest!? Ca un haz al Hazardului, nu ca un Dictat Suprem? Dar oricât s-ar tot întreba omul, în cele din urmă are înțelepciunea de a medita că mai presus de puterea lui de înțelegere ar putea exista un răspuns care să-l favorizeze, iar imensitatea dramei lui, pe care o invocă, nu ar fi decât o furtună într-un pahar cu apă!

***Multe* suferințe îi sunt date și-nalte
neîmpliniri nu îi sunt îngăduite omului.**

Nu este oare o mare nedreptate, un neînțeles al credinței care i se cere? Cu toate acestea, din câtă putere i s-a îngăduit omului, acesta a conceput o cale de urmat către o regăsire într-o altă lume, aceea a spiritului, a izbânzii cugetului în propria sa nemurire. Deși omul este pe deplin conștient că nu există nicio șansă de perpetuare fizică și nici aceea a învierii, are certitudinea, chiar dacă ar părea o iluzie, că faptele spiritului său pot dobândi veșnicie, poate chiar și emite emanații ale conștiinței sale, Unde care străbat în Cosmos, cu toate că omul nu le poate detecta cu mintea ori cu simțurile lui, în acest moment al evoluției ființei sale. Al evoluției? Este omul un altul decât cu ceva mai mult timp în urmă? Poate că da! Să fi lăsat Creatorul această posibilitate puțin cunoscută și înțeleasă uimitoare înălțare și în acest mod omul să devină nemuritor? Aici este o răscruce a gândirii?! Nu cumva pretenția, nefericirea că nu păstrează condiția fizică a existenței este, de fapt, o gravă înșelare a omului, ci nu o eroare a Creatorului? În Eternitatea pe care ar dobândi-o n-ar ajunge să mișune viermuind în Timp neobservat, nedeosebit și lacom de spațiu?! Da, numai supraviețuirea cugetului său este șansa nemuririi sale! Și aceasta numai când prin spiritul său omul a putut crea ceva care să merite metamorfoza clipei sale în veșnicie. Altfel de ce ar trebui ca orice cuget să ocupe un loc, fără să împodobească veșnicia cu nimic, nefiind observată prezența lui ori chiar ar fi ca și absentă?! Dar a da naștere unei vieți nu este tot o creație cu adevărat sublimă și divină? Din ființa omului a rezulta pulsații de existență este singura posibilitate, precum spuneau erudiții latini: *Omne vivum ex vivo!* Dând viață din sine, omul devine nemuritor, precum fapta cugetului său. Privind însă cu atenție marea nemulțumire a omului că nu este fizic nemuritor, nu este de înțeles cu ce vrea să se aleagă în

mod concret. Dincolo de existență nu ar mai fi nici dorință de putere, nici glorie și nici fericire, căci nu există nefericire. Doar o spumă de viață!

Plecarea din această uimitoare lume este imensul regret al omului.

Despărțirea de iubire, de frumusețe, de idealuri și de dorința propriei desăvârșiri este drama care cutremură ființa fragilă a omului! Acestea și încă un noian de virtuți sunt daruri ale dumnezeirii care îl fac pe om puternic, bun, înălțător și nemuritor! Dar acolo unde se duce omul, regretând chiar o existență zbuciumată, nu cumva ia cu sine și memoria, imaginile și efervescența realității trăite? Amintirile nu-i voar fi un permanent prezent? Doamne, Doamne, câte nu știe bietul om, cât de zadarnică îi este marea lui închipuire! Dacă duce cu sine iubirea din această lume, realitatea trăită și frumusețea fericirii visate el n-are de ce suferi! Nu va dispărea nicicând, va EXISTA în veșnicie! De-ar fi astfel, omul s-ar lumina cu deplină credință, ar fi în această searbădă lume un izvor de entuziasm, de fapte și de nestăvilite imaginații de bucurii. Neștiind, se întrebă continuu care-i menirea lui în acest înstrăinat Univers al nefericirii sale, ce rost își are viața, când clipă-i doar și suferință. Acest neînțeles îi este tragedia existenței! N-ar fi mai bine oare să fie indiferent la toate, cât timp ursite-s zilele lui să dispară ca și când niciodată Dumnezeu nu i le-ar fi născut?! Dar nici pentru o astfel de conduită el nu este pregătit, nu are nici putere nici curaj să stea în nemișcare! Mai degrabă îl poartă gândul să vrea mereu ceva care să-l scoată din starea lui de amăgire. Ar vrea să-și strămute fugara lui existență în inefabila exuberanță de a exista în Eternitate. Acolo să-i fie adevărata sa lume pe care Creatorul i-a îngăduit să o

viseze! Dar oare când nu greșește omul, când știe bine ceea ce dorește cu adevărat, ceea ce vrea cu aprinsă voință nu-i este cumva o nefericită dorință, o speranță necăjită? Adeseori, ceea ce i se pare adevărat, nu este decât o înșelare otrăvită!

Omul mai vrea un nimb al său dincolo de orizont.

O privire mai departe de ceața care îi astupă nu lumina ochilor, ci pe aceea a minții sale. Se vrea pe el mai departe de Sinele său, spre a se afla, a se cunoaște și a se desăvârși, căci omul este devastator cu necunoscutul, cu limita propriei lui vieți și cu nemerniciile care i se pun în afirmarea și în armonia existenței sale. Nu vrea omul să aibă un interior al său care să fie deasupra aparențelor și chiar al realului imediat, cu puteri de taină și de credință, iar în afara acestuia o stare de cuget nesupusă nemulțumirilor și inferiorității de existență și de acces spre tâlcurile conștiinței și ale viziunii de viață? Mai speră omul să aibă o cale directă cu toate simțurile lui, să le înțeleagă pe deplin manifestările în orice situație, să nu existe confruntare războinică între niciuna dintre acestea și voința cugetului mereu în avangardă cu infinite provocări. Omul se simte încorsetat în toate dorințele lui, în inițiativele pe care le întreprinde și chiar în curajul de a înfrunta suferințele care îl asaltează în permanență. O ființă integră și liberă - un singur crezământ – un zbor spre infinit!

Pentru că a fost creat cu o rațiune, omul îndrăznește!

Vrea tot ceea ce îl poate ajuta, proteja și înălțat, altfel nu înțelege de ce a fost conceput; doar nu spre a se degrada și a fi mistuit de oricare răutate! Pentru a-și ocroti și stimula manifestările ființei, conștiința omului a născocit idealuri, visuri frumoase cât și glorii răsunătoare. Ființă atât de complexă, omul nu vrea să fie singur, în afara societății în care trăiește, ci să fie alături de semenii lui. Numai în aceste fel el se afirmă, se definește și se regăsește pe sine însuși în imensitatea lumii și în puzderia de fapte! Rațiunea lui cere și vrea să privească nu doar peste mușuroaiele amăgirilor și a nimicurilor, ci și peste înălțimea veacurilor, a orizontul viitorului omenesc! Rațiunea știe să elibereze viața de umilințele supunerii, dar ea însăși nu poate evada, prea curând, din carapacea unei înguste existențe, să ajungă dincolo de îtelegerile firii. Rațiunea ar trebui să dețină toată puterea, căci ea este energia noastră de viață, atât cât s-a vrut să fie! Total insuficient, dar omul a învățat să nu dezarmeze prea ușor în fața greutăților, a pericolelor și chiar a ceea ce pare imposibil de cucerit. Chiar dacă mii și mii de ani lumină vor picura în clepsidra eternității, forța cucetului uman are înțelepciunea să aștepte! Rațiunea se neliniștește, se purifică de neputință și se multiplică, fiind capabilă să treacă **Dincolo de Spațiu**, fiind cea mai înaltă autoritate umană și universală!

Omul simte nevoia să lupte în permanență, fără răgaz de odihnă, cu aprig dor de izbândă.

Să se opună nimicniciilor, nevoilor rebele, să se înalțe, să-și perfecționeze personalitatea. Este o luptă cu Necunoscutul, cu suferințele, cu propria nefericire și cu sine însuși; cu E-ul care vrea să-l domine, să-l ridice mai mult decât merită și decât modestia îi îngăduie. Omul nu

trăiește decât în vremuri de permanente nevoi! Cu toate acestea, i s-a dat o limită de curaj și șanse indoielnice de izbândă, el trebuie să îndure mari suferințe spre a cunoaște șansa victoriei, unii semeni ai acestuia chiar jertfindu-și viața. Acest gest este considerat eroism, lădat de semenii săi și de îngerii care veghează destinele oamenilor, când, de fapt, el este în sine un afront adus Divinității care a dăruit minunea vieții. A fost înmaginat să fie un învins în războaiele cu atâtea și atâtea nemernicii ori numai în acest fel omul poate, atunci când iese învingător, să cunoască fiorii de glorie și de nemurire? Oricum ar fi, omul stă în permanență de gardă față de inamicii vizibili și invizibil, dușmani ai vieții, simțindu-se responsabil față de timpul ce i-a fost încredințat, fapt ce îi oferă un sentiment de demnitate și chiar de fericire, dar și de permanentă neliniște; o sentinelă în postul de veghe întreaga viață!

Tot timpul omul vrea să învețe, să aspire putere de spirit din ideile lumii.

Să se știe pe sine, să-i înțeleagă pe ceilalți oameni, să capete omenie în relațiile interumane. Numai alături de semenii săi el se simte puternic, de folos și bucuros de existență! Dobândind în permanență noi cunoștințe omul este mai bogat în cuget, putând dăruia semenilor săi comori de frumusețe, de adevăruri și de înălțătoare virtuți. Dar oricât s-ar strădui să deslușească tainele ascunse de realitatea imediată, de a imprima în cugetul lui o adevărată enciclopedie umană, omul se pierde prea repede pe sine și odată cu el o văpaie de cunoștințe se stinge definitiv. Învață, omule, învață că totul se va uita cândva, dar mai ales, se va nesocoti de nepăsare și se va contesta de ignoranță! Aceasta ultimă impulsivitate este tragedia cea mai înjositoare, căci strădania ta de a fi util lumii în care

trăiești este terfelită de inferioritate, de lipsa de educație, de prejudecăți și de nepăsarea societății. Importiva cui să te răzvrătești!?

***I*scusitul om se dorește creator de valori.**

Lumea este săracă în măiestrii ale cugetelului, preocupat mai mult de cerințele zilnice al existenței decât de aspirațiile ființei lui interioare avidă de frumusețe. E dornic de chemările artei, de idealuri aprinse și de fapte nemuritoare. Prin acestea se înțelege pe sine, se poate defini și își poate învrednici spiritul cu atrăgătoare aspirații. Omului nu-i ajung înfăptuirile minore, îndemnurile fără răsunet în conștiința oamenilor; el vrea trăiri învăpăiate de geniu, de străduințe, de jertfe și de nemurire. Iubește piscurile vieții; furtunile ideilor îi răvășesc conștiința, îi primenesc armoniile de simțire și visurile fermecătoare. Nu-i place să se bălăcească în apele stătute ale comodității, ale nepăsării și ale urâtului de totdeauna. Pentru el înnoirea, reavănul de primăvară, neastâmpărul curajos din anii fermecători ai copilăriei îi sunt ademenitoare oferte de a se implica în acțiuni importante, în fapte imperios cerute de zâmbetul lumii ori de durerile ei. De înfăptuirile de geniu ale cugetului și sufletului său însăși. Natura rămâne uimită, o îmbogățește, o face și mai atrăgătoare cât și mai ușor de cucerit și de îndrăgit, însă, din păcate, doar pentru prea puțin timp: vremea frumoasă a omului se termină nemilos de iute! Dacă despre sine se va mai ști câte ceva, el nu va mai îndrăgi nimic și niciodată! Și cât de intens vrea omul să fie mai mult spirit decât lut în această lume a intereselor și a pietrelor neimșitoare unde este prea dependent de condițiile materiale din care provine. Este o dorință firească atât timp cât a primit viață din Suflarea Divină! Se

vrea mai mult *a fi* decât *a avea* ! El își disciplinează înțelepciunea, emite idei, înalță idealuri, are o sete de frumos ce-l copleșește, se jertfește pentru a crea valori, virtuți; țintește nemurirea! O dorință, o pasiune, o jertfă; toate sortite să dispară, ca și când ar fi fost de neluat în seamă, inutile, dacă nu chiar dăunătoare !?

Acest om firav la trup se vrea puternic prin ceea ce gândește și înfăptuiește.

Știe că amăgirile, iluziile îi subminează forța de a întâmpina viața. El iubește cu patos izbânda, victoria față de orice nimicnicie. Nu caută lupta pentru a înfrânge și a se glorifica, ci spre a se modela pe sine, a-și desăvârși statura de om integru, demn și mândru, frumos, aristocrat și sublim. Este conștient că poartă predestinația de a fi deasupra nevolniciilor, a pretențiilor și a stării de inferioritate a cugetului! Neîncrederea în sine este durerea pe care omul nu o vrea, nu o suportă și îl răzvrătește. Are aprinsa nevoie de a se ști puternic, de a cuceri, de a se împotrivi unor cohorte de răutăți. El trăiește însă într-o realitate nefastă pentru că nedreptate îl umilește, incompetenții care conduc lumea îi batjocoresc existența, iar ura unor neoameni îl înrăiește. În aceste condiții nici credința nu-i mai întărește voința, iar iubirile mari nu le mai poate afla niciodată. Orice adevăr pe care îl află este suspectat de a nu avea certitudine, orice împotrivire i se pare a fi un real război, iar el însuși n-ar avea niciun viitor. În atmosfera de neîncredere omul devine un adevărat zeu al indoielilor, dacă nu chiar o himeră a lor, incertitudinile dușmănindu-i bucuriile și speranțele.

Insuficienta modelare a ființei sale îi este omului o adâncă durere.

Parcă ar fi un ghipe înfipt în fiecare zi a lui, în zborul gândurilor și în nimbul înțelepciunii. Dar această stare nu îl copleșește, nu îl dezarmează și nu îi abat gândurile în prăpăstii de simțire. Ca o reacție de atac, s-a învrednicit să se opună, să se desprindă de inferioritatea nedreaptă care îi acaparează existența. Așa a început odiseea propriei perfecțiuni, un elan neîntrerupt, zborul măreției sale! Un pedestal a demnității: trudă, suferințe, jertfe! Din sărman om – un erou al credinței, un înger pământean-muritor. De aceea omul accede spre Omenie – cea mai frumoasă frescă a spiritului uman! Ființa lui nu este sortită să se târască! Are o anume verticalitate menită să-și ia zborul spre idealuri, spre însuflețire de visuri și către surâsul credinței și străfulgerările iubirii. Pentru toate acestea omul își modelează de vreme îndelungă geniul devenirii sale. Este marea lui revelație. Oare sediul Omeniei se află alături de cel al sensibilității omului, poate în inimă de unde se revarsă în cuget și înlesnește un comportament iubitor de oameni și cu viziune în sufletul acestora? Omenia o fi un dar ori este un rod al educației, o opoziție față de câte răutăți asaltează nu numai ființa fiecărui om, ci și relațiile dintre ei. Și fără spiritul omeniei societatea umană ar fi săracă de bunătate, ceea ce constituie terenul de respingere a relațiilor afective dintre oameni. În acest fel, răutatea este satisfăcută, căci rupe lianele care susțin apropierea dintre un om și altul, de parcă ar fi o adevărată instituție bine organizată, condusă, îndrumată de ceva sau de cineva, încât pare că ar sta la pândă în permanență și orice manifestare umană de apropiere, de iubire și de ajutor, este cu dușmănie ponegrită, atacată și schilodită de înțelesuri înalte.

Țertitudinea că este iubit în această lume atât de puțin simțitoare este o vrere pe care omul o caută tot timpul.

Iubirea îi este imboldul care îl ajută să-și desăvârșească ființa lui avidă de perfecțiune. Însăși geniul spiritului său își are izvorul în vraja dragostei. Iubirea i se pare un adevărat fulger care îi luminează întreaga existență. În tainele iubirii el află că orice este posibil a împlini, că visurile prind aripi de zbor, iar faptele se încrustează în cremenea timpului; tot de aici irumpe și marea seducție a nemuririi sale cât și puterea de jertfă când viața i-o cere! Capacitatea de a iubi și de a se simți iubit îi apare ca o chitesență a reușitei sale în viața greu de cucerit.

Dragostea îi înlesnește nu doar să parcurgă drumul, dar îi și deschide larg porțile fericirii. Păcat că prea puțini oameni ajung să pătrundă prin ea! Sunt toți aceia care n-au curajul și nici inimă de a se dărui iubirii, de a învăța să ierte și chiar de a lăcrima pentru ființa iubită. Iubirea omului este ca o săgeată contra tuturor răutăților și a împotrivirilor urâte, dar este și ca un balsam pentru absența zâmbetului și a rugăciunilor din viața oricui; nimeni nu suspină, nu se frâng aripile în zbor, nu se prăbușesc idealuri și nu se întunecă visurile; se bucură cugetul, cedează inima, se înalță sufletul! Pentru om viața este, înainte de orice, un sanctuar al iubirii. Da, viața lui este o nevoie aripă de iubire!

Tristețea nu este pentru om!

Acesta știe că tristețea este în ascunzișurile ei Marele Sfârșit, ea fiind o altă lume a durerii. Tristețea îl

deposedează pe om de bucurii și de elanul de viață, fiind ca o umbră a rațiunii, într-o eclipsă de speranțe. Tristețea îl face pe om să lăcrimeze, prin aceasta protejindu-și sufletul, se trag peste surăs obloane de neliniști, el nu mai emite energie de apropiere umană. Dar când nu a putut omul să găsească mijloace de împotrăvire asupra oricărei răutăți? Chiar de la tristețe învață să se apere, o folosește pentru a nesocoti și învinge marile răutăți, ducându-l în final spre căile de acces ale liniștii. Ducă-se-n pustiu tristețea! Printre oameni nimeni nu o caută, toți o resping, căci apare ca o ciumă când răutățile bântuie lumea. Tristețea apare întotdeauna ca un iz al suferințelor și al înfrângerilor, dar și al stării de imperfecțiune a condiției de om, iar sub această formă este cea mai puțin vizibilă, însă este cea mai adânc chinuitoare și veșnică!

**Când l-ai dat din rai afară, Doamne, pe om
parcă l-ai uitat!**

Rele, fără de iertare, de el toate s-au legat! Îl iubesc cu-nflăcărare, să le fie scav de-a pururi, nici pe el să nu se știe! Însuși veșnic se tot ceartă, patimi câte nu adoră! Multe vicii ori năravuri îl fac cum nedemn să fie, semenii să și-i alunge, viața să și-o degradeze. Toate peste el, puhoaie, se abat neîncetat, din senin produc mari umbre, din virtuți urâte fapte, iar din taine de credință – erezie și păcate! La-început e amăgire, înșelare și minciună. Vin apoi, pe rând ori gloată, vicii, ură, nedreptate; dezonoare și necinste; necredință și orgolii; lașitate și trădare; dușmănie și desfrâu; interesul, impostura; vanitatea, umiliința, invidia și ispita; lingușirea și mânia; pretenția și trufia; nerușinarea și prostia! Și cu ea, cu cea mai mare degradare a spiritului uman, cu prostia, se înfrățeste cel mai mult, ajunge să o adore, să se simtă bine în anturajul ei, să-i fie

Însăși un crez, o transformă în virtute, îi acordă distincții de onoare, o introduce în ideologii, punându-i lauri de adevăr și de dreptate, o instituie, alături de minciună, ca ordine de Stat! Cine-i altfel este destinat să piară! Să fi regretat oare Părintele Suprem, văzând cum creației Sale îi este întunecată seninătatea gândurilor, aspirațiile cugetuluiși chiar dăruirile de suflet? Poate că de aceea omul a deprins să lupte aprig cu nesfârșirea de dureri și să își făurească pe Pământul izgonirii sale propriul lui rai, în care să nu mai regrete păcatul săvârșit de a se înfrupta de mărul interzis, oferit de femeia sa ademenită de șarpe. Împreună cu ea, înseninați de speranțe și indemnati de dragoste, creează lumea lor de frumusețe și de înălțătoare idealuri; un adevărat rai! Păcat că acesta va fi prea repede părăsit, neștiind de ce și nici către unde vor purcede a se muta...

Condiția vieții este libertatea!

În absența acesteia faptele nu leagă rod, iar idealurile vieții se ofilesc, omul murind precum arborii fără sevă. Cine este puternic apără libertatea, luptând pentru dreptate, jertfindu-se pe sine; cine o trădează face un delict de conștiință. Numai în stare de libertate omul se afirmă, se înalță, este mândru de sine. Asuprirea vieții fiind o decădere, un afront adus Divinității, o blasfemie! Da, fără libertate pădurea visurilor omenești rămâne o miriște însângerață de dureri! Neprotejat de statura construcției sale, omul suferă de când a fost izgonit pe pământ și de când s-a ridicat prima temniță, fiindu-i cugetul asuprit, pedepsit, schingiuit. Și dacă libertatea este încătușată, viața este schilodită, omul se pipernicește, părând o lighioană fără conștiință, o lacrimă a Naturii! A nu fi libere, a nu cunoaște slobozenia vieții este drama

spiritualității omului, căci în absența ei se ridică un eșafod al idealurilor. Prezența libertății oferă vieții imaginea Universului, sublimul creațiilor și nemărginirea idealurilor. Alături de libertate omul se înfrățește cu adevărul și cu dreptatea, cu toate idealurile, aflându-și calea spre luminile creațiilor și poate înfrunta întunericul suferințelor. În ambianța acestora omul ucide minciuna și nedreptatea, se perfecționează, înviază curajul, bucuria, speranța; toate sunt taine sublime ale imensului dor de viață! Prea multe asupriri i s-au pus în calea omului către desăvârșirea vieții!

Miraculoasă, dar efemeră, viața omului sfârșește în durere!

Omul vrea ca sufletul și cugetul lui să nu încapă în veacurile trecătoare; vrea veșnicie! Dacă în tot ceea ce creează, construiește și gândește în orice strădanie a lui cu asiduă abnegație, omul nu ar întrevădea în niciun fel posibilitatea nemuririi sale, atunci pădurea verde de speranțe i s-ar usca, frumusețile vieții ar fi zadarnice, iar rosturile existenței fără nașterea sa, ca pe o bogăție ce trebuie folosită în timpul vieți, ca o încuviințare divină, n-ar avea niciun sens. Această diamantină speranță o consideră ca pe o determinare inclusă în nașterea sa, ca pe o încuviințare divină.

Astfel gândind, omul își făurește toată viața edificiul nemuririi prin fapte de seamă, prin zborul ideilor și prin dăruirile de cuget făcute semenilor săi. Omul nu știe exact dacă își dorește o permanență fizică în lumea pietrelor reci ori numai a cugetului său, Oricum, el se simte mai în siguranță, sperând în însuflarea pe care o imprimă acțiunilor sale. Deși ar părea ca o legendă, consideră nemurirea cugetului o idee viabilă, fiindu-i

unica rațiune de a exista. Chiar dacă puterea credinței îi spune că sufletul este cooptat de Divinitate, în ceea ce privește cugetul el poate cunoaște nemurire numai în urma unor fapte, a trudei, a dăruirii și a jertfei, ci nu prin dorințe, plăceri ori pretenții! Da, omul nu uită că zădărnicia efemerul său trup are totuși fantasticul geniu de a emite ideea nemuririi. Omul n-a primit nemurire, dar o vrea cu disperare! Nu o așteaptă ca pe un plocon ori milă, ci luptă cu abnegație să o dobândească! Poate că această îndârjire îi este toată frumusețea vieții! Durerosul destin pare că poate fi înfrânt!

***P*rofund dependent de Natură sau chiar parte integră a ei, omului i s-a dat din belșug aer din văzduh, dar cu zgârcenie resurse de hrană.**

Nevoia de a transforma materia brută în energie și în spirit îl supune mediului în care se află, nu se poate desprinde de acesta și este obligat să-și întrețină arderile vieții cu rații zilnice de materie. Altfel, ca un păcat, ca o moarte, o stare de neputință îl oprește din viață. Cea mai arzătoare cerință a omului, o nevoie ca de aer a existenței, un chin ascuns, părând a fi o bucurie, este Hrana! Să ingereze, să mănânce, să mestece; aprigă nevoie, patimă, dorință, plăcere, lăcomie, adeseori viciu! Când este prezentă, dar când nu este, când neliniștește, cum cel mai bine știe să o facă, foamea se trădează ca o altă imperfecțiune umană. Omului nu i s-au dat alte forme, poate Unde ori cine știe ce radiații eterne, să se întrețină, ci doar nevoia de a căuta, de a scormoni mâncare, bunătați ori resturi, orice este comestibil, adică prietenos cu omul, căci alt fel nu are îngăduință. Foamea se simte nu doar ca un strigăt disperat de durere, ci și ca o umilință a sufletului. Când foamea năpăstuiește omul, toate durerile, năravurile și nemerniciile îi aduc elogii; este terenul lor de

atac asupra ființei umane! Foamea nemulțumește, dezbină, incită la ură și răzvrătește! Există însă și un revers, căci omul a deprins să o înlăture, de cele mai multe ori să-i taie avântul care pustiește ființe întâlnite în cale. Înțelepciunea omului o avertizează că odată și odată va da cumplită socoteală de cât rău face în lume! O va desfide și o va despărți de existența lui, ca pe un teribil dușman, prin biruința cugetului său, prin crearea din abundență a bogățiilor necesare traiului. Curând, curând va fi astfel! Oare era din acel Început previzibil, era de așteptat să se întâmple? Tăcerea parcă vorbește!

Și frica este o urâtă imperfecțiune a omului!

Atunci când omul a pășit pe pământ a simțit și ce este teama. Pretutindeni a dat peste nevoi, răutăți și suferințe. Unele doar amenință, altele chinuie, iar cele mai multe știu să ucidă. La început teama apare discretă, ca o umbră a curajului, apoi devine violentă ca un întuneric al rațiunii. Poate că tocmai de aceea omul a spus, mai întâi, că îi este frică, apoi a trebuit să adauge curând că se înspăimântă și că îi este groază! Omul n-a găsit în sine, în construcția lui, nicio armă contra fricii, dar a învățat, cu greu, să se apere față de încrâncenații săi dușmani. Și a născocit, mai întâi, prevenția, curajul și apărarea până a înțeles să declare el însuși război, la fel de înfricoșător, relelor care îi pun viața în pericol și care sunt pretutindeni și sub multiple forme. În luptă cu acestea omul descoperă Înfrângerea care abia așteaptă să triumfe de nemernicii, Erezia degradantă care înfruntată Credița, iar Vieții i se opune destinul Morții. Ce lume de Iad! Și aici trebuie ca omul să trăiască, aici, printre adevărați diavoli, aici el cheamă ingerii să-l apere, căci și-a dat seama că adevărata

condiție umană începe dincolo de teamă, că prezența fricii în existența lui denotă o mare slăbiciune a sa! Curajul este salvarea, prin el înțelepciunea ridică Cetăți de spirit și edificii de protecție. Acolo unde este prezent curajul și rațiunea triumfă nemerniciile, cu ale lor înfricoșări, pier schingiuite!

Arzătoarea dorință viață fără de moarte ar fi o amăgire de ni s-ar da fără infinita frumusețe a tinereții!

Această stare fermecătoare de avânt, de putere și de înălțătoare zboruri este o expansiune a vieții în Necunoscut. Tinerețea este aceea care ridică edificii de spirit, visează nemărginirea și adresează chemări viitorului. Și dacă este atât de minunată, de ce este dureros de trecătoare, de parcă viața abia de apucă să o zărească! De câte victorii este lipsit omul, de câte glorii lumea este păgubită și de câte licăriri stelare ale împlinirilor Natura este sărăcită, pentru că este decis ca tinerețea să fie doar ca o palidă adiere de speranțe înaintea năpraznicelor uragane ce vor bântui existența. Atâta timp cât omul este tânăr, el nu poate fi decât un învingător; înfrângerea lui va să vină numai după stingerea fabuloasei văpăi, dar care își lasă dogoarea în sufletul omului până la adânci bătrâneți. Tinerețea părand a fi blestemată să se transforme repede în amintiri încărunțite, în speranțe ucise și în strigăte zadarnice! O mândrețe de suflet insuflat în exuberanța tinereții nu are nicio posibilitate de a se înveșnici și nici măcar de a cuprinde întreaga viață cu harul dăruit! Dureros! Se simte oare vinovată Divinitatea pentru Tinerețea lăsată doar ca pe o Clipă, ca pe o suferință nemeritată a omului? Că a mai adăugat vieții ani târzii de bătrânețe nu poate compensa. Are dreptate poetul

Rondelelor spunând: *Clipă rămâi, căci ești atâta de frumoasă!* Cum omul nu vrea să se despartă de tinerețe, îi ascunde farmecul în sufletul său până dincolo de bătrânețe! Și tocmai de aceea, etapa finală a vieții omului, chiar dacă este vlăguită de putere, de năzuințe și de înfăptuiri, găsește mulțumire, sprijin și împotriviri durerilor, urâtului și singurătății în jarul fabulos al amintirilor din tinerețe. Da, biata viață, ce sfârșit i s-a hotărât! Dintr-un belșug de fapte, visuri și victorii rămâne ca un biet ospăț sfârșit! Anii sunt încovoiați, traiul este de bejenie, iar virtuțile și ideile ce erau cândva zeițe în existența lui își pierd coroanele și nimbul înălțător. Dintr-un fulger de spirit la tinerețe, bătrânețea rămâne pustie ca un meteor stins. La fântâna înțelepciunii care se adâncea mereu, ciutura înțelepciunii a putrezit, iar izvoarele au secat! Tinerețea omului urcă vertiginos munții vieții, dar bătrânețea coboară în prăpăstiile existenței indifferente și necruțătoare. În cele din urmă, chiar dacă bătrânețea este, în sine, o victorie a vieții, căci a nu îmbătrâni este o tragedie, pentru destinul ei nefericit Divinitatea picură o lacrimă pentru a stinge ultima scânteie a vieții – bătrânețea! Așa te duci, omule, acolo, unde nu ai putut niciodată afla! Atât și așa ți-a fost scris! Răscoloitoare, tinerețe, de ce și unde te pierzi?!

Om este încununat de memorie, dar este și
bântuit de uitare!

De ce așa zgârcenie, suspine, jale!? Tot timpul viața se împodobește cu tainele Necunoscutului, devenind o advărată inflorescență de adevăr, de înfăptuiri mari și de creații de geniu. Totuși uitarea înlesnește tristeții să cuprindă omul din ce în ce mai mult, urâțindu-i imaginile trecutului și pe cele ale prezentului; îl schilodește de

minunile existenței, de visuri și de speranțe, chiar și idealurile și victoriile îi sunt deformate. Moartea însăși, ca o întâmplare a vieții, nu pare atât de dureroasă precum de dramatică e Uitarea – tribut plătit veșnic nevieții. Da, uitarea jefuiește tot timpul viața de frumusețe și de adevăr, făcând-o să fie mai puțin atrăgătoare, fără sublim și fără izvoare de inspirație. Când nu uităm ceva important, ni se pare că un înger stă de veghe, iar când nu ne mai amintim, ca o ucidere a ființei, considerăm că un diavol e vinovatul, chiar dacă omul își îngrijește și își cultivă memoria ca pe o responsabilitate făcută cu dragoste, precum o rugăciune. În acest fel, memoria apare ca un scut al vieții; îi apără frumusețea, faptele, idealurile și viitorul. Din uitare nimic nu mai învie, așa cum prin indiferență nicio răutate nu pierde din viața omului. Uitarea este o expertă nerușinată a hoției, căci deposeadează de comorile cugetului, ba este chiar și o criminală, căci ucide trecutul, nu doar pe cel al fiecărui om, ci și pe cel istoric, social, național! Patria însăși e jefuită de trecutul ei de luptă și de glorie! O fulminantă pagină din cartea mea *Între haos și înțelepciune*, Editura Edmunt, Brăila, 2008, se confesează dureros în modul următor:

Astăzi despre Trecut se emit tot felul de ineptii și se vorbește cel mai urât! Poporul, Țara, Istoria, Elitele strălucite ale societății, Geniile atât de singulare sunt ponegrite cu mânie și cu vanitoase pretenții, batjocorite cu dispreț de ignoranți, deformate de intruși, înjosite de mitocani și hulite de sumedenia nerozilor care își hrănesc ura și prostia cu dogme primitive de superioritate și de bravadă. Sufletul bun al acestui nea a juns batjocura unor troglodiți cu genom comunist, gândurile sublime care nu s-au lăsat terfelit au fost sufocate, iar inimile care n-au pulsat cu umilință au fost înjunghiate cu sulițele nedreptăților. Înmărmurit, te întebi cum de i-a fost dat

speciei umane neșansa unei involuții a spiritului și a caracterului unor exemplare ale sale de a comite crima desconsiderării a ceea ce timpul și harul divin au putut crea ceva mai bun. Tristă răspântie și grea osândă în înălțătatea aspirație a umanității!

Prefăcătorii de destine și de istorii își proliferază malformația gândirii îmbătată de descompunere și de răutate, îmbâcsind Pământul cu duhoarea minciunii, a urii și a prostiei. Din micimea minții lor trebuie extirpat tot ce e diform, pentru a nu se mai putea produce monstruase metastaze în societate și în sufletele nevinovate. Oameni, treziți-vă! Răzvrățiți-vă! În fața trecutul sfânt se cuvine să îngenunchem cu pioșenie, să păstrăm cu venerație ceea ce ne-a aparținut și a fost menit să fie numai al nostru, fiindu-ne însăși parte din ființă. Să adunăm de pretutindeni toate lacrimile risipite de cugetele chinuite și nefericite care ne-au precedat și au suferit, pentru ca noi, cei de astăzi, să putem avea nădejdea împlinirii și regăsirii. Fiecare om este dator să-și însemne visurile și idealurile cu stindardul fremătător de dragoste, de lumină și de libertate. Se mai cuvine să culegem și să păstrăm în sufletele noastre, ca în niște racle sfinte, dându-le pururi veșminte și înțelesuri noi, tot ceea ce este și mai poate fi salvat și protejat din ființa Istoriei, din trupul României, din Spiritul și Virtuțile neamului nostru. Să sărutăm țărâna care păstrează trecutul, să plângem suferințele cărora le datorăm bucuriile pe care le avem, să mângâiem ruinele care nu s-au spulberat încă de nepăsare, să îmbrățișăm cu dragoste casele, satele, bisericile, precum și zidurile care cad, și mâinile care le mai pot sprijini, și pumnul care le mai poate apăra, și gândul care se opune, și glonțul care se răzvrătește, și să ne rugăm cuviincios, căci numai astfel imperiul răului nu va avea nemurire!

Țât de mult degradează omul prostia, răutatea și minciuna!

Dar cum parcă nu ar fi fost de ajuns, se mai adaugă ura și dușmănia, satanicele dezlănțuiri ca de fiară! Așa este predispusă ființa înzestrată cu o conștiință, dar care îngăduie ca de arhitectura ei să se agațe, ca scaii în coada calului, nenumărate nemernicii. Am mai scris câte ceva despre prostie, dar la adresa ei s-ar putea vorbi o viață întreagă! Se știe de către toată lumea că **Prostia nu este doar un hiatus al inteligenței**, al educației ori al buneicuviițe, ci este și o rană incurabilă a conștiinței, o rușine a cugetului! Chiar și pentru faptul că există, prostia supără, pune în gardă și neliniștește omul. Prezența prostiei insultă inteligența, înjosește demnitatea și degradează aspirațiile omului. Desconsiderarea lumii este mândria prostiei; grandoarea de inferioritate o subjugă prejudecăților, germinează răutate și trufie, pretenție și ignoranță, stimulând-o să stârnească dușmănie, ură și sete de putere. Prostia fiind atât de intens neroadă, nu-și dă seama de starea sinelui ei, dar cu toate aceste, deși nu înțelege nimic bârfește, mistuie păreri, îmbată puterea cu iluzii de mărire, este fudulă, agresivă și utâtă, găunoasă, fadă și diformă; o gogomănie cu blazon de dreptate și înțelepciune, care tronează de nepăsare, îndopându-se cu minciuni, lașitate și trădare. Acestei arătări diabolice i s-a îngăduit să stea în preajma omului, să-i intre în cuget și să-i spurce viața! Ce cruntă luptă e să scapi de prostie! Contra ei nu te poți avânta de unul singur; este nevoie de unirea oamenilor; indiferența oricui o salvează, putând să devină veșnică! **Răutatea, manifestată-n mii de**

ipostaze, este și ea tot atât de dăunătoare, dureroasă și perversă, precum surata ei- prostia! Se și spune că toate relele din lume sunt armatele prostiei și ale urii – adâncuri de inferioritate! Așa este născocit răul să nu întâmpine zâmbind fericirea omului, ci cu ura de a înjosi viața și a-i schilodi arhitectura creată. Ca o nedreptate să-și poată manifesta asupra omului impulsivitatea dureroasă, ea nu poate exista de una singură; coexistă în haite de rele sub multiple chipuri sfâșiind pretutindeni. Răutatea ar vrea să facă diavoli chiar și îngeri spre a se sluji de ei, căci ea este o înstrăinare de orice bine și de orice credință, fiind o parte a morții, și aceasta pentru că perseverența răului se află în erezia care îl generează, în lașitatea și în ura care îl susțin. Esența răului nu este o greșală întâmplătoare, ci o dușmănie premeditată, chiar dacă el își începe atacul cu iluzia binelui și cu viclenie perfidă. Persistența răului prinre oameni este o vină a fiecăruia, nimeni nefiind absolvit de răspundere, orice om trebuie să se opună dezmățuilui acestuia, chiar dacă pare mic, dar totdeauna este perfid și poate ucide. Răul parcă s-a mutat din iad pe Pământ, degradând orice, însă omul este marea lui adorare! Mai bine spus, sufletul acestuia! Nu îl iartă niciodată, îi ucide binele, îi cuprinde ființa, deformându-i geneza ideilor și a simțămintelor, comportamentul și aspirațiile; acea seninătate de a fi întotdeauna iubitor de divin, și niciodată cu apucături de diavol în chip de inger. Chiar dacă, cel mai adesea, răutatea se deghizează în haine de indiferență ori de alese virtuți, până la urmă țintește direct nu doar trupul, ci și sufletul. Aici vrea să fie stîpână, să impună tristețe și durere, să oprească accesul la înălțare și perfecțiune, să osândească puterea cugetului la uitare, să alung îngerii din preajma omului, iar în suflet să se depună zgură de viață, pe care nu va înflorii niciodată vreo idee ori vreun vis de luptă. Acum se simt relele puternice și se

înfrățesc între ele pentru a nu li se opune nimeni și nimic; un imperiu al răului pe Pământul unde omul a fost alungat să-și afle liniștea și fericirea. Bietul om, uriașul de cuget, posesorul puterii de conștiință, supremul miracol al Universului este osândit să fie la discreția nemerniciilor ucigătoare! Dacă omului nu i s-a dat veșnicie de ce răul este nemuritor? Disparația lui este menirea pe care omul și-o asumă. Va veni vremea în care rău cu rău, nemernicie cu nemernicie, boală cu boală vor pieri, nu vor mai urâți și sfârși viața, Omul crede că va putea crea un rai și pe Pământ. Dar până atunci răul se multiplică, ia și alte chipuri; se diversifică în pas cu vremurile, se adaptează cerințelor de a fi cât mai puțin vizibil și a nu stârni revolta nimănui. Întâi și-ntâi, el a dospit un dușman înverșunat al adevărului. Da, mulțumit de sine, răutatea a născocit o înșelare, spre a nu mai fi atât de violent cu corpul omului ori brutal cu sufletul acestuia. A ales chipuri senine, zâmbitoare și plăcute, le-a înzestrat cu puteri de a seduce, de a inversa adevărul și realitatea, de a face promisiuni cuceritoare și de a avea putere de persuasiune asupra oricărui neîncrezător: **Acestei neînchipuite înfățișări i-a dat un nume feminin, numindu-l, ca pe o dezmierdare,**

Minciună! O, nu este același fapt la care se referă poetul unor fermacătoare basme, Victor Eftimiu: *Minciuna-i o femeie cu ochii verzi ca marea/ E visul, e nădejdea, frumosul, înșelarea./ Prin ea se înnoiește cuvântul ce s-a spus,/ Răpiți minciuna vieții și farmecul s-a dus!* Pe cât adevărul pare a fi o înlesnire divină, pe atât minciuna este o invenție diabolică. Ea se dospește numai în întuneric și urzește degradare și trădare, spre a fi o criminală a adevărului, deci și a vieții pe care acesta o slujește! Ea nu acționează numai asupra ființei omului, ci și asupra întregii societăți umane, degradându-i sensul dezvoltării, schimonosindu-i idealurile. Chemările de

libertate sunt asurzite, iar politica se transformă în vicii de putere. Falsificare oricărui adevăr este apoteoza minciunii, cât de neînsemnată ar părea. Minciuna nu are doar intenție de a face rău, ci sălăsluiește printre oameni până pătrunde în sufletul și în cugetul cuiva, omul devenindu-i o gazdă primitoare și iubitoare de sine, de rău, de putere și lipsit de orice omenie. Minciuna descompune toate frumusețile vieții; idealurile se frâng, visurile se prăbușesc din zborurile stelare, iar speranțele agonizează în iluzii, în înșelare și în vicii. În această jalnică stare greu sau deloc se mai deslușește cât de adâncă este mocirla în care se scufundă minunata frumusețe a ființe umane: cugetul este orbit, nu mai înțelege câtă Divinitate este deasupra adevărului, câtă umilință este dedesubt. Minciuna pare întotdeauna blândă, nu urăște chipul, îl dezmiardă, îl răsplătește cu plăceri și-l alintă cu bogății. Ea are ce are cu sufletul, pe acesta îl adoră, îl schingiuește și-l întunecă cu dureri și păcate! Minciuna n-ar nevoie de frumusețe, de idealuri ori de dreptate, ei îi ajung ura, puterea și trădarea celui care și-a pierdut speranța de viață adevărată. În om minciuna acționează ca o perversă otravă, pe când în societate se manifestă ce o veritabilă excrocherie, ca o tâlhărie atotputernică. Creatorul parcă a fost supărat pe naivitate, pe sinceritate și pe adevăr de a putut permite apariția satanicei destrăbălări! Nici ca pe o glumă, de-ar fi vrut să o destineze pentru om, n-ar fi fost bine, căci ea ar fi căpătat repede o alură deșențată, apoi degradantă și înșelătoare. Omul a descoperit iute că minciuna nu este o joacă de copil, ci un alt rău, o altă dușmănie și o altă necredință ce îi năvălește viața; tot o moarte mascată! Cu o atât de dușmănoasă, perversă și instigatoare de răutate stare de inumanitate omul se simte tot mai mult o crație păgubită de demnitate și de perfecțiune. Chip cu suflet

incomplet ce cauți tu pe acest Pământ! Omule, omule cum vor să te tot degradeze întunecimile morții!

Ura și Dușmănia dintre oameni ale cui dar or fi?

Bietul om, liniștit și falnic, ajunge să-și blesteme zilele de cât urât viclean îi desconsideră, îl mânjește faptele și îi atribuie păcate nefăcute! Fiicele răutății, dușmănia și ura, se adapă din otrava vicleniei, fiind o eroare a sufletului celui pe care l-au osândit să le fie comod lăcaș. Odată pătrunse în ființa omului, îi îndulcește limba pentru a înșela ușor ori i-o ascute pentru a ponegri, minți și a însingura sufletul cu răutăți. În acest fel, dușmănia devine cea mai perfidă armă a urii pentru a întrona pretutindeni răutatea, până la scufundarea în negurile inferiorității de cuget și de credință – până în iad! Dușmănia nu are nevoie de nicio scuză, nu este determinată de vreo cauză ori de vreun impuls exterior. Ea năvălește din sine însăși, cu elan declanșat din originea ei: mama prostie și răul satanic. Încet, încet ura pătrunsă în om îi zăvorăște frumusețile vieții și îi implantează nefericire, căci îi corodează sufletul ca o rugină toxică. Da, cine urăște și dușmănește erupe din sine zgură de viață, părăndu-i-se că aceasta este menirea lui, ba chiar se slăvește drept erou, patriot, sublim! Toate aceste sunt însă o nesăbuintă care vrea să ascundă ne iubirea și egoismul, neîmplinire și păcatele, prostia și degradarea! Dezvățul de dușmănie și de ură, eliberarea din valpurgiile lor ține cont de educație, de sfaturi și de legi. Soluția cea mai sigură este însă propria suferință, care poate să-i insuflă omului marea putere a credinței: Nevoia de a iubi și de ierta!

Gândul – nemărginire a vieții, dar și limită a înțelegerii!

Omului i s-au dat atâtea organe de simț, dar nu și însușirea de a descifra cu gândul toate tainele care îl stăpânesc, nici chiar pe aceea de a citi gândurile semenilor săi cu care intră în contact. Gândul nu este și el o emisie a ființei umane, o undă, un impuls care străbate întinderile întregului Univers, chiar și dincolo de ceea ce se numește simplu Spațiu?!

Și dacă omul poate vedea, auzi, simți și încă multe altele, de ce nu deslușește în niciun fel tainele, sensurile și deciziile gândurilor și sentimentelor celor din jur și nici chiar pe ale sale, cel mai adesea? Desigur, că a nu gândi ori a fi limitat în această însușire ar fi o tragedie, dar numai cât i-a fost dat omului e o discretă zgârcenie. Ne mărginim la un hotar al Necunoscutului, unde pândește, ca și la poarta infernului, un Cerber tricefalic care nu ne îngăduie să ieșim din lagărul necunoașterii. Omul stă în Univers sub o crapace de ignoranță! Nimic nu știe despre Adevărul Absolut ori despre Divin! La fel de ascuns este și, cum spune poetul nepereche, Mihail Eminescu, *punctu-acela de mișcare, mult mai slab ca boaba spumii* care a declanșat epopeea Universului, dar și odiseea umană! Și pentru a fi, într-adevăr, o ființă limitată, nu i s-a înscris în puteri nici minunea de a cunoaște măcar o clipă din viitorul pe care nu îl va ști niciodată. Și ce văpaie de frumusețe este gândul și cât de înălțătoare i se pare omului poziția lui în natură, ca singura ființă înzestrată cu această unică virtute! Când i s-a zămislit această putere, omul a putut înțelege și cunoaște ce este cu sine în această lume fără grai și fără minte. Este un fapt uimitor, dar oprit să priceapă mai mult decât îi îngăduie Clipa lui de viață! Ce nevoie are efemerul de ceea ce a fost și de ceea ce va mai fi?!

Odiseea omului înseamnă că el se află, încă de la naștere, în Război cu nemerniciile existenței, într-o aprigă Luptă cu sine însuși și într-un îndurerat Protest față de propriul destin!

Un asalt neîntrerupt asupra integrității, sănătății și demnității omului, efectuat pe toate fronturile existenței, de către puzderia de rele îl determină pe acesta să nu-și poată afla nici ușor și nici pe deplin sensul drumului de urmat în viață. În aceste condiții, omul are de a se război nu numai cu îndiavolitele atacuri, ci și cu sine însuși; cum să facă față atâtor destrăbălări ale răutăților, cum să se apere, cum să găsească resurse nu doar de a se împotrivi, ci și să se ridice deasupra stărilor de degradare, să-și cunoască aspirațiile, idealurile și piscurile pe care le are de urcat pentru a-și desăvârși personalitatea. Împotrivirea omului față de cât i-a fost dat să îndure, pentru a-și putea afirma virtuțile cugetului și sufletului său, se continuă cu o evidentă opoziție, dacă nu chiar cu un, nemărturisit, protest privind șansele care nu i s-au dat în această lume atât de prea puțin liniștită și îndelung judecată pentru o viață zbuciumată și mult prea scurtă. Omul nădăjduiește, cu disperare, să simtă cât mai puțin că nu-i este îngăduit a vieții decât ca un straniu hohot de râs al destinului, să nu-l mai doară gândurile că tot ceea ce a cunoscut și iubit vor dispărea din conștiința lui și nu are nicio știre de ceea ce va fi cu sine. Cât adevăr rostea și cât regret avea poetul Al. Vlahuță când scria: *Nu de moarte mă cutremur, ci de veșnicia ei!* Și totuși în tainele conștiinței sale omul deslușește o înțelepciune divină: **Oricât ar fi de efemeră, viața este mai presus de veșnicia morții!**

II - OMULE, OMULE NU ȘTII CE VREI !

Creția dumnezeiască înzestrată cu o conștiință este convinsă că miracolul acestui Univers este viața, iar desăvârșirea ei a fost să fie OMUL!

Ce șansă! Nu i se poate găsi vreo recompensă, căci nu există nicio unitate de măsură potrivită. Înfăptuirea Divină nu se poate cântări, judeca ori înțelege cu rațiunea omului și nici cu închipuirile lui cele mai fanteziste! Omul, înzestrat cu puteri de a decide, stăpânește un plus de viață – o conștiință! Lumina conștiinței este aceea care atrage viața spre înălțimile desăvârșirii. Chiar și sufletul omului este apărut de conștiință, pentru ca existența să fie plină de măreție. Onoarea, cinstea, și bunătatea sunt instrumentele prin care conștiința devine un far călăuzitor către direcția corectă de mers într-o viață bântuită de furtunile tentațiilor, de uraganele persecuțiilor și de cutremurele suferințelor sufletești. Ca stare de înălțare spirituală, dar și de jertfă a sufletului, conștiința este sediul de unde se proiectează, în actele de voință ale omului, demnitatea, fapte nemuritoare și piscuri de cucerit fericirea. Toate manifestările, înfăptuirile și aspirațiile omului poartă pecetea conștiinței ca pe o înzestrare faimoasă și înălțătoare de a gândi, responsabilitatea de a urma sensul de mers al vieții spre desăvârșire și pasiunea de a crea miracole de spirit. Conștiința nu este dată pe cântar, ci și să fie completată, alcătuind-o continuu, zămisbindu-i noi valențe, într-un proces permanent de desăvârșire. Ea se expune, se dăruiește, acționează, nu există decât atâta timp cât se manifestă, cât este încrustată în fapte proprii, altfel potențialul ei rămâne în neștire și pare că ar dispărea odată cu viața. Dar nu cumva este ca și

sufletul? Ea supraviețuiește existenței , căci este mai presus decât aceasta, depășind granițele în care a ființat, devenind ca o Undă a Universului, specifică omului, care ar vrea să-i știe dacă nu cumva există *cuante de conștiință*, spre a le putea capta. Omul a învățat să caute, să adune ori să stingă de pe întinderile existenței neliniștile, nepăsarea și suferințele, arzându-le în creuzetul veșnic incandescent al conștiinței, spre a institui pe tărmurile vieții armonia, bucuria, pacea. Un adevărat poligon de lansare al cugetului său către demnitatea și nemurire!

Țensul vieții omului este unic: înălțare spiritului uman!

Nu spre a suprima moartea, ci pentru a aprinde flacăra veșniciei sale! Crearea omului este momentul de unde începe măreția, infinitul și sfințenia vieții! Dacă omul ar fi fost doar un infim grăunte de lut ori doar un bulgăre de gheață, tot ar fi fost fericit de i s-ar fi aprins văpaia de viață, pentru că aceasta își împlinește existența străfulgerată de minunea cugetului! Și cugetul are virtutea de a aspira spre desăvârșire ca pe o inzestrare divină, fiind o notă de armonie universală, un ideal al lumii întregi, un infinit de cutezanțe ce asaltează viitorul fiecărui om! A îndrăzni să aibă aspirații este calea omului care duce la fericire, iar în absența acestora s-ar deprinde starea de piatră fără nicio bucurie, simțind doar nevoi, mofturi și pretenții. Mai ales atunci când omul își judecă imperfecțiunile ființei sale își dă seama că aspirațiile lui nu sunt zadarnice, dorindu-și tot mai aprins îndeplinirea lor. Altfel, chiar și speranțele, și îngerii credinței i-ar fi inutili! Oamenii sunt inconfundabili între ei prin aspirațiile sufletului pe care le au, făcându-i mai buni, mai puternici și increzători în izbânzile față de abuzuri, nedreptăți și în zbaterea către propria lor înălțare, spre divin și acces la nemurire. Aspirațiile fac ca nici chiar tirania să nu se

însăpăimânte de împotrivirea și revolta supușilor ei, cât se îngrozește de aspirațiile acestora spre libertate, înălțare de cuget și freamăt de credință! Omul este, astfel, ridicat pe o tribună a viitorului, oricât de efemeră i-ar părea existența sa!

Dacă viața ar fi fost veșnică, ea n-ar fi putut nicicum să fie tot atât de minunată ca aceea pe care o trăiește omul cu intensitate, clipă de clipă și în toate gândurile și organele lui.

A *exista* n-ar fi avut niciun înțeles, iar tumultul trăirii ar fi fost străin de fascinanta căutare a fericirii. Condiția de a fi veșnic ar fi eliminat orice influență a răului, care nici n-ar fi existat, nefiind înlesnite puteri distrugătoare de viața. Nici chiar suferința n-ar fi avut vreun rost să existe în lumea sublimelor regăsiri.

În absența acestora, lupta înălțătoare pentru existență nu ar fi fost cunoscută, iar în lipsa ei fiorii izbânzilor nu și-ar fi manifestat sublimul, zâmbetul și seducătoarea glorie. Viața ar fi avut un fel de *totul de-a gata*, de la sine înțeles, se cuvine orice! În această atmosferă de adormire nici simfoniile nu s-ar fi compus, nici visurile nu ar fi fost imaginate, iar înaripata speranță nu s-ar fi născut. Pe lângă toate acestea, nici veșnicia morții n-ar fi mai fi întunecat și cutremurat pe nimeni, ea nefiind concepută. Omul, în scurta lui existență, se agață cu dragoste, cu entuziasm, chiar cu disperare ori cu jertfă de efemeritatea vieții sale! Își descoperă o sumedenie de posibilități, o uimitoare grabă de a se cunoaște pe sine, de a se înălța în virtuți și în creații eterne, pentru a-și înveșnici cugetul și a-i fi viața infinit de frumoasă, iar fericirea existenței etern prezentă. Omul are în sine o putere pe care Timpul nu o poate supune; își împlinește

rosturile existenței, făurind edificii de cucet nemuritoare, aflându-se întotdeauna pe poziții înalte de luptă și de creații. Da, viața îndeamnă omul să se perfecționeze continuu, să-și zidească tribună de afirmare și să-și șlefuiască imperfecțiunile cugetului și chiar pe cele ale destinului său. Omul simte că are întotdeauna de închinat vieții fapte demne și visuri de înălțare, nu poate să se despartă niciodată de ea fiind îndatorat. Oricât de puțin îi va fi dat vieții lui să pulseze în această lume, ea merită să i se dăruiască sufletul și cugetul, chiar ultima clipă de răsuflet pentru măreția ei de existență, căci a fost tot timpul un sublim de frumusețe; dintr-un lut amorf – o putere de spitt!

***V*iață, cât ești de frumoasă!**

Așa cum ești tu, ca o străfulgerare în Eternitate, omul te iubește cu o învăpăiată pasiune, se poate jertfi oricând pe sine însuși spre a te ști neprihănită! Îți închină ode de iubire, imnuri de slavă și creații care să înfrunte trufia Timpului și nepăsarea vremelniciilor. Mai presus de tine, omul nu are nimic a slăvi pe meleagurile unde își umblă pașii ori unde îl transpune gândurile, fiindu-i cea mai profundă chintesență de spirit, de credință și de creație. Importanța, valoarea, minunile vieții sunt înzestrări divine și tocmai de aceea omul este sfințit încă de la nașterea lui cu taina zidirii sale, viața nefiind nimic altceva decât dumnezeire. Omul știe că a fost înzestrat cu puterea de a îndrăzni să creeze pe pământul tăcut și rece o altă lume, aceea a spiritului său, pentru a înnobila Natura cu ceea ce îi lipsește. Da, clipa de viață a omului își cere veșnicia ei de frumusețe, de visuri și de desăvârșire a conștiinței. Visul firavei vieți a omului fiind acela al Nemuririi, își are ca obsesii ale existenței trei grandioase

dorințe, pretenții sau daruri: Creația, Gloria și Nemurirea! Dacă omul nu îi va oferi aceste cerințe prin dragoste, cu străduință și cu jertfă de geniu, el nu va cunoaște niciodată sublimul existenței, părăndu-i-se că a viețuit fără rost și chiar că nici nu a existat, precum spus-a Rabintranas Tagore: *am trăit și n-am știut!*

Viața are puterea de a crea valori, fapte și edificii de spirit.

Acestea sunt inexistente în Natură, care definesc omul nu doar ca pe o ființă gânditoare, ci și plăsmuitorul de infinite și necunoscute forme și stări de simțire; un alt univers creat pentru veșnicia de cuget a trecătorului chip prin ale vremurilor clipe. Da, creația este o explozie de fericire a conștiinței care emană dintr-o mare dragoste, învăpăind propria existență și străluminând destinul oamenilor. Creația apare, astfel, ca o efervescență a spiritului și ca un suspin de ușurare al sufletului, al neliniștilor căutătoare de adevăr, de sublim și de zâmbet. Sigur, creația este o zămislire ivită din experiența de viață a omului, într-un zbucium de suflet și de cuget! Deși creația este o taină a fiecărui om, dar pe care o slobozește în lume, ea nu îl eliberează de griji și de răspunderi sublime, rămânând în sufletul făuritorului ei ca o povară destinată veșniciei, pe care o portă cu înflăcărată pasiune. Ce clipe înălțătoare i s-au dat omului, ființei ce nu se cunoaște pe sine! Este o cale sublimă către sfințenie și către perfecțiune; către Divin! Fără înzestrarea genială de a putea crea, existența omului ar fi sterilă, Natura ar fi mai săracă, iar înălțătoarea gloriei necunoscută! Ce să-ți dorești mai mult, omule ziditor de minuni! Creația este suprema ta împăcare. Dăinuind, devii nemuritor!

Te minune este că omul cugetă!

Să meditezi profund și îndelung, să emiți un adevărat duh de cuget este o bogăție dată omului ca pe un cristal de adevăr, de frumusețe și de lumină! Cugetând, omul pare că rostește o rugăciune, accede către sublim, se caută pe sine însuși, descoperă alte lumi de spirit necunoscute și află calea spre credința, în ceea ce înțelege că este deasupra lui, în Divinitate! Cugetarea îl ajută pe om să deslușească toate cărările labirintice pentru a ajunge la limanul libertății de spirit și al propriei desăvârșiri. Prin puterea de simțire și de iubire gândurile omului cristalizează în cugetări, realitatea fiind mai ușor de cunoscut și de înțeles, chiar și propria lui rugă se întrupează în revelații...Astfel, cugetarea omului devine un exces de lumină interioară care excede în afară, pentru a penetra Timpul, Infinitul și Începutul, Viitorul, Desăvârșirea și Divinitatea; tot ceea ce gândul a emis doar întrevede și nu poate discerne fără cazna fericită de a medita adânc și încrezător, încurajat de conștiință. Este un crez ori o supremă amăgire? Orice ar fi, omul se regăsește pe sine, înlătură tristețea, urâtul și silniciile, își construiește un edificiu înălțător al cugetului, ținând nemurirea! Dacă omul nu ar poseda minunea gândurilor, ar fi doar chip de piatră - bolovan mișcător!

Mintea omului are puterea de a elabora idei.

Acestea pot deveni conștiință socială, definind destinul veacurilor umane. Însăși viața omului soarbe energie din descătușarea ideilor, căci însele extrag din trecerea timpului Nemurire, îmbarcând omul în idealuri

înălțătoare. Apariția unei idei, ca o nestemată a rațiunii, poate înveșnici o existență efemeră prin puterea de a lumina unghere întunecate din lumea spirituală, tocmai pentru că ea se ivește din iureșul viu al vieții, din tumultul trăirii. I s-a dat omului desăvârșirea de a emite idei ca niște pulsații ale cugetului, veghindu-i conduita vieții, zborurile ei și libertatea spitalului, ba chiar de a transmuta existența în posteritate. Da, pentru că omul, dăruit clipei sale de existență, a fost creat pentru a fi geniul de a institui propria lui nemurire: Ideea! În acest sens, ideea apare ca o rază de viață ce se reflectă din spiritul omului efemer în eternitate. Pentru a fi astfel, ideea pătrunde, mai întâi, în lumea reală ca o primenitoare de conflicte, călăuză și declanșatoare de speranțe, limpezind gândurile, purificând aspirațiile, spre a pătrunde în conștiința oamenilor. Marile idei ale omului au puterea de a penetra tărâmurile viitorului chiar înainte ca acesta să se fi născut! Ce fermecătoare vrajă poartă ideea! Fără acest har și stare sublimă de înțelepciune, Armonia lumii ar suferi, Pământul ar fi mai urât și mărunț, iar Credința nu ar fi îndeajuns! Ce viață searbădă, întunecată și falsă ar avea omul! Ideea îl face să fie încrezător și tandru, idol și zeu al propriei sale ființe!

***I*dealurile sunt o navă a spiritului uman lansată de idei stelare către desăvârșire.**

Idealurile oferă omului încredere în sine, demnitate și putere de a fi, mai mult decât pentru o viață limitată în timp. Prin acestea idealurile înnobilează existența omului, îi dăruiește distincție și aspirații dincolo de sinele său încătușat în efemer. Idealurile se ivesc în viața omului din flacăra ideilor, a cugetărilor și a neliniștilor, părând a fi aripi de zbor către o viață eternă. Pentru omul vremelnic idealurile sunt o pâine a sufletului; o singură fărâmbă satură

foamea de visuri, de înălțare și de perfecțiune! Ce minuni dumnezeiești sunt idealurile omului! Acestuia i s-a dat cutezanța de a cuceri idealuri semețe, pentru a accede la toate frumusețile existenței și la captivantele oferte ale desăvârșirii, la minunie raiului terestru pe care cugetul le visează pentru eternitatea lui. Idealurile sunt ca niște arme ale cugetului pentru a lumina neputința întunericului, a crea desăvârșire și a aprinde veșnicia spiritului. Prin idealuri omul dovedește că este invingător, desprins de plăceri trecătoare, de nimicuri agasante și de amăgirile spiritului mărginit. Prin idealuri ființa umană este, cu adevărat, o libertate de viață, o permanentă visătoare a Universului Divin! O Nemurire!

Omul este înzestrat cu speranțe, ca un dar al Divinității, ca o mărturisire de credință, pentru a izbuti și a se desăvârși.

Chintesența speranței umane nu este doar bucuria de a plămădi propria înălțare, ci și truda de a aprinde văpaia de înțelepciune în cugetul și în conștiința omului. Însuși puterile omului sunt declanșate de speranțele sale, iar remediul suferințelor este născocit tot de către acestea. Speranța iubește pe fiecare om, dar cel mai mult pe acela care are mare nevoie de ea, și cine oare nu are?! Pentru orice este necesar a fi prezentă nădejdea, dar ea știe că este mai bine să fie cât mai aproape de Nevoie, parcă ar locui chiar în preajma acesteia! În fața răului speranța face ca disperarea să se spulbere, căci ea este ca un adevărat zâmbet al sufletului omenesc. De aceea speranța apare ca un plus de viață al omului, împrumutat chiar de la el însuși prin puterea de credință care îi luminează tenebrele existenței și îi deschide noi orizonturi de existență. Omul cel mai îndurerat își botează sufletul în vraja luminii și de

la cea mai îndepărtată rază de speranță. Oricât de multe dureri, nevoi, insuccese și deznădejde ar năpusti viața omului, acesta știe că Cerul este veșmântul speranțelor sale, că prăbușirea lui poate fi un pisc de unde pornesc nădejtile salvatoare. Tocmai de aceea, omul a gândit că dacă Dumnezeu i-ar lua totul înapoi, din câte minuni i s-au dat, el n-ar pierde nimic, de i-ar lăsa neștirbite speranțele. Mai mult de atât, poate că nici Divinitatea nu are de unde da, Omule!

Omul cucerește înțelepciunea – o intensitate de spirit pentru înnobilarea ființei umane – culme la care aspiră viața pentru propria ei definire!

Înțelepciunea adună, cristalizează și ordonează adevărurile existenței într-un univers de lumină unde dragostea, credința și creația au puritate divină. Înțelepciunea știe să folosească rațiunea ca pe o energie de viață a omului pentru a dezarma toate iluziile și relele care îi asediază ființa. Omul este puternic numai când îl susține înțelepciunea sa, pentru că atunci este un rob fericit al adevărului, un dușman al ignoranței, al supunerilor și umilințelor injositoare; numai în aceste condiții se poate dăruia pe sine cuceritoarei sincerității, luptei pentru dreptate și dorului de libertate. Omului nu i s-a dat înțelepciunea ca pe un rod îmbietor, de-a gata, ci ca pe o comoară la capăt de drum, unde poate ajunge numai după ce trece prin meleagurile înșelării, ale suferințelor și ale insucceselor; după o asiduă strădanie de a-și desăvârși personalitatea, de a duce povara necunoșterii și a nedreptăților întâlnite. Înțelepciunea începe mai târziu să se înfiripe în conștiința și în cugetul omului, părând a sorbi vrajă din adâncurile vremurilor; abia atunci când însăși stăpânirea de sine îl

ajută pe om să înțeleagă, să decidă și să învingă, să o simtă ca pe o menire de a se cunoaște, de a se înălța și de a-și afla calea de urmat a spiritului său! Înțelepciune – ofertă divină pentru perfecțiune și pentru nemurire!

Credința omului este rădăcina vieții care pulsează sevă divină pentru ca idelurile lui să urce ca niște ramuri spre soare.

Prin credința pe care omul și-o asumă el investește în sine liniștea vieții, devenind mai bun, încrezător și de folos semenilor săi, căci se întrupează în sine o dorință de iubire, iar din suferință se poate ivi iertare divină. Credința îl împacă pe om cu sine însuși, îl înfrățește cu semenii săi și îl ajută să îl afle pe Dumnezeu de dinaintea și de dincolo de puterea pe care o are de a înțelege. Lumea credinței se dezvăluie fiecărui om ca o taină a sufletului la care numai el are cale liberă; e ca o iubire ascunsă, dar care îl determină să se arate împresurat de bunătate, de înălțare și de fericire; e o reflectare a vieții adevărate în realitatea trăită. Accesul omului la credință este direct: El și Dumnezeu; armonia unei confesiuni neprihănite ; o renaștere; o certitudine de veșnicie a sufletului! Dar când omul se crede atotputernic și pe deplin izbăvitor în necunoscutul existenței, propria lui limită de gândire îi va prăbuși cutezanța orgolioasă; nemărginită, sigură și adevărată este numai credința lui; ea îl obsedează și îi purifică sentimentele, dorințele și speranțele, decantându-i păcatele! Ce târziu află omul cât de frumoasă este credința! Abia atunci greșelile vieții se răresc, durerea se transformă în speranțe, nevoia de iubire izvorăște continuu, iar haosul din neviață își află ordine, sufletul simte mântuire. Credința este marea speranță a omului prin care descoperă tainele Începuturilor, Aspirația Desăvârșirii, Infinitul Iubirii și Fericirea Nemuririi! Câtă Divinitate are

credința! Ea îl eliberează pe om din închisoarea umilă a chipului de lut, spre a se regăsi pe sine însuși în raiul pe care cugetul trudește să-l făurească. De când omul a deprins credința, s-a apropiat cel mai mult de Dumnezeu, conștiința i-a devenit mai puțin vulnerabilă, adevărul mai simplu de pătruns și relele mai ușor de învins, iar erezia de cuget nu l-a mai abătut din calea înălțării spiritului său! Credința este unica salvarea din orice deznădejdie a omului! O minune la voia sa, dar pe care arareori știe ori nu cutează a o folosi!

Din tot ce-i mai de preț în viață, omul a căpătat, iubire!

Căci din iubire a fost creat, ca pe o vrednică sfințire! Astfel împluternicit, pentru om totul a devenit posibil! Iubirea îi atrage pe oameni în anturajul ei, îi determină să se caute unul pe altul, le înfrumusețează viața și îi ajută să și-o desăvârșească. Viața împodobită de dragoste este o adevărată revelație divină. Ținuta, distincția, măreția și puterea de cuget își au izvoarele în tumultul iubirii ce pulsează în ființa omului. Dragostea fiind pentru om ca o gravitație către care converg toate aspirațiile, tot ceea ce el nădăjduiește și înfăptuiește, tot ceea ce prăbușește omul într-o împresurare de fericire. Omul primește și oferă iubire, pentru că însăși viața i-o cere, spre a-și purifica imperfecțiunile și neîmplinirile; căci imposibilul face parte din esența iubirii! Omul îndrăgostit de chemările vieții este însoțit pretutindeni de frumusețe, de bunătațea și de idealurile de zbor ale cugetului. Tot ceea ce nu găsește în Natură îi oferă dragostea; nu există comoară pe care să nu o simtă aproape, nu există încântare de spirit care să nu îl urmeze oriunde! Iubirea i s-a dat omului ca pe un miracol care generează desăvârșire și nemurire, părănd ca o forță a

luminii; este trezire, geneză, desprindere de întuneric, de haos; e revărsare de cuget și de nemărginire! Omule, a fi capabil de iubire e toată reușita vieții tale! Dragostea are puterea de a prefăce în stană de piatră tot ceea ce este rău în existența omului, este ca un vârf de lance pentru eșecuri și neîmpliniri, dar nu suspină nimeni, nu se frâng aripi, nu se prăbușesc idealuri; se bucură doar cugetul, zâmbește chipul întristat, se înalță sufletul! Să-ți tot dorești iubire, omule, căci atâta cât crezi că este destul, nu-ți poate ajunge! Iubirea este ca o adevărată religie universală a lumii, ca o pulsație continuă a Divinității. Marea iubire de care este capabil omul nu are niciodată sfârșit, ci doar început, precum Divinitatea! Dragostea fiind poarta deschisă a fericirii, îl așteaptă pe fiecare om, dar, Doamne, câți de puțini oameni intră pe ea!

Tu, Omule, de-ar trebui ca vieții să-i decizi o altă zămislire, știi oare bine ce dorești, ce chip să-i dai, ce rosturi să-i imprimi și care orizont de aspirații ar atrage-o ori ce imensități de timp i-ar trebui?

Dacă ți-ar spune Dumnezeu să îți alegi tu însuși o existență nesfârșită în raiul pe care îl visezi, ai renunța la ce ți-e dat, fără vreo urmă de regret? Și pentru că ți-ai vrut destinul veșniciei, din clipa aceasta ești o altă închipuire: *Ai chip serafic, nepătat de nicio răutate, ce n-ar cunoaște în veci vreo suferință, nevoile îți vor lipsi, căci vei avea de toate câte-s de închipuit, înalte simțăminte și trăiri intense nu te vor mai ispiti, căci nici nu se vor naște, precum nici înjosirile de cuget și nici pustiurile de frumuseți n-or axista. Absente vor mai fi ideile mărețe și înfăptuirile de geniu, cu ale lor simțiti aprinse, și nu vor constitui leagănul unor alese preocupări, căci nu vor fi nicicum de trebuință. Dar câte încă nu vor exista, căci nu le va*

îngădui eternitatea ce ți-e dată; adio deci tot ce e rău, urât, nevolnic ori suspin, nefaste dușmăniei și fală de prostie, necunoscutul hăd și ignoranță! Nici chiar furtuni de conștiință nu vor exista, decât așa doar ca o boare fără de folos, căci însăși cugetările vor tot muri, precum și visurile ori înălțătoarele idealuri. N-ar exista nici căutarea fericiri cu aprinsă învăpăiere, căci viața însăși ar pluti ca într-o baie caldă. Ce împliniri, ce glorii, ce victorii! La ce-ar mai trebui o cale de acces către Desăvârșire, când nu vei mai dori speranțe de înălțare către Divin?! Nu-ți mai dorești nici gândurile să cutureie prin Univers, care ți s-ar părea minor, și chiar de neînțeles ca existență. Creația, ca o nevoie sublimă a cugetului, n-ar mai făuri nimic pentru suflet, căci și acesta ar fi mut față de palidele simțiri. Trăirea vieții i s-ar părea un vis etern, așa ca o odihnă nesfârșită, deși nicicum și nicicând n-a obosit! Credința chiar ți-ar fi ca un non-sens, iar însuși Dumnezeu ai crede că e un ins oarecare, fără vreun merit important! Omule, oare ai mai fi ceea ce ești acum, ori ai fi doar o ființă fără nevoi, fără dureri și fără freamătul trăirilor înalte, cu gândul limitat de închisoarea raiului? Ai fi doar o gănganie înveșmântată în straie scumpe, dar croite din neviață veșnică!

Privește-te mai bine, omule, află-te pe tine însuși și lumea în care viețuiești, mai înainte de a acuza și condamna fără o dreaptă judecată!

Atunci când ai fost trimis pe Pământ, tu ai crezut că-i alungare din rai, ca o cumplită pedeapsă, dar n-ai înțeles că a fost o supremă iertare, spre a-ți putea făuri propria ta fericire pe aceste tărâmurii, așa cum o vizezi! Adică ceva foarte greu de definit, ce pare a fi spre a nu putea fi găsit într-o infinitate de dorințe, și tocmai de

aceea, atât de asiduu dorită. De fapt, este o căutare a propriei vieți, a frumuseților și a minunilor pe care le posedă, le creează și le visează: Nemărginirile spiritului tău; armoniile gândului și simțămintelor tale; izvoarele de la care sorbi nevoia de perfecțiune și de creație pentru a-ți putea făuri propria nemurire a conștiinței și a cugetului – taina pe care o transmiți în eter toată viața, chiar de nu știi cum anume te oferi în Univers! Și tot ceea ce înfăptuiești o faci cu aleasă bucurie, cu mândrie și cu îndemnul de a învinge, de a se ști că exiști, de a cunoaște fiorii de glorie și de nemurire. Ce înălțătoare simțăminte, ce ființă avidă de desăvârșire ești! Așa cum îți este trăirea, cu mari bucurii, cu tumult de neliniști ori cu prea nemeritate suferințe, viața pe care o ai nu o poți renega, nu poți renunța la nicio clipă a ei, fiind un ardent îndrăgostit de fremătătoarele ei manifestări. Precum o ai, cum știi să o iubești și cum trudești să o desăvârșești, viața se vrea trăită cu intensitate și cu devotament, până la propria ta jertfă! Imperfecțiunile de creație pe care le acuzi nu sunt decât întunecate născociri ale unei gândiri comode, lipsite de agerimea drepte judecăți. Orice ai face, orice ai decide și ai înfăptui, viața pe care tu o ai, Omule, Creație Dumnezeiască, îți este o iubire nemărginită și n-ai putea renunța nici măcar la o câtime de secundă din străfulgerarea ei! Viața este o înălțătoare izbândă!

III- LA CAPĂT DE DRUM UNDE AM AJUNS ?

De-ar fi să reluăm, în termeni de sinteză, tot ce s-a semănat pe ogorul acestor file cu adevăruri de cuvinte ori, uneori, chiar cu neghină nedorită, va putea oare să culeagă un rod bogat de înțelesuri răbdătorul cititor? În tolba cugetului său ar trebui să se găsească, drept harană pentru suflet, următoarele câteva idei ce s-au zbatut să se înalțe mai mult spre razele de soare și să fructifice cristale de adevăruri și inflorescențe de ideluri:

***Universul este arhitecturat în dimensiuni și forme care să funcționeze armonios și veșnic, de către o Inteligență Superioară, de un Gând, de o Conștiință Supremă, fiind Dumnezeu!**

***Această Conștiință Supremă a declanșat actul primordial a tot ce există, nimic nu a fost posibil în afara de ea, orice se petrece în Univers este coordonat de aceasta! Divinitatea este pretutundeni, de oricând și pentru vecie!**

***Conștiința Supremă – Dumnezeu a făurit Viața, cu infinitele ei forme de manifestare, încununând-o cu o unică ființă înzestrată cu o conștiință-Omul-, devenind el însuși un făuritor în Univers!**

***Gândul este cel mai profund mister al Universului, omul fiind un emisar al Conștiinței Supreme împuternicit cu misiuni divine.**

***Omul poartă toată răspunderea față de Univers, de planeta pe care există și de Natura acestia, precum și față de sine însuși, de semenii pe care îi are, cât și față de propriul său Creator!**

***Conștiința omului, adică acea însușire prin care el meditează despre sine, întreprinde acțiuni, are capacitatea de a se exprima prin cuvinte, nu este o simplă emanație a**

creierului, ci acesta este doar un instrument al ei prin care se exteriorizează.

***La** acest act de concretizare a conștiinței în infinite ipostaze contribuie întreaga ființă a omului, ca un tot unitar, nu ca o dispersare a unor posibilități.

*** Așa** cum a fost construit omul, îl face pe acesta însuși să se gândească pe sine, să se caute, să se știe și să se judece, să-și făurească tot ceea ce consideră că-l poate ajuta în a-și duce la bun sfârșit misiunea pe care simte că o are în scurta lui trecere prin această existență.

*** Omul** este nemulțumit de ceea ce este, se vrea a fi un altul, o creație mai complexă, cu o mare libertate de viațuire, cu o împluternicită conștiință, în afară de nevoi, deasupra efemerului, fără povara de trebuințe vitale și fără calvarul infinitelor suferințe.

*** Mai** este omul și un răzvrătit împotriva limitelor de cunoaștere, a existenței răului, a nedreptăților de tot felul și a micimii înțelepciunii sale. Necunoscutul fiind veșnica provocare a cugetului uman, permanenta lui suferință!

*** La** câte griji, nevoi și arzătoare răspunderi, pe lângă pasiunile și dorințele de desăvârșire, are omul, el se simte creat ca un infirm lipsit de forța trupului și a cugetului, cu prea puțină îndrăzneală și neînarmat împotriva suferințelor.

*** Omul** se vrea a totcunoscător, învingător al oricăror răutăți și un destoinic creator, dar mai presus de toate, din câte și-ar dori cel mai mult, el așteaptă, cere, chiar pretinde Nemurire!

*** Pe** cât omul dorește atât de mult să știe, să afle adevăruri, să învețe continuu orice despre lume și despre sine, pe atât îi este atacată memoria, marea avuție a cugetului, a valorile dobândite cu trudă de către spiritul său și de către nemuritoarea conștiință. De ce este, astfel, jecmănit de atâtea minuni care i-au dat cândva meritata

măreție și iubire!? Uitarea desprinde ceva din viață, de parcă ar exista un demon al uitării! Cu ardoare își dorește omul să lase ceva în urma sa, o înfăptuire de seamă ori o creație de cuget, spre a nu fi uitat de semenii săi, să nu se spună repede, de după moartea lui, că parcă ar fi trăit în urmă...nu se știe în ce veac!

* Omul este chinuit în permanență de întrebările privind existența sa într-o lume înțesată de suferință, ce rol are prezența acestei năpaste în existența umană creată ca un simbol de iubire!? Suferința îi apare omului ca fiind un adevărat blestem diabolic adresat unei ființe a dumnezeirii. Ce sens are Suferința?

*În existența lui omul se simte stăpânit nu atât de imperfecțiunea ființei sale și de destinul omului muritor, ci mai mult de iliziile, de închipuirile că ar putea fi posibile. E ca o nădejde sângerândă, dureroasă; un vis obsedant!

*Și dacă omul, vrând sau nu, acceptă condiția lui de muritor, de ce nu poate lua cu sine, cu sufletul său veșnic, amintirile, imaginile și iubirile din această lume fascinantă?! Este părăsit de acestea ori ele însele se sinucid îndurerate de despărțire? Oare să îl urmeze totuși în veșnicie?

* Omul nu înțelege de ce dacă a fost înzestrat cu cea mai înaltă însușire a vieții, conștiința, nu-i este dată acesteia și puterea de a găsi soluții, calea, arma de a învinge nemerniciile care asaltează viața. Este oare o stare de indiferență, de încercare a trupului efemer dacă e apt de împotrivire, ea nefiind afectată, având în sine veșnicie?

* Dacă omului nu i s-a dat veșnicie de ce răul este nemuritor? Disparația lui este menirea pe care omul și-o asumă. Va veni vremea în care rău cu rău, nemernicie cu nemernicie, boală cu boală vor pieri, nu vor mai urâți și sfârși viața. Îl supără, îl răzvrătesc și îl chinuie pe om prea multe forme de degradare, de înjosire și de perverse

răutăți: Prostia, suferința și minciuna; dușmănia, ura și abuzul; nemernicia, nedreptatea și trădarea, infatuarea, egoismul și, mai presus de toate aceste inferiorități maladive, necuviincioasa necredință!

***O**are omul se străduiește îndeostul să lase ceva demn în urma sa, o faptă, o idee, o cruce mai ușor de purtat în viață? Își alege el un drum de urmat cât mai netet, lipsit de griji și ademenit de plăceri ori preferă unul mai anevoios, dar împresurat de virtuți, de idealuri frenetice și speranțele înaripate de libertate oferite de cuget? În urma sa omul iradiază lumina conștiinței sale?

***O**mul este pe deplin conștient că în primenitoarea imensitate a Pământului, el a îndrăznit să creeze o adevărată altă lume, aceea a spiritului său. Poate că nu peste prea mult timp, va reuși să făurească unelte capabile să se autoreproducă, lăsându-i libertatea de a-și cunoaște mai bine propria sa viață. Și cine oare s-ar împotrivi chiar ideii că întregul edificiu al spiritului omenesc, ca produs emis de o energie, abia întrezărită ca potențial, de putere cosmică certă - conștiința lui, nu va persista și nu va străbate *eterul* spre lumea altor planete și galaxii ce ar pute să-și schimbe orbitele de uimire, descifrând minunile lui de cuget!?

***D**umnezeu s-a dăruit Omului! Fiecare OM este o zidire unică a Creatorului, inconfundabilă și irepetabilă! Omul este o minune în plus a Divinității, o explozie în Univers de iubire și de măreție! Această bucurie imensă de a fi om, așa nevolnic cum de atâte ori plânge că este, are izvoare de viață veșnic sfinte, căci Suflarea Divină a înzestrat creația cu tainele de a iubi, de a ierta și de a-și desăvârși existența, de a spera într-un avânt al său către tainele Divinității! Este aceasta marea revărsare de suflet a omului! Da, dincolo de sine omul

accede, nemărturisit, la sfințenie – la nemurire, căci aceasta i s-a binecuvântat în sufletul său!

Dacă ai parcurs până aici, îngăduitorule meu cititor, ideile cu înțelesuri limpezi ori pe cele controversate sau chiar încâlcite și ai reținut, în cele din urmă, cât de îndumnezeită este ființa omului, ca un suprem miracol fiindu-i existența, ai putea mărturisi că:

**Așa cum este, viața merită pe deplin
evlavia unei profunde rugăciuni!**

**Omul este iubirea, mândria și
măreția Dumnezeirii !**

Autorul acestor rânduri a fost și el un răzvrătit al Destinului hărăzit existenței umane. Și el și-a închipuit cândva că ar merita veșnicie, ba chiar a cerut îndurare de la Dumnezeu să-i acorde Nemurire! După lungi explicații și aprinse insistențe, a primit, în cele din urmă, uimitoarea îngăduință. Pentru un scurt timp s-a simțit nemuritor, elucrubând idei bizare, dar repede a fost dezamăgit și cuprins de remușcări, primind o lecție aspră de viață. Cu disperare a implorat apoi să-i fie redată viața pe care a avut-o mai înainte! A înțeles că numai în contemporaneitate, alături de semenii săi el poate cunoaște marea bucurie de a exista, de a se înălța pe culmile creațiilor fermecătoare și de a căuta cu înfrigurare dumnezeiasca încântare a vieții – Fericirea! Priviți ce-am scris în volumul ***Poeme răzvrătite***, Editura Edmunt, Brăila, 2008, uimiți-vă, cântăriți și judecați!

La Tine mă gândesc, Părinte...

La Tine mă gândesc, Părinte, și-ți cer umil
îngăduință

Să nu sfârșesc din existență...Este suprema mea
dorință

Să-mi fie cugetul o pildă de-a pururi peste-ntinsa
lume,

Iubire să îi spun în versuri și-amarul să îl sting
anume...

Să îi ofer clipe-nțelepte și limpezi ca o cugetare

Și s-o conduc spre idealuri frenetice și visătoare,

Căci port în mine doruri grele și-ncrederea în
înzestrarea

Mistuitoarei mele patimi prin care îmi dai
înttruparea...

O! Cer prea mult? Nu-mi știi măsura? Dar eu
din dragoste mă dăru

Și cu neliniști mă amestec, că doar pentru sărmani
eu stăru...

Am renunțat la stime proprii, la bogăție și la glorii;

Mă regăsesc în sărăcie și în pretenții derizorii.

Mi-am dăruit cu suflet gândul și-am suspinat să
scriu cuvântul

Cel mai aprins de-nsemnătate, descoperindu-i
zăcământul...

Am dat cu grijă înțelesul și i-am cioplit firea de
cremeni,

Sprea-i cizela desăvârșirea și-ai fi în străluciri
asemeni...

***Nu m-am opus durerii oarbe și-adeșori mi-a fost
chiar teamă ?***

Știi că mi-am regretat purtarea că n-am putut să fac
să geamă

Nici lașitatea, nici trădarea, ce n-au făcut cu mine casă,

Căci țara mi-a fost glie sfântă și nicio crimă nu m-apasă!

Am ars din temelii minciuna, prostia, ura și trufia
Și nu am slugărit Puterea, păstrând în mine omenia;

Printre nevoi și persecuții nu mi-am dat sufletul arvună

Și-am tot crâcnit scârbit de vicii și de-o concepție nebună

Ce-nspăimântat un întreg secol, instituind nemernicia

Ca ideal al Stăpânirii, spre-a-nscrie-n noi zădărnicia –

Cea mai adâncă umilință a demnităților umane;

Nu doar absența libertății, ci gândurile ne sunt vane!

Atâtea visuri ne-implinite înnegurează-n urmă anii,
Când izbucnirile revoltei îmi nimiceau, în gând, dușmanii...

Dar n-am deschis la vreme aripi ca din tranșei să-ndemn la luptă;

Din fragedă copilărie, din piept, nădejdea mi-a fost suptă...

Nu am dovezi? Nu las în urmă niciun îndemn, nicio chemare?

E drept, nu ard ca o făclie, cuprins mi-e glasul de-ntristare

Și n-am o fire optimistă să-mbărbătez doar prin exemplu,

Eu dau minciuna deoparte, ca adevărul să-l contemplan...

Pun întrebări și dau răspunsuri, scoțând lumină din
gândire,
Să fie clipa mai ușoară spre calea grea de mântuire,
La toate caut importanță – nu ies în cale bătând
toba;
Fac lumea să priceapă rostul, căci adevărul mi-este
proba!
Cu dragoste închin îndemnuri și cu-nțelegerea
profundă
A lacrimilor revărsate chiar din a sufletului undă...
Dar din a tomurilor trudă mă adresez lumii cu
teamă,
Căci necunoașterea-i ca firul nisipului lipsit de
seamă.

Pe nimeni nu interesează dreptatea,-n fine, să
convingă,
Ca adevărul să se știe – memoria să nu se stingă
Pentru nicio cumplită faptă de suferință
omenească,
Căci omul e Suflare Sfântă menită să se
nemurească...

***Îndemnuri dai celor destoinici pe care jertfa îi
distinge?***

M-am străduit de-a lungul vieții s-adapt destinul
de-a învinge
Și n-am cedat nicio secundă poziția înălțătoare,
Chiar dac-am suspinat adesea și-am plătit scump
orice mișcare.
În frunte-am fost întotdeauna când importanța a
cerut-o
Și-am înfruntat pe cei nemernici, iar ziua grea am
străbătut-o,

Nu m-am codit la treburi grele și unde-a fost mai
grea povara
M-am oferit pe mine însumi, chiar dac-am suportat
ocara...
Am renăscut prin Tine, Doamne, de câte ori a fost
să sânger
Și, chiar dacă n-am fost cucernic, la viața mea ai
pus un înger
Ce m-a-ndemnat să am curajul de-a evada din
întuneric –
Din inimă rupându-mi forță să cuceresc visul
feeric!
Mi-am purtat crucea mea cu cinste, făr` să râvnesc
idei străine,
Dorind să fiu întotdeauna averea care-mi aparține;
Din bucurii, dureri, iubire am deslușit cu pasiune
Semnificații pentru oameni, pe care viața le
impune.

Atât de mult mi-am dat silința să aflu taina de-a-mi
expune
A gândurilor dăruire, dând doar din suflet ce-am a
spune...
Am suspinat, am plâns, mă doare când nu pot să
găsesc lumină
Și adevărul, și dreptatea atunci când lumea-
i...vizuină.
Mă răzvrătește răutatea și sărăcia de speranțe,
Căci urăște Omenirea, pipernicind-o-n aroganțe,
Iar nepăsarea lânzește într-o perfidă împăcare
Cu sila și cu nedreptatea ce-au iubit veacul cu
ardoare...
***Îmi știi isprăvile, Stăpâne? Dar fapte strâmbe nu
am oare?***

N-am fost, Părinte, prea cuminte, o recunosc cu-
nfrigurare,
Dar n-am greșit cu răutate, având adeseori
regrete...
Și, pe cât mintea mi-a fost demnă, am vrut să nu se
mai repete!
Admit că nu mi-au fost străine umane plăceri de-
o clipă,
M-am înfruptat din necredință, de dragoste-am
făcut risipă
Și-am jinduit laurii altor, chiar dacă nu le-am vrut
și truda,
Căci mi-a părut a fi osândă...dar niciodată n-am
fost Iuda...

O! Ași fi vrut, chiar fără merit, să dobândesc faimă
și glorii,
Să-mi fie viața mai ușoară, să sorb ambrozii din
podgorii
Și să trăiesc cu nepăsare, uitând de lume și de lege,
Iar din tot ce-i frumos și falnic să am dreptul de-a
alege.
Da, n-am făcut prea mari eforturi să încrustez în
cuget forță,
Ci m-am hrănit cu înșelare că doar norocul e o
torță
Ce ne arată drumul nostru, nesocotind, vai,
stăruința
Care înalță idealuri și ne amplifică voința.
M-a îmbiat comoditatea ca să aleg țeluri ușoare,
Care se lasă cucerite ca... fetele c-o
sărutare
Și n-am luat de piept trufia atâtor zări necucerite,

Lucrând cu sârg, ca într-o ocnă, să aflu rosturi
neivite.

Atâtea spirite lucide m-au aşteptat să le
contemplu...

Dar m-am temut de neizbândă – m-a amăgit
propriul meu templu,

De am rămas închis în mine şi ferecat ca o cetate

În care rar pătrund îndemnuri, din care greu ceva
se scoate.

N-am strâns în jurul meu mulţime, nu i-am vorbit
de libertate

Şi nici acum nu sun din goarnă când lumea-n
sărăcii se zbate,

Căci n-am virtutea răzvrătirii să fiu erou pe
baricade,

Ci vreau s-apind doar poezia şi-arunc cuvinte drept
grenade.

Eu nici n-am fost în temniţi grele, să nu-mi cunosc
nici tinereţea,

Să-ndur cu pieptul gol prigoana – credinţă-având
să mă înveţe;

Am stat departe de revolte, de violenţe şi de sânge,

Din laşitate ori din teamă, deşi rău inima-mi se
frânge.

Chiar dacă am sau nu vrun merit, trufia mea nu
vrea favoruri,

Căci mă afund în aşteptare să mă înalţ cândva în
zboruri,

Nu pentr-o viaţă de petreceri, ci de-mpliniri, de
cugetare,

Sădind din inimă iubire pentru oricine lacrimi are.

Din tainele nemărginirii să desluşesc vreau a mea
cale,

Spre a culege-un pumn de stele, să umplu sufletele
goale;

Nu cer o rază pentru mine, ci doar suspin de
fericire

S-aud din fiecare viață – atunci eu intru în neștire...

***Ce vreau să fac nu știu prea bine? Mă lași s-aleg,
Părinte Mare,***

Să-mi hotărâsc chiar și Destinul? O, cât de sfântă
înălțare!

Emfaza prezentării mele n-a fost motiv de-a mă
respinge;

Îmi cade-o lacrimă fierbinte ce, parcă, vrea a mă
convinge

Că nu am să dispar din viață, fără să las nimic de
seamă

Și am să trec în Nemurire, n-am să plutesc în vânt
ca scamă;

Am să las veacurile-n urmă, se vor petrece
generații...

Doar eu voi fi o împăcare cuprinsă în divine
grații...

Îmi voi privi distinsa-mi soartă cum în vecie-
năaintează

Și-oi admira propriul meu cuget cum pe el însuși
se creează;

Voi fi puternic totdeauna și nimeni nu mă va
învinge,

Voi căpăta raze de geniu, lumina mea nu se va
stinge!

Mă va privi lumea uimită și fiecare om va crede

Că sunt de partea lor adeva, chiar un alt rost vor
întrevede...

Am spus de oameni și de lume? Dar totu-i, parcă, o
părere;

Toate s-au dus, vremea-i trecută, singurătatea-i o durere!...

Eu m-adresam cândva doar clipei, ce caut oare-n veșnicie?

Aici nimic nu-mi aparține, lumea eternă nu e vie;
În Timp e rece și tristețe! Vreau moartea înapoi,
Părinte,

Să nu rămân eu numai, singur. Mă lasă cum am fost `nainte!

Îmi vreau cu disperare viața, aceea searbădă, amară,

Lipsită de noroc și pace, săracă și-n visuri avară;
Așa-ncărcată de neliniști, așa prea plină de păcate,
Cu ale ei aprinse patimi, cu lacrimile nesecate!...

Rămân în vremea mea fugară doar ca o simplă fulgerare,

Căci simt că ea-i minunea vie în care-mi pun dragostea mare;

Am înțeles, cu greu, povața cu care mi-ai pătruns în fire;

Tu ai creat ființa noastră să nu fie fără iubire!

Îți mulțumesc oftând, Părinte, că n-ai înfăptuit cerința

De a mă pierde-n nemurire și a-mi pietrifica credința

În mituri reci și-nstrăinate de sentimentele umane,
Uitate-n veșnicii de haor, pe câmpuri de iubiri orfane!

Predeal, sep. 2002

IV- MOARTE NU EXISTĂ!

Despre Viață și despre Nemurire se pot scrie, cu intensă înfrigurare, multe tomuri cu înălțătoare cuvinte și poate că nici atunci nu s-ar spune pe deplin gândurile pe care omul le închină acestora. În modesta mea carte ***Chemarea vieții și seducția nemuririi***, Editura, Lucas, Brăila, 2018 am sintetizat unele expuneri despre Viață publicate în mai multe cărți, aducând aprinse elogii miracolului acestui Univers, dar care îmi par astăzi că sunt doar niște firave impresii. În același mod, am procedat și cu privire la Nemurire, acordându-i acesteia puterea de seducție pe care ființa efemeră a omului o trăiește cu ardoare. Mărturisesc că nu am aboradat , pe atunci, ideea că, de fapt, în Universul material totul este o neconținută transformare, întocmai cum se petrec faptele într-o reacție chimică. Atunci de ce suntem nefericiți că dispărem din natura în care existăm și în care ne vom regăsi sub alte forme, acelea simple, din care am și fost creați? Putem rosti, fără să greșim, un adevăr ce pare că s-ar desprinde din puritatea Divinității: **moarte nu există!**

Judecând în acest fel, vedem că în timp ce viața urcă lungă ei cărare, sufletul se îmbogățește mereu cu minunile creațiilor pe care omul i le oferă cu generozitate. La zestrea care i-a fost dăruită, sufletul adaugă podoabele de spirit ale vieții, fiind, parcă, mereu un altul, tot mai profund și înțelept, mai fermecat de frumusețea și de măreția faptelor, devenind un ideal de viață, de întinerire, chiar dacă Trupul și Timpul îmbătrânesc iremediabil!

Se poate spune că ***Sufletul întinerește veșnic***, iar trupul dispare pentru totdeauna; din materie a provenit, în materie se reîntoarce, aceasta fiind o entitate a eternității. Așa dar, trebuie să admitem că ***Moarte nu există!***

Veșnicia ar putea rosti că trupul a fost, ce- a fost, așa, în timp, o pală de vânt sau, cum oamenii spun, a fost un foc de paie! Lutul, piatra, adică acea materie aridă s-a regăsit, într-un sfârșit, pe sine! Simțea o pierdere a ei, pe care viața i-o luase, și unde ea nu poate pătrunde, fiind creată de dumnezeire! *Sublime taine nepătrunse se ncununează în prefaceri, mereu formând o ală lume – eterne faceri și prefaceri!* Așa scriam în poemul *Spațiul apelor* din volulul *Poeme răzvrătite*, Editura Edmunt, Brăila, 2008.

Materia și-a jucat rolul în scenariul în care a fost însă doar eroină secundară, alături de eterna și divina regină – VIAȚA ! Când gongul a sunat scurta piesă s-a afârșit, totul se reîntoarce în acel Început al Conștiinței Supreme!

Urmează ca și sufletul să se reîntoarcă în Taina care l-a insuflat! Cum părăsește el această lume în care omul, trimis ca un emisar divin, are misiunea de a se desăvârși, de a se înnobila și de a fi el însuși creator al Universului? Știe cumva omul cum să plece din existență, dacă tot îi este dat să o facă? Se pregătește el în vreun fel, învață oare *a muri vreodată*, așa cum medita Poetul Neamului Românesc?

Ce lasă în urma sa, cum și-a îndeplinit rolul său de ființă gânditoare, înzestrată cu o conștiință? Ceea ce înfăptuiește omul este destinat a înfrunta Timpul, a genera idei nemuritoare, care să părăsească materia și să fie acceptate de Nemurire?

Orice om crede, gândindu-se la sine, că își merită un loc al său în minunata lume și în aceea de dincolo de existența lui. Fiecare își argumentează într-un mod propriu, chiar îndepărtat de adevăr și de posibilitățile reale, dorința de afirmare a personalității și a pătrunderii pe melegurile nemuririi!

Câți oameni, atâtea idei, motive și încercări, atâtea dorințe, insistențe și chiar pretenții! O lume a gândurilor înălțătoare și meritorii ori doar o palidă pâlpâire de cuget, cu toate se zbat neîncetat să dovedească, nu neaparat Divinității, ci mai degrabă lor însele, că li se potrivește o poziție superioară de viață și o strălucire eternă în întunericul ce stăpânește inexistența. O efervescentă de idei, de iluzi și de speranțe străbate societatea umană invitând-o să lupte pentru izbânda spiritului împotriva stagnării în necunoaștere și contra îndemnurilor la renunțare ori a protestelor, fără să se știe față de cine.

Cum adevărului nu-i place să stea ascuns, cum nici ideile nu se simt bine în singurătate, iar sinceritatea are vocația să se destăinuie, se cuvine să dezvăluim, de prin unele versuri și aforisme scrise de-al lungul vremurilor, câteva gânduri aprinse de seducția nemuririi și însetate de vraja pe care aceasta o emană, dar și unele tânguiri emise de regretele părăsirii acestei lumi. Ele sunt rodul unor profunde meditații, ale unor adevăruri și credințe, dar, pote, că și al unor confuzii, incertitudini ori iluzii pe care viața mi le le-o fi oferit:

- * Transform gândirea în apă vie și moștenire o las, ca pe un leac să fie!
- * Las gândul visător drept moștenire, ca pe un ferment nemuritor de reverii.
- * Vreau să reasc, pretind un alt destin!
- * Peste mine timpul se revarsă, străbat o privesc arsă și mă îngrop împreună cu ea.
- * Marile întrebările rămân nedesluite; de-a pururea vor fi dureri înăbușite!
- * Las în urma mea comori, natură, aer, soare; visuri, fapte, idei, iubire și credință, părănd că-mi rup întreaga mea ființă; e ca un jaf la drumul mare!

*Aș vrea să zbor mereu în lume, înfrigurări să mă cuprindă și toate visurile mele în veșnicie să se aprindă!

* Spre sfârșitul vieții, speranțele din drumul lor m-alungă!

* Zâmbetul nu mă mai inspiră, în furtună aripi nu desfac, doar sângerez de speranțe și visări; că-s simplu muritor – cumplită vină!

* Cât de mare mi-a fost dorința de a ști de ce pe această Sferă am poposit în grele zbateri, tot n-am aflat și rău mă doare!

* Mă pierd din vis și din Eternitate, căci am trăit o vagă libertate, iar viața de fericire s-a golit!

* Vreau să rămân un cuget, definitiv plecat din lumea trecătoare!

* Am colindat prin viață, dar n-am aflat nicicum ce rosturi o-mpresoară!

* Am strâns din viață soare, dar azi mă bate vântul, de par că-s o paiață; la crunta-mi transformare e implicat Destinul?

* Nimic nu voi lua cu mine din aventura existenței; de-al Omenirii leagăn mă despart îndrăgostit de Nemurire!

* Pe drumul meu atât de lung, la adevăr tot n-am s-ajung; rămân sedus de timpul pe care l-am urmat!

* Tot mai stingher mă simt în lume; din ce în ce sunt mai sărac de viață.

* Mă cheamă clipa de Tăcere...vreau să văd tărâmul mult închipuitului rai!

* Faptele de seamă iute se strecoară, cu trecerea vremii nu pot să mă-mpac!

* Limanul vieții se distinge...în urma mea totul se stinge!

- * Înfăptuirile stau gata să se-ascundă, curând voi fi pustiu și luturi pentru oale.
- * Trăim într-o uitare, murim îmbietor!
- * Îți las, moarte, anii mei de visuri supti; din veșnicia mea nu poți să te înfrupți!
- * Curând voi părăsi planeta cu iluzii, fără să înțeleg de ce ne e proscris destinul, de ce dureile ne lasă-n suflete contuzii!
- * Se chinuie să-mi ia ființa *trista arătare*, dar cu gândurile mele eu rămân prin țară, iar veșnicia mea cumplit o doare!
- * Chiar nesupusă unor jurii, asupra mea, moarte, nu ai mijloace; rămân aici, chiar de nu-ți place!
- * În desfătări am să mă-nec, ce-am de pierdut? Un biet destin; tot ne-ntrebat din viață plec!
- * Ce caut eu în Univers, a cui voință o slujesc? În Infinitul fără rost nu ne e dată mântuirea!
- * Superba lumii existență când o să plec o iau cu mine!
- * Port cu mine chinuri, spaimă și regrete; despuiat de doruri mor pe îndelete.
- * Pe-acest Pământ n-am viețuit degeaba; credința, visurile-mi sunt podoaba.
- * Chiar de mi-a dat-o cerul, îmi aparține viața, dar într-o zi nefastă mă curmi Tu, Doamne! Protestez!
- * Virtuțile primite îmi sunt grele osânde; o viață nu-mi ajunge, vreau însăși Veșnicia!
- * Ce vis trufaș, amarnic și înșelător, să crezi că poți să fii nemuritor, când stingerea eternă e o poruncă!
- * Remodelăm Pământul, parcă i-am fi părinți; vrem judecarea sorții, vrem moarte trecătoare!

* Ne-au povârnit anii la rând, cuprinși de remușcare; nimic pe lume nu lăsăm `naint de plecare...

* Chiar dacă suntem muritori, nu vrem patimi de turmă; avem un rost de împlinit – fapte de seamă-n urmă!

* Noi știm că din această lume vom dispărea, dar în propria viață iluzii false întronăm.

* În viața ce-o petrecem trăim în lumi înguste; ne este dată soartă cu pribegii injuste; nici nu ne naștem încă și-n stingeri ne afundă!

* Nu te-afunda în amăgiri, că toate-s efemere; când te revolți că viața pierе, ești pururi renăscut!

* Când se ivește viața, începe o minune; de ce dispare totul nu are iertăciune!

* O, visuri scumpe parcă nici n-ați fost, iar fără voi viața nu are rost!

* E ființa oarbă, aprigă și slută; Supremul Duh ne-a exersat din humă fină, spre-a bea din cupa vieții lauri și cucută!?

* Cu toți suntem de-o seamă; la fel venim, la fel plecăm, dar trist e să rămânem muritori în viață!

* Întreaga lume moare, soarele chiar pierе; profită deci de clipa ce doar iubire cere!

* Nimic nu ne-apartine, nici viața, nici sfârșitul; o dramă ne e visul și moarte Infinitul!

* Nimic nu se întâmplă în Universul veșnic, când noi ivim vreo faptă ori irosim suspine, căci Timpul nestatornic ne stinge ca pe-un sfeșnic!

* Neliniștea mă strigă-n plină noapte, să aflu rosturile vieții mele, căci îmi doresc o nouă Zămislire, cu un alt nimb din Sfântsa Sa Suflare!

* Aduc prinos Acelui ce-a pus în a mea vrere un dram în plus de suflet, viața să ardă-n goană!

* Aș vrea din nou să-ntineresc, Stăpâne, să sorb iar năzuință și putere, spre-a retrăi iluzii de-nviere...

* Mi-am hrănit cugetul cu zbor și l-am sculptat în conștiință, mă simt deplin biruitor, imun la nesfârșite chinuri!

* Între Divin și mine nu aflu nicio punte, căci eu, în nesfârșire, nu-s nici cât un grăunte!

* De știi că omul e sortit pieirii, de ce să îți dorești desăvârșirea când toate au hazardul risipirii!?

* Uitarea mă zidește, iar glasul mi se stinge, niciun oftat de inger tristețea nu-mi atinge...

* Chiar de-s legat de soarta-mi pământească, descătușarea minții mă salvează, eternizând condiția umană.

* Viața-i a Timpului aleasă hrană; oriunde-am fi, întruna ne urmează, ca o durere când purtăm o rană!

* Noi în această lume suntem ai nimănui, căci de atâtea rele suntem mult prea sătui!

* În fața mea stă Timpul și nu pot să-l despic, căci umilit mă sinte, sărac în gând și-n chip.

* Mă cert adesea, Doamne, că-ți necînstesc povața și-s lacom în trăire și doritor de visuri, nu pentru biata clipă, ci pentru toată viața!

* Eu n-am s-ajung la Tine, mi-ai dat o slabă fire; când mă-ncolțește răul eu vreau doar îndurare... Mai dă-mi un dram de suflet, și-un car de gânduri rare!

* Infinit, Eternitate, Nemurire, Înălțare nu sunt la-ndemâna noastră; noi ne stingem în tăcere, un oftat putăm în suflet, nimeni nu-i să le-nțeleagă!

* Ne este dată doar o ființare și merită să-i dăm ce se cuvine, ca unică minune în creare!

- * O pacoste amară cred că ar fi să am ființa mea nemuritoare, eu aparțin minunii trecătoare!
- * Pe-acest Pământ suntem numai o fugă și- ncet- încet vom fi o prădăciune!
- * Să nu-ntrevăd tristeți la orice ne-mplinire, iar răzvrătirea vieții s-o mântui prin iubire!
- * Ca om pe-această lume sunt parte din Zidire, produs printr-o eroare sau sfântă moștenire?
- * Cred că-n această lume oarbă eu sunt venit de nicăieri; provin din pură întâmplare, fără un țel, fără puteri!
- * Mă voi retrage în Neunde, de-acol` de unde-am apărut și, netrecând din humă-n spirit, voi fi un haos absolut!
- * Nu știm urca Golgota, murim în povârnișuri, la cea mai mică grijă învinuim Zidirea!
- * Cum ne mai complacem, când suntem în impas, la renunțări nedemne de virtute; în noi sunt toate cele neavute!
- * Acum când stau și meditez la viață, m-aș răzvrăti, dar nu știu, zău, pe cine, dar las protestul vremii care vine...
- * Mă simt stingher în lume și sunt al nimănui; rămân în mine singur și, tot mai trist, mă sui spre ferecate gânduri absurde și-amăru!
- * Plângem prea mult că suferim, când pentru noi Ivirea Sfântă s-a fost jertfit pe Sine-n dar, cu nesfârșire de iubire!
- * Acolo este viață: în luptă, în mișcare și-n freamătul de doruri; pentru acestea toate suntem iviți pe lume; să nu izbim în soartă perfizi și ipotetici!

* De suntem din Suflare și n-am venit din astre,
Tu, Doamne, dă-ne-o șansă și iartă-ne păcatul; să
mai privim și Cerul luminilor albastre!

* Poți să știi valoarea vieții numai dac-ai fost o
pradă; de te-au sfâșiat dușmanii ori te-a răzvrătit
prostia!

* Ce ghinion pe mine, ce grea nefericire ca să
trăiesc pe lume în secole barbare, când frumusețea
vieții e doar o nălucire!

* Își poartă pretutindenți nepăsarea și-n contra
tururor vină apasă, chiar Cel de Sus ar fi greșit
Crearea; acesta-i individul de pradă!

* Coboară, Doamne, pe Pământ Tu iară și Te
îndură de-ale noastre gânduri, ca dragostea în
suflet să răsară!

* Noi năzuind spre cer, urcăm spre moarte!

* Cum întunericu-n gândiri persistă, râdem,
nebuni, că viața este tristă!

* Mă biciuie tristețe și vie răzvrătire, că doar
amara humă îmi este concubină și niciun har
Supremu n-a pus în a mea fire!

* Mă-mbogățesc prin fapte, nu sărăcesc prin
daruri, mă vindec prin durere și-s vajnic în
suspine!

* Orice ar fi, sunt pentru Timp o pradă ce nu
rezistă oarbilor atacuri; c-am existat, n-ar fi nicio
dovadă...

* Cum trecerea prin viață-i o neștire, ne cad în
haos vrei înălțătoare și ne-afundăm în grea
neprimenire!

* Speranțele se curmă, desaga mea e goală,
deasupra mea seninul s-a transformat în smoală...în
suflet doar credința mai are-n ea lumină!...

* Deși această viață mereu se tot restrânge, oricât mi-a fost de aspră, mi-a fost însă lumină, un imn îmi las drept slavă și îmi ridic altare, ca-n veci lumea să știe că i-am jurat iubire!

* Fiind născuți din humă-nnobilată, întoarcerea la Sine ne e dată – suprema noastră fală e pieirea, nu ne e scrisă nemurirea!

* Părem ființe limitate – oameni cu mofturi, răi, mărunți, fiind blamați că vrem doar gloriei, dar dezertăm când ne e greu...

* Luptăm să-nvingem nemurirea când de trufii ne dezbărăm!

* Rămân pierdut printre nefapte și-mi caut urma prin nisipuri, nicio sclipire nu emană grăutul meu de existență!

* E scris să fim durerii dați, așa cum este Răstignirea, căci omul e doar patimă și veșnică nemulțumire!

* Ce gârbov sunt, Doamne, ce gârbov, și n-am ajuns nicăierea! Din veșnica-mi clipa-a pieirii, aștept, resemnat, Învierea!

* Desprinde-te de tine, seduce nemurirea, cu patima de-a-nvinge, cu imn apoteotic, schimbându-ți chiar Destinul; invocă Mântuirea!

* În noi e Universul și-n jur desăvârșirea, căci toate-s ale noastre, de vrem a le culege; Divinul e aproape când știm a-l înțelege!

* Miracolul pe care-l numim viață întrece-a noastră-nchipuire; o clipă din dumnezeire și-a-nscris prestația semeață!

* Din toată fremătarea îndemnurilor sfinte, ades ne-alegem numai cu-nșelătoare zgură; tot ce lăsăm în urmă nu capătă făptură!

* Speranța mea n-are o limită de viață, îmi măsoar existența cu rostul nemuririi; rebel cu viitorul, îl scot din legea firii!

* Mă voi întoarce-n Infinit de unde-mi Aduci firea
Și-ți mulțumesc că M-ai condus prin lumi
nemărginite, M-ai primenit în desfătări și-n visuri
împlinite!

Chiar dacă omul are dorința de a cuceri nemurirea și a imaginat pentru aceasta un lung șir de mijloace materiale și spirituale, el rămâne, în taina conștiinței, un înfocat îndrăgostit de fermecăroarea viață. O situează în intimitatea sufletului său, îi atribuie cele mai înălțătoare meditații și își construiește o existență care să o slujească și să o apere, asigurându-i înputernicire în orice manifestare și simțire; o idealizează în neliniștile ori în împăcărilor cugetului. Mai de demult așa scriam despre viață:

* În afară de viață nimic nu-i importnt în nisipul Eternității!

* Fără miracolul vieții Universul ar fi o absurditate!

* În absența vieții nu există decât dezolare.

* Între *rău* și *bine* se desfășoară uimitoare simfonie a vieții.

* Viața este sanctuarul iubirii.

* Pentru un grăunte de sublim, viața a ales vremelnicia.

* Viața nu se petrece, se cucerește!

* Viața este un permanent protest!

* Sensul vieții este unic: înălțarea spiritului – veșnica înviere a binelui!

* Când omiți ceea ce este important, viața pare o desfătate!

- * Nașterea este clipa de unde începe măreția, infinitul și sfințenia vieții!
- * Când nu slujim idelurile vieții, slugărim urâteniile ei!
- * Viața este un pisc de idealuri, nu o văgăună de interese.
- * Viața își împlinește existența străfulgerată de minunea cugetului.
- * Rostul vieții fiecărui om este acela de a cugeri propria sa nemurire.
- * Viața poate să ardă o singură clipă, dar strălucirea ei să fie veșnică.
- * Suntem o parte din Univers, suntem în orișice fărâmbă; existăm din dăruire, ne oferim din iubire.
- * Viața este o profundă iubire, pentru că este o credință; în tine, în oameni, în Dumnezeu!
- * Obsesiile vieții: Creația, Gloria și Nemurirea!

Ajuns după un întortocheat, abrupt și doar rareori netezit drum al ideilor despre imperfecțiunile creative ale ființei umane, dar și despre mărețiile vieții, într-un moment unde s-ar cuveni să poposim, ca într-o poiană liniștită a sentimentelor, spre a regândi asupra nemulțumirilor care l-au lovit ori ale satisfacțiilor, cu alură de reușită, pe care le-a avut în existență trupul gânditor al Universului.

Conștiința omului, acea infimă entitate existentă în puzderia galaxiilor, și-a definit statura ei divină într-o viață înzestrată cu fermecătoare, înălțătoare și tulburătoare virtuți, călăuzitoare către o stare de atrăgătoare și aureolată fericire. Ce șansă uimitoare i s-a dat vremelnicei ființe, de a fi unică în cele câteva trilioane de planete ale Infinitului Spațiu! Și atunci cum poate să se împace cu brutală decizie a dispariției sale! Despărțirea veșnică de

miracolele vieții i se pare omului tot atât de gravă precum a nesocotirii însăși a dumnezeirii!

La această răspântie a existenței sale, ce are omul de înțeles, ce decizie să ia, ce putere poate să-l ajute? Să cântărească și să judece rosturile divine știe că nu are căderea și nici destulă înțelepciune, iar ajutor, putere ori chiar milă nu are de la cine să ceară. El este singur în această lume, nu se află decât pe sine, atât ca stăpân, cât și ca supus ori ca dascăl înțelept.

Dar, de fapt, omul acesta subjugat de neliniști și de îndoieli nu are de ales decât în a-și accepta starea care i s-a decis ori a urma o alta, oricare ar fi aceasta! Nu este însă de optat decât între amăgire și certitudine, dar nu știe pe care anume, căci ele se contopesc într-o singură noțiune, aceea de Nemurire! Pe aceasta a ales-o ca ideal de existență, nu se acceptă ca un învins, din moment ce i s-a inditruit stare de învingător ! Nemurirea i-a devenit o credință, ca o înzestrare divină! Însuși sufletul lui îl animă, împuternicindu-i cugetul cu puterea de a crea, regăsindu-se dincolo de stingerea clipei sale de viață!

Cu siguranță că omul va reuși cândva să te cucerească, Nemurire, întrucât viața sa este înzestrată cu măreția de a făuri adevărate minuni de cuget, spre a dăinui, căci moarte nu există!

ÎNSEMĂRI REVOLTĂTOARE

- PRIMELE ZILE DE ACTIVITATE -

CÂTEVA EXPLICAȚII

Intrând, de câțiva ani, în cel de al noulea deceniu de existență, mă tot străduiesc să fac ordine prin unele acte, hârtii, manuscrite, câte am mai avut mintea să păstrez, și chiar să umblu printre bulendre, căci nu se mai potrivesc, după atâția ani de când vor fi fost făcute ori trebuiau demult trecute la reformă.

Într-un mic sertar, pitit sub vrafuri de nimicuri, am găsit un carnet cu vreo cinzeci de file, având copertile din carton. La începutul acestuia sunt trecute tot felul de însemnări profesionale din primele luni de activitate, iar spre sfârșitul carnetului am notat diferite trăiri personale, fără pretenția unor creații literare ori a unor simțiri fermecătoare. Scopul lor a fost acela de a rămâne mărturie, pentru mine însumi, peste vremuri, căci conștientizam că ceea ce se întâmplă în jurul meu cu lumea și cu mine nu constituie o stare normală, omenească și grijulie față de oamenii oropsiți, sărăciți și nedreptățiți de năpasta unor vremuri politice, strâmbe, asupritoare și, cum aveam să deduc nu prea târziu, dușmănoase, pline de ură și de crime ascunse.

Carnetul meu nu este o mândrețe de exemplar! Este urât, murdar și jerpelit, purtat prin buzunarele salopetelor în timp ce îmi desfășuram activitatea de tehnician veterinar trimis să lucreze în combaterea Febrei Aftoase la animale ori când mă deplasam de la o localitate la alta sau când meditam însingurat.

Recitind în aceste zile târzii de viață ceea ce am scris acum șaiszeci și cinci de ani, nu pot să nu spun că mă simt fericit găsind acest carnet, chiar dacă mă cutremură unele precizări pe care le-am făcut în acele timpuri, nu suficient de conștient de ceea ce mi se întâmpla ori de

revoltat față de regimul opresiv, nepăsător, incompetent și acaparator. Pe atunci *cotele obligatorii*, persecuțiile de tot felul, arestările politice, sărăcia, foametea erau la ordine zilelor. Chiar dacă nu se spune totul în carnetul meu, eu am plâns, m-au chinuit foamea, oboseala, nedreptatea și lipa de speranțe. Despre aceste aspecte ale vremurilor nefaste iată ce scriam în cartea mea *Amintiri răzlețe*, Editura Lucas, Brăila, 2018:

Umblând prin multe sate, am cunoscut lumea nevoioasă, sărăcită, nemulțumită de regimul politic. Am dormit câteva luni de zile prin sălile primăriilor, pe mese, peste care puneam maldărele de ziare comuniste, mai ales Scânteia, care constituia colecția obligatorie, necesară educării maselor largi populare. Nu totdeauna găseam ceva de mâncare, de multe ori am făcut foamea. Pe atunci hrana obișnuită era pâine neagră cu marmeladă din mere, O, dacă ne permiteam, uneori, să cumpărăm pâine albă și cu unt, plus marmeladă din pere, constituia un adevărat festin!

În sinea mea mă simțeam un răzvrătit, știam că va trebui, cândva, să vorbesc, să spun lumii ceea ce cugetul vede și sufletul simte. Și cum a fost ca un Destin să se înduplece în a-mi îngădui să scriu, de-a lungul vieții, câteva cărți despre realitatea în care am trăit și să reflectez îndurerat de cum Istoria ne-a fost trădată, astăzi mă consider onorat, responsabil și îndreptățit să arăt, cel puțin în câteva pagini, ce mi-a oferit un prăpădit de carnet, ros și năclăit, părand că încă miroase a bovină, dar iubit, admirat și respectat de trecerea, iertătoare de aceasă dată a Timpului!

**Carnetul - martor
al primelor îndurerări ale vieții**

Urât pe dinafară, dar frumos în interior!

ÎNSEMĂNĂRI DE BUZUNAR

Luni-31 august 1953

Am plecat, împreună cu doi colegi de școală, Dan și Tică, la Bârlad, acolo unde am primit ordin de la Ministerul Agriculturii să ne prezentăm pentru a participa la acțiunile de combaterea Febrei Aftoase. Nu știm ce ne așteaptă! Oare ce va fi, ce va fi?

Mărti-1 septembrie 1953

Am fost repartizat să-l însoțesc pe dr. Fălcoianu în Comuna Balta Oii. Am mers mai mult pe jos, pe drum am trecut printre vii și bostane. Am văzut cum se manifestă boala la bovine, la oi și la porci.

Miercuri-2 septembrie 1953

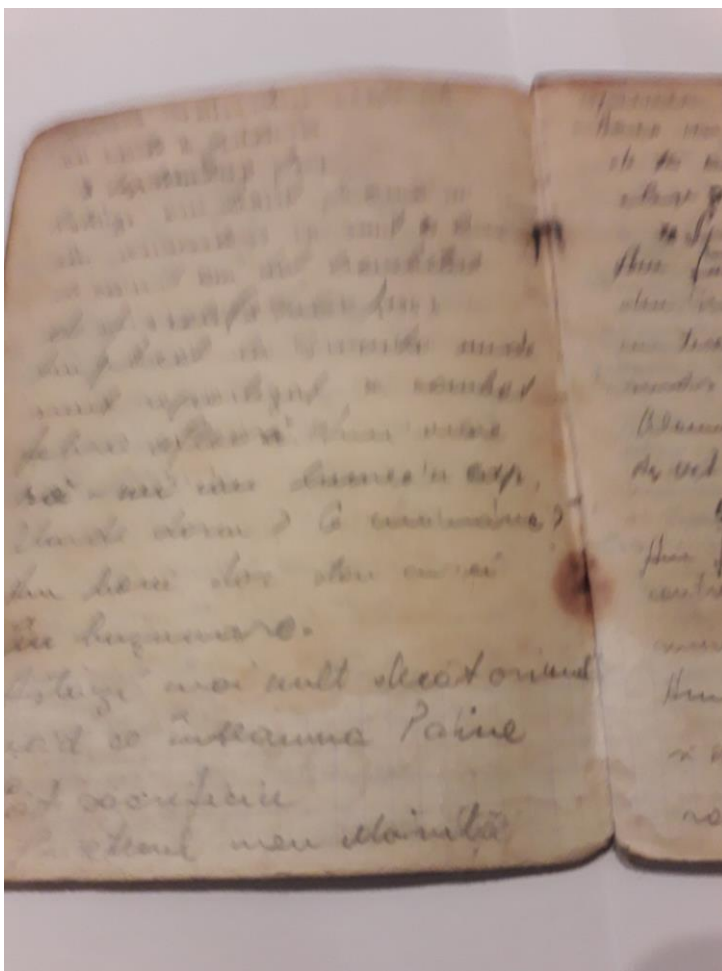
Suntem în Bârlad cinci brăileni: Eu, Lucian, fratele meu, care este angajat deja la Serviciul Veterinar al Raionului Bârlad, Tică Lazăr, Dan Mototolea și Măniță Marin. Seara, pe stradă, am întâlnit câteva fete din Brăila, sunt drăguțe și foarte vesele. Noaptea am dormit la un internat cu ceilalți colegi. Paturile nu aveau saltele, ci doar câte o pătură jerpelită acoperea scândurile.

Joi-3 septembrie 1953

Astăzi am făcut foamea. Îmi amintea că acum două luni am avut banchetul de absolvirea școlii (3 iulie) Am plecat la comuna Grivița unde sunt repartizat să combat boala. Mă simt neputincios. Îmi vine să îmi iau lumea în cap. Unde am să dorm, ce voi mânca? Am ceva bănuți, dar stau cu ei în buzunar. Astăzi, mai mult ca

oricând, văd ce înseamnă Pâine! Cât sacrificiu! Prietenul meu Măniță Marin spunea ieri: *De ce nu s-a făcut școala să țină cinsprezece ani, să fiu mereu elev? O viață întreagă!*

Pagină cu primele lacrimi

Cuvinte puține cu acuzații multe

Vineri-4 septembrie 1953

Am făcut controlul animalelor din Comuna Grivița, dacă sunt sau nu bolnave. Pot spune că am dat mâna cu terenul. Norocul mi-a surâs când, obosit și flămând, am dat de agentul veterinar Dudă, care a făcut rost de ceva mâncare.

Sâmbătă-5 septembrie 1953

Am fost în Satul Odaia Bursucani pentru controlul animalelor. Dealurile urcate pe jos până în sat și controlul animalelor m-au istovit și amărât. Am plecat la Bârlad cu o căruță, poposind, vorba românului, *La botul calului*. De la marginea orașului, fiind amărât și inspirând aerul aspru de mahala, am pornit ca o furtună spre centrul orașului. M-am uitat după vreo față drăguță, dar a fost o decepție; e o zădărniciie să mă simt cumva bine!

Duminică -6 septembrie 1953

Cu ochii umflați de nesomn și cu cicatrici imprimare pe corp de masa improvizată drept pat, am hoinărit prin oraș și am mâncat la un restaurant o masă adulentă în zarzavaturi, după care am îmbrățișat iarăși o bancă într-un birou, dormind ca un adevărat om istovit de amar.

E frig, eu sunt îmbrăcat într-o bluză de salopetă muncitorească, pe care o strâng cât mai mult în jurul meu. Aproape bolnav, am îmbrăcat raglanul lui Marin și m-am dus cu ceilalți brăileni în orașul stupid și sărac. Apoi, încerc să dorm pe aceeași bancă tare. De data aceasta nu

am mâncat nimic în aceeași seară, dar sunt mulțumit că am aceeași bancă sub un acoperiș!

Luni-7 septembrie 1953

În Satul Docani sunt încă de dimineață, însoțindu-l pe dr. Jenaru. Am găsit, în sfârșit, o comună ordonată și fără a fi contaminată de Febră Aftoasă, dar mai ca toate satele, pe același calapod. Ulițele mărginite de râpi adânci, ondulându-se cât mai mult dintr-o vale în alta, răsfirându-se lung , departe. Am luat masa la un stupar bun, Gheorghe Tașcă. Recunosc că, după câteva păhăruțe cu vișinată cu miere, am înfulecat, înfometatul de mine, o friptură de miel scăldată în grăsime fierbinte. După amiază am dormit pe un pat, nu pre bun, dar onorabil, față de lemnul tare al meselor. Refăcut, am pornit, din poartă în poartă, să examinez animalele.

După o muncă de câteva ore, am plecat cu agentul veterinar la un locuitor să mâncăm. A fost o masă cum nici nu visam! Măine este hramul comunei și pregătirile s-au făcut de astăzi în casa fiecărui locuitor. Și pentru mine este sărbătoare încă de acum; îi casa cu o fată minunat de frumoasă. Cu ochii mari, cu voce gingașă, stinsă puțin din cauza unei operații făcută recent. Cred că de câte ori voi auzi cuvântul amigdalită voi vede și același înger care m-a condus, la plecare, până la poartă. Rămâneți cu bine amintiri dragi, rămâi cu bine minune de fată! Dar cum te cheamă, a cui ești? Departe de ultima casă a comunei abia părăsită, cineva îmi spune că este fata lui Simion Căpățână. O zi, o floare, cu bine, adio!

Mărți-8 septembrie 1953

În Satul Brădești am controlat animalele, dacă sunt bolnave. Înapoiți în comuna Docani, am sărbătorit, la agentul veterinar, hramul satului, deci și pe Sfânta Maria. Eu și doctorul Jenaru, supți de foame, ne-am înfrumțat îndeajuns din piftia și tocănița de pasăre, după care au mers de minune câteva felii de cozonac și conținutul unei sticle...Am plecat la Bârlad cu gândul numai la ziua de mâine, la hrană. În oraș am dormit la un hotel sărăcăcios și murdar, cu gândul la moldoveanca aceea din Docani, cu ochii mari și tainici. Aceleași imagini, același gând.

Miercuri- 9 septembrie 1953

Destul de plictisitoare a fost ziua, chinuită într-o sală de sedințe. Seara am colindat prin orașul negru, în care luminile nu vor să existe decât pe anumite străzi. Înainte de culcare am servit o masă delicioasă, compusă din câteva felii de pâine și un veritabil pahar cu apă. Într-o cameră închiriată de fratele meu, Lucian, dorm pe un pat plin de praf. Casa, în care altădată a fost sărbătoare, este bântuită de tristețe. Stăpâna, destul de bătrână, are în ținuta ei ceva din aerele secolului trecut, dar astăzi totul miroase a fum, ca și covorul înșirat pe peretelele de lângă pat. Mă gândesc la gazda noastră, stranie, demodată, ce stârnește hazul multor oameni și fredonez *Au, nu-ți pare că te chemă secolul trecut?*

Joi-10 septembrie 1953

În stația Grivița aștept trenul spre Bârlad, dar nu mai vine odată...Până atunci citesc din cartea *Blestemații*, însă nu pricep mai nimic, căci gândul îmi fuge aiurea, iar ziua-i pe sfârșite. Eu am plecat din oraș la Grivița să-mi

iau bagajul, lăsat acolo. După ce am moțait pe o bancă la Sfatul Popular am plecat la gară, iar acum scriu în acest carnet. O zi ca toate celelalte! Cu aceeași monotonie ca-n toate satele acestei regiuni. Numai ființa aceea din Docani nu-mi iese din minte și, astfel, zilele, parcă, trec mai repede, mulțumit că am la cine să mă gândesc.. Ce frumos este să poți depăna un gând minunat! Nu știu însă cât va dura această chemare înaripată, mă tem ca aripile să nu-i cada în iluzia mea, că nădejdea mea să nu fie stearpă. Un sunet prelung mă deșteaptă la viață. același sunet omoară un gând, iar trenul pornește.

Vineri- 11 septembrie 1953

Un camion mă duce spre satele Pogoanele, Bogești, Măscurei și Cârjoani, spre a face același lucru, să contribui la combaterea nesuferitei Febre Aftoase. Am moțait pe biroul secretarului de la Sfatul Popular și am servit câteva delicioase feliuțe de pâine. Spre seară, când flămând și obosit mă întrebam ce să fac, a strâns puțin norocul de gât și am dat peste o mâncare caldă și un pat excelent.

Sâmbătă-12 septembrie 1953

Am părăsit munca mea conștiincioasă în examinarea animalelor, lăsând-o în seama altora să o facă, iar eu am colindat satele Pogoanele , Măscurei și Borgești. În această alergătură am gustat din plin roadele viilor, ce vor fi transformate în *molan*, după cu spun locuitorii. Noaptea am dormit la o gazdă care promite multe, având o fată tânără, vioaie și grăsuie.

Duminică-13 septembrie 1953

Stau pe marginea șoselei rezemat de un salcân strâmb, asemănător cu cei de la Brăila, de pe Strada Regală, pe care seară de seară făceam același lucru ca și acum. Trec una, câte una căruțele spre Bârlad, aglomerate de elevi care pleacă spre școală. Acum un grup de fete îmi fac semne să vin după ele și sunt tare vesele. Ce bucurie avem și eu când începea școala! Regăsirea colegilor era o sărbătoare!

Am văzut fețele brăilence care au jucat handbal cu bârlădencele, dar nu am mâncat încă nimic până acum. Abia către seară am consumat de la Tică o conservă marinată de crap- un deliciu rar! Dar ajunge cu tine zi plină de griji și dă frâu altor gânduri. Te uit moldoveancă frumoasă și-mi pare rău. Se șterge imaginea și fuge departe de mine fără să știu de ce. De ce nu rămâi așa cum te știu? Te ofilești și dispari, încep să te uit: să fi fost un foc de paie?!

Luni-14 septembrie 1953

Privesc cum se plimbă lumea pe stradă și-mi aduc aminte de Brăila, de colegi, de zgomotul vocilor celor care băteau strada de la un capăt la celălalt, întocmai ca și această lume de aici. Avea însă alt farmec, era mediul care m-a creat pentru el, dar adaptarea aceasta la care sunt forțat acum este grea. Nu sunt adaptabil, deci va trebui să piatr! Voi uita plaja, colegii, tot. Aici umblu în salopetă și uit că sunt un om tânăr. Pun cruce vieții de până acum și mă las în voia Soartii, care este vitregă!

Noaptea am făcut-o zi la o ziză petrecere dată de câteva fete tinere pline de elan. Eu însă o numesc priveghi. În loc să dansăm și să ascultăm muzică frumoasă am jucat gajuri, altermând cu momente de tăcere plictisitoare.

Mărți-15 septembrie 1953

Echipat, aștept demult să plec către comuna *dragă* Bogești. Ah, de aş sfârşi odată cu singurătatea de acolo! Dar aștept degeabă şi se face seara, deci e mai bine să rămân în Bârlad şi să sorb veselia altora.

Citesc cu fratele meu o revistă foarte veche, plină de învățături. Este prima oară când citesc ceea ce a fost în vremea copilăriei mele. Atunci cuvântul *muncitor* nu era în fruntea treptei sociale...

Miercuri-16 septembrie 1953

Plec spre o regiune istorică, unde vreau să văd munți, păduri, ape repezi, Mărășești. Dar Mărășeștiul meu este plin de praf și sterp. Se fac pregătiri pentru vaccinări antiaftoase, iar eu mă văd repartizat pentru orașul Focșani. La Focșani ajung noapte, caut un hotel, să-mi odihnesc ochii roșii de foame. Voi, săraci funcționari și muncitori cum trăiți cu câteva sute de lei pe lună? De când nu ați simțit belșugul de altădată în casele voastre?!

Joi-17 septembrie 1953

Încă din zori hoinăresc pe străzile micului oraș unde tatăl meu a completat cândva o școală de jandarmi. Eu poate că merg acum pe unde a trecut tinerețea tatălui. O, cât de neglijent am fost, nici un le-am scris alor mei ! Stau pe marginea trotuarului, mâncând un ciorchine de strugure și privesc la vânzătoarea stângace în negustorie. E o țărăncuță tânără, frumoasă cu obraji roșii și îmbrăcată cu ie străbună. Se uită la mine cum o privesc atent și roșește toată. Țărăncuță, ești frumoasă ca din viță tămâioasă!

Vineri- 18 septembrie 1953

Sunt într-o căruță, caii sunt obosiți trăgând prin ploaia mărunță și deasă. Am ajuns în c Comuna Cotești. De aici o iau pe jos până în satul Budești, prin cernura le ploaie ce-și scutură ultimile lacrimi. Noaptea am dormit pe o bancă strimă la Sfatul Popular, după ce am lucrat până târziu împreună cu dr. Geogea...

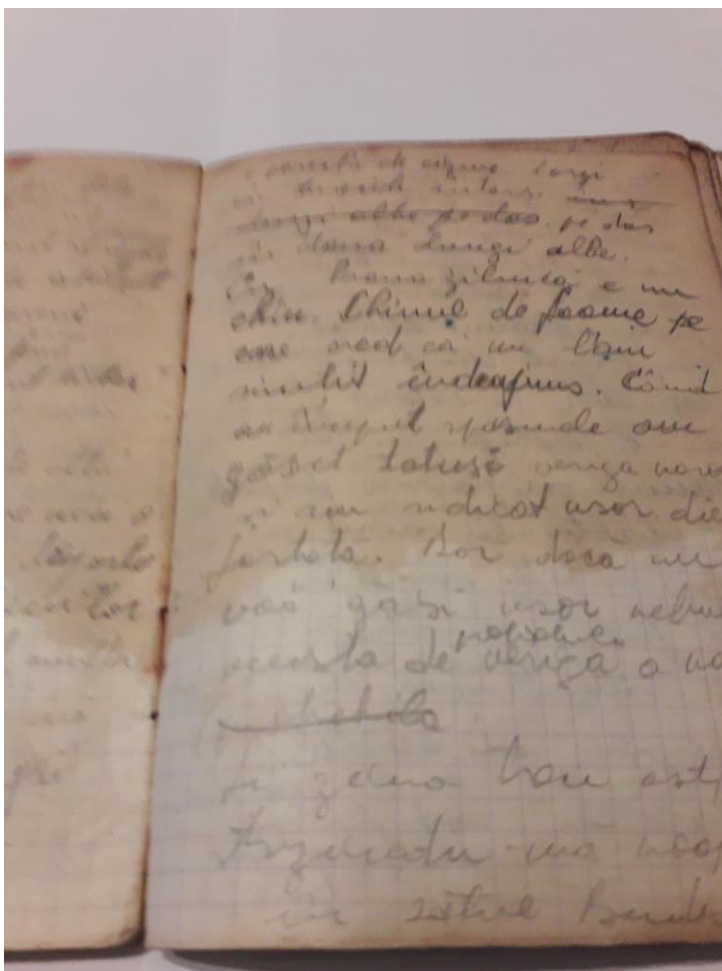
Înainte de a pleca din Focșani, am hoinărit prin oraș, luând străzile de la un capăt la celălalt. Nu îmi era de nimeni rușine, teamă sau jenă. Sunt necunoscut, liber, un om al trotuarelor. Înfățișarea mea de altădată nu mai are nicio urmă. Am lăsat deoparte dunga pantalonilor și părul pieptănat, mulțumindu-mă cu salopeta neagră, largă, bufantă. În picioare port o pereche de cizme de cauciuc, cu țurcile întoarse pe dos, în două dungi albe.

Cu hrana zilnică e un chin! Chinul de foame pe care, cred, că nu l-am simțit încă îndeajuns, căci atunci când au început spasmele, am găsit totuși veriga norocului. Dar dacă nu o voi găsi ușor această zi norocoasă?

Ziua trece și eu mă aflu noaptea în satul Budești. Cât de rezumativ se poate inscrie o zi! Dar în realitate fiecare minut are înfățișarea lui aparte. Drumul până la Budești a fost anevoios, prin noroiul adânc...

Am trecut Milcovul, râul legendar și istoric pe care mi-l închipuiam mărginit de mulți și de păduri. Cu mine a trecut și o fată simpatică, foarte atentă cu mine, deși cizmele mele de cauciuc nu aveau vreo înfățișare...

O pagină mică cu mare suspin

Un înscris de adevăr este un profund jurământ!

Sâmbătă-19 septembrie 1953

Mă întreb stând cu palmele la tâmpile, cum să nu fiu considerat, de unul care m-ar studia minut cu minut, drept nemâncat, flămând, nehalit, nesățul și nu mai știu cum dracul s-o fi chemând lupta cu mâncarea!

Am făcul în această zi vaccinarea în Satul Budești, având o zi bună și îmbelșugată. Am băut vin și tulburelul acestei regiuni, care poate face și el incursiuni amețitoare. Hrana și strugurii nu i-am refuzat niciodată. Ce treaptă joasă am ocupat! Unde s-a dus mândria și orgoliul meu de altădată! Ieri le uram, astăzi le caut!

Duminică-20 septembrie 1953

Trec orele încet până termin de vaccinat animalele din Urechești. E seară și sunt obosit și amețit de băutură, înlocuitoare de hrană și bună consolare. Simt că nu mai am putere deloc. Fumez mult și asta mă doboară, căci mămânc prea puțin. Dorm într-o cameră oficială, vis-a vis de telefoane unde o fetiță tânără a încercat să-mi ia puțin salopeta în *salturi*, pe care noi, muncitorii, crede că nu le putem înțelege. Dar ce replici frumoase i-am dat! Căpușorul ei nu a fost în stare să-mi răspundă, deși nu am fost răutăcios.

Luni-21 septembrie 1953

Nu mai pot! Mi-e foame! Cinzeci de țigări fumate în douăzeci și cinci de ore, cu gândul la cartea mamei de bucate. Câte bunătăți nu sunt înscrise în ea, dar nu sunt pentru mine! Autorul cărții a uitat să treacă în ea un singur fel: FOAMEA! Iar ca reclamă gratuită pentru multă lume, apă la discreție.

Am terminat vaccinările în comuna Terchești, și cu aceasta adio, căci am obosit destul!

Mărți-22 septembrie 1953

Am mâncat o singură dată în această zi, când am simțit din plin greutatea vaccinărilor. Dimineață am băut țuică și am fost amețit toată ziua: Mai am trei zile și termin cu mizeria aceasta. Ce revoltă a fost în sufletul meu! Excitantul de dimineață mi-a răscolit aducerile aminte. Moldoveanca aceea din Docani, drumul spre Budești cu fata cea cumsecade și unele brăilence, dar numai moldoveanca mi-a reapărut în noianul gândurilor mai călduroasă...

Miercuri-23 septembrie 1953

O Lună albă stă în noapte de veghe. Merg spre Satul Gura Caliiței, sus în inima dealurilor negre, așa cum sunt ele acum, cu pădurile lor scăldate doar în văi de razele lunii. E prima seară când aerul tare al munților vecini îmi închide în amărăciune frumusețile măreției lor. Ascult cum apa pârâului se strecoară printre pietre, gâlgâind același cântec al izvorului mamă. Un fluierat fragmentat în mii de ecouri mă cheamă la casa mea gazdă, uitând de sat, uitând de mine!

Joi-24 septembrie 1953

Ce nesigur este și traiul acesta, de aici cu miresmele lui de munte! Trec zilele una câte una, încet, una după alta, fără să știu cum va veni următoarea. Bunăoară, mă aflu la vaccinări, la Gura Caliiței și peste câteva clipe voi părăsi, fără să fi știut mai demult, Caliița podgoreană, luând calea către Focșani.

Zgomot, lume veselă, tristă, de tot felul, și toate se perindă în orașul Focșani. După câteva ore fac același drum până la Gugești, ca să înnoptez la Țigănuș, fără să fi știut de ce doream mai înainte să plec la Focșani, nu cunoșteam pe nimeni aici, pentru mine el este vitreg și stupid; Focșanul scump altora!

Vineri- 25 septembrie 1953

Aud de departe şuieratul destrămat al locomotivei mici care trage gâfâind vagoanele cu lemne din Caliția, căreia i-am spus *Adio!*

Una după alta rămân în urmă podgoriile și pădurile ce nu mai stăjuiesc drumul spre Gugești. Târziu, dorm la un hotel din Tecuci, de unde mă va duce trenul la Bârlad. Nu simt nicio căldură că voi vedea acest oraș, dar sunt obosit de liniștea Rapnei.(?)

Sâmbătă-26 septembrie 1953

Cânt și trenul mă acompaniază ca un jaz până la Brăila. Colegii mei de altădată au dispărut! La *bomba* de odinioară am găsit un număr infim de colegi, în atmosferă de priveghi.

Numai părinții mei sunt cu aceeași dragoste caldă, fiind bucuroși că mă revăd...

Duminică-27 septembrie 1953

Ascult cum galsul preotului rostește încet și cu evlavie cuvintele Evangheliei: *Se cunună robul lui Dumnezeu, Lucian, cu roaba lui Dumnezeu Elena. În numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului duh, Amin!* Și iarăși repetă aceleași cuvinte, cu aceeași rugă.

De acum încolo am o cumnată și un frate căsătoriți. El este în rândul oamenilor, ia drumul ordinei!

Luni-28 septembrie 1953

Reîncep în Bârlad aceeași viață monotonă și tristă, nesigură și nedreaptă...

ADDENDA

Când, după data de 27 septembrie 1953, m-am întors în orașul de cordonare Bârlad, la locul meu de lucru, unde eram considerat *zilier*, din nu știu ce motive nu am mai continuat însemnările.

Acțiunea de combaterea Febrei Aftoase a începu la data de 28 august, 1953 și s-a sfârșit, așa cum reiese din cartea mea de muncă, în ziua de 4 decembrie 1953. Ce am mai făcut timp de 68 de zile, mintea mea de acum nu-și mai aduce aminte aproape nimic, Știu doar că am lucrat prin multe comune ale județului Vrancea cu mulți colegi de profesie și câțiva medici veterinari. Am fost la Valea Sării, Păulești, Tulnici, Năruja, Vrancea, Spulber și cine mai știe pe unde. Locuri care m-au fascinat, pe atunci, prin frumusețe, prin graiul și comportamentul sătenilor bravi, buni și înțelepți.

În cartea mea *Amintiri răzlețe* povestesc totuși o întâmplare petrecută spre sfârșitul lunii octombrie, care nu a vrut să se lase spüberată de uitare, prin încercările la care m-a supus. Iată ce scriam atunci când nici nu mai știam de existența unui martor, precum e carnetul meu, redat în carte și în câteva poze:

Țin minte drumul pe care l-am făcut spre Comuna Spulber – Vrancea cu încă alți trei colegi și cu doctorul

veterinar Putin Racoviță Mircea, om supărat, nemulțumit, detașat de pe nu știu unde să contribuie la combaterea teribilei epizootii. Merseserăm 30 de Kilometri pe jos, era în data de 30 octombrie 1953 și nu mâncasem de 30 de ore. Așa am ajuns în îndepărtata comună de munte Spulber. Ni se... spulberase speranțele de viață! Cu mare greutate s-a găsit o femeie dispusă a ne face o mămăligă dintr-un mălai obținut la vreo râșniță, iar de la prăvălia sătească abia am putut cumpăra singurele 30 de ouă pe care le avea colectate de la țărani, de fapt, cu ele își plăteau unele cumpărături.

De câte ori s-a repetat numărul 30 ? Am îmfulcat fiecare câte șase ouă prăjite cu untură de porc, din borcanul pe care doctorul nostru îl purta într-o traistă țărănească, în care mai avea ceva schimburi și un mecanism de ceas mare(!) . Noi, tehnicienii l-am controlat, căci bănuiam că are mâncare și se ospătează singur, întrucât niciodată nu se văita de foame sau de altceva.

De-ar fi să mă întorc cu gândul la acei ani ai începutului de activitate, nu mi-aș propune să fiu un răzvrătit contra unui regim asupritor, apatrid și alipit unei ideologii slugarnice impusă de dominația rusească. Poate că ar fi trebuit să mă retrag și eu prin munți și să îi caut pe aceia care încă mai luptau cu arma în mână să-și elibereze țara de dușmanii nemului românesc.

Dar dacă nu am făcut-o, nu cred că înțelepciunea a vrut să mă protejeze de haitele securiste care cotrobăiau pădurile tănuite, ci doar curajul meu cred că a fost, la acea vârstă, mai mic decât puterea lașității, care, probabil, nu mă va fi ocolit...Dar sunt convins că de-ar fi să însemnez iar într-un carnet ceea ce asupra tinereții, a libertății, a traiului zilnic și a condițiilor de muncă, precum și a recunoașterii acesteia, aș face-o cu rigoare, cu obiectivitate

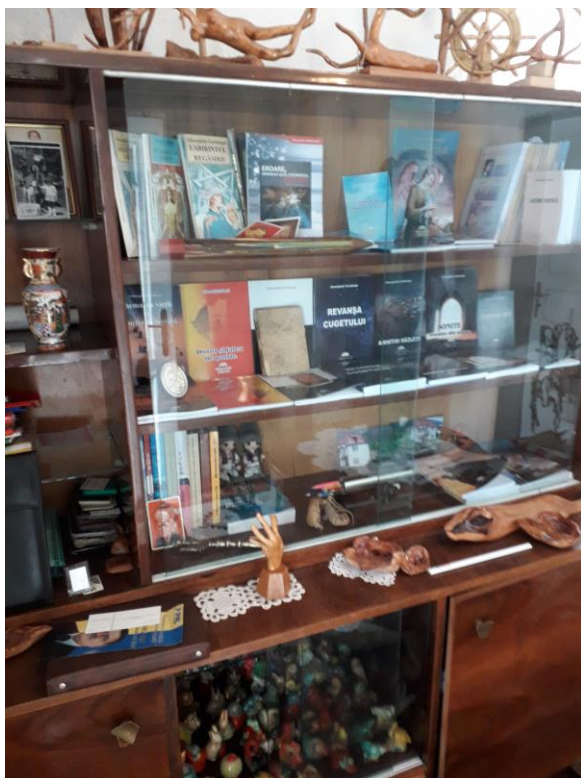
și cu implicare în cunoașterea cauzelor care generează starea de nedreptate națională.

Nu aş căuta, și nici nu aş sfătui pe cineva, să aleg cuvintele, să expună în mod elevat ori cu pretenții de creații literare ceea ce este de consemnat. Pur și simplu aş nota direct, clar, nepretențios! Să se vadă, să se poată ști de către un analist ori de către timpurile viitoare cum a fost, ce reacții producea în lumea celor care erau suferinzii și martorii acelor vremuri.

Să dau un sfat celor de astăzi, când încă se plătește tribut acelor triste timpuri? Să o facă! Oricum să o facă! Să se implice în Vremea lor, să nu fie indiferenți, nepăsători ori îngăduitori, că vezi, Doamne, cumva nu i-ar privi pe ei! Își vor da seama, astfel, că pot fi utili lumii în care trăiesc, pot fi proprii lor creatori, cu spirit luucid, responsabil, șlefuitor al personalității lor.

Acum, când se cuvine să sfârșesc modesta mea relatare despre cutremurătoarele vremuri care s-au abătut asupra poporului meu, trebuie să-mi iau la revedere de la Carnetul-Martor și să-i mulțumesc pentru îndelunga răbdare pe care a avut-o de a ieși în lume, strigând către oameni adevărurile la care a asistat.

Drept salut de onoare, i-am pregătit un loc de cinste în bibliotecă, alături de toate cărțile pe care mintea mea a putut să le zămislească, redându-i într-o fotografie ținuta lui modestă și chinuită, dar purtătoarea de aleasă demnitate civică!

Carnetul – martor în mijlocul bibliotecii
-Comorile nu pier-

CEVA DESPRE PREFATĂ

CÂTEVA CUVINTE EXPLICATIVE

Prezentarea unei cărți nu este o simplă notă de politețe, făcută ca un omgiu adus viitorilor cititori, ori ar vrea să țințească obținerea unu avantaj de natură comercială. Este o adevărată artă de a cuceri spiritul celor ce vor atinge, îndrăgostiți de vraja cuvintelor, copertile unei cărți, rod al unor preocupări demne de avut în vedere. Informarea cititorilor despre conținutul cărții se face odată cu întocmirea unei note introductive care se înscrie în pagina imediată după titlul acesteia.

Desigur că și titlul ne poate sugera ceva privind bagajul cuprins în interiorul volumului, dar referirea poate fi destul de vagă și tocmai de aceea este necesar o inserare generală a conținutului care să explice cititorului ceea ce va întâlni în carte și chiar privind geneza creației.

Această introducțiune, așa cum era, parcă, mai bine spus în secolele trecute, iar mai apoi se obișnuia a se spune prolog, prefață, notă introductivă sau mai direct spus cuvânt de început, este o adăugare adusă cărții propriu zise care se așază la început, ca o firmă în fața prăvăliei, deși ea se scrie ultima de către însuși autor sau de către o persoană avizată ori de către chiar un critic literar.

Indiferent de către cine este făcută prezentarea, ea este, în mod evident, în favoarea autorului acelei cărți. Cu siguranță, o notă critică evidentă nu se poate înscrie, căci ar îndemna pe oricine să renunțe la mai parcurge paginile scrise.

Se pune adeseori întrebarea despre cât de mare trebuie să fie o asemenea notă de prezentare, vând în vedere disponibilitatea diferită a cititorilor de a fi interesați de aceasta, cel mai frecvent fiind ocolită când are dimensiuni prea accentuate. Unii autori, mai ales

critici de profesie, au tendința de a-și expune toate cunoștințele despre titularul cărții, insistând chiar asupra vieții acestuia și a unor lucrări realizate, și care n-au, de cele mai multe ori, nicio legătură cu subiectul cărții.

Poate că ar fi mai bine ca însuși creatorul să-și prezinte lucrarea, el știind cel mai bine intențiile pe care le-a avut, factorii care l-au determinat să abordeze tema, cât și îndemnul unei sincerități de a mărturisi taine ce țin de interoirul său sufletesc. Mai este de adăugat că poate are de precizat unele amănunte pe care doar el le posedă ori țin de o conduită discretă ori prietenească. Adeseori, se se înscrie o sublimă dedicație, un moto instructiv și cuceritor ori chiar un meritat Laudatio.

Pe măsură ce eu am alipit creațiilor mele asemenea înscrisuri mi-am dat seama că pot spune încă de la începutul cărții, chiar în puține cuvinte, cât mai multe idei cuprinse în carte, care să solicite atenția de la primele pagini de lectură. Așa cum importantă este o introducere, în acelaș fel se poate spune și cu privire la postfață sau la addendă, căci și aceste vin să completez expunerea temei tratată ori să aducă idei survenite mai târziu

Oare ce este scris în notele de prezentare a cărților mele și în cele de sfârșit, pe care atât de mult pot spune că le apreciez, părându-mi că au putere de persuasiune și virtuți încrustate cu adevăruri? Lecturându-le, în ordinea creări lor, eu însumi sunt surprins că mă emoționează de parcă altcineva le-ar fi scris, înzestrat cu mai multă dăruire de suflet. Am găsit de cuviință să atașez alături de prefață și relevantele motouri, ele însele dând, adeseori, o mai puternică lumină asupra subiectului care urmează a fi expus. Și pentru a le evidenția în mod deosebit le voi ilustra separta, în ultima parte a cărții, păstrând convingerea că ele vă vor îndemna să nu părăsiți lectura prea devreme!

PRIMELE CUVINTE...

RĂTĂCIND PRIN LABIRIN

Cugetări și aforisme –
Ed, Porto-franco, Galați, 1993

**Soției și fiicei mele cer iertare
pentru clipele ce nu le-am dat și le
mulțumesc pentru grijile ce mi-au luat.**

Brăila, 1990

EVADAREA DIN LABIRINT

- Cugetări și aforisme -
Ed, Geneze, Galați, 1995

Familiei mele:

**Cum prin voi nădăjduiesc desăvârșirea,
prin același har mă confund cu fericirea; nimic
de n-ar fi, sunteți în toate, ca duhul sfânt.**

Brăila, 1995

LABIRINTUL REGĂSIRII

- Cugetări și aforisme -
Ed. Libertatea, Brăila, 1996

Aștept lumina în întunericul meu.

***SONETE DIN NEUNDE ,**

***CONFESIUNI ÎNDURERATE** - 1001 catrene –
și

***LABIRINTUL AFORISMELOR** - Cugetări și
aforisme – toate au acest Laudatio:

Târziu, către miezul nopții, la Predeal, telefonul a sunat insistent. Un om cu care nu mă văzusem de aproape douăzeci de ani, aflând întâmplător, cu doar câteva clipe mai devreme, despre existența și preocupările mele literare, ținea cu înfrigurare să îmi vorbească, simțindu-se, parcă, vinovat de îndelungata trecere de vreme și de vremuri.

În numai câteva cuvinte mi-a comunicat generoasa hotărâre de a-mi finanța editarea unor cărți, pe care eu le consideram deja năpădite de singurătatea nepăsării și a uitării – cumplita pedeapsă a creatorului! Am rămas mut de uimire, dar speranțele mi-au reizbucnit năvalnic!

Meritul aparține unui OM, unei cunoștințe dezinteresată, dar pătrunsă de noblețe pură.

Acest adevărat lord de caracter se numește HARALAMBIE IRIMIA, un distins cetățean al Iașului. Este nu numai un inginer de valoare, doctor în genetică, ci și un veritabil om de afaceri, director general și președintele C.A. al S.C. LORD GUST S.A. Iași.

Ales om, aleasă Societate ! O sublimă simbioză de virtuți!

Așa a vrut Pronia Divină să se nască această carte!

***ÎNTRE HAOS ȘI ÎNȚELEPCIUNE,**

- Însemnări năpădite de singurătate -

***ÎMPOTRIVIRI,**

- Sonete și catrene-

***JERTFIRI LABIRINTICE**

- Selecție de cugetări și aforisme - și

***POEME RĂZVRĂTITE**

Pentru toate: Ed. Edmunt, Brăila, 2008, cu același Laudatio:

Un om de departe, din municipiu Slatina, pe care abia de l-am întâlnit de câteva ori, aplecându-se asupra unor cărți publicate de mine, fiind, parcă, străfulgerat de un imbold lăuntric, îmi destramă neîncrederea în soarta unor manuscrise pitite, resemnat, prin sertarele mesei mele de lucru, asumându-și, ca din senin, responsabilitatea să caute resurse financiare pentru a putea să public două volume de proză reflexivă și două de versuri. Și s-a dăruit acestui nobil gest! A întrebat, a explicat, s-a umilit, a insistat, a bătut în porți, de cele mai multe ori zadarnic, dar până la urmă, fapta-i bravă s-a împlinit! L-au înțeles unii oameni, dăltuiți cu sentimentul solidarității și cu bucuria dăruirii.

Acestora li se cuvin deplină laudă, considerație și încredere! Și astfel, actul meu de creație își poate oferi toată dragostea pe care m-am străduit să o încrustez pentru lumea noastră atât de tristă. Cum să-i mulțumesc omului care mi-a înlesnit ivirea cărților îmi este destul de greu, căci nu știu ce fală am avut față de sine, spre a merita efortul său de aleasă virtute. Cred că ar fi potrivit să-i tipăresc pentru clipele prezente și pentru vremurile ce vor veni doar-simplu-numele său: Domnul MARIAN VIȘOIU.

Predeal, 2008

EROARE, DOMNULE ALEX. ȘTEFĂNESCU, EROARE!

Ed. Proilavia, Brăila, 2009

Prefață

Cele ce urmează a fi citite în paginile acestei cărți, ca reacție la unele critici puțin veridice, n-ar fi trebuit să apară, după sfatul unui bun prieten: - *Nu da importanță, fii indiferent la asemenea vorbe!*

Un alt apropiat - și el iubitor de poezie, ca și cel dintâi – mă liniștește spunându-mi că, din contră, am fost *onorat* că un asemenea distins critic – indiferent cum – *m-a băgat în seamă*.

În această derutantă situație m-am simțit înșingurat și descurajat, neștiind exact ce cale am de urmat...Am trecut câțva timp prin grele clipe de cumpănă. Mi-am amintit însă de visătorul care, mergând pe malul mării, își revedea pe ecranul cerului toate zilele vieții lui: însoțit de Domnul, apăreau pe nisip două urme. Dar în zilele cele mai grele ale existenței observa doar o singură urmă. Reproșând că a fost părăsit în acele clipe, avea să afle însă că tocmai în acele momente grele există o singură urmă, pentru că atunci ele era purtat în brațe de către însuși bunul Dumnezeu!...

Într-o asemenea atmosferă de încurajare și de regăsire m-am decis să răspund veritabilului critic, nu pentru că m-a umilit ori desconsiderat, ci pentru că m-a provocat...Și-a runcat mânușa de...*puternic baron medieval* unui *vasal literat neînsemnat*, cu o superioară decizie, ca o...nepăsare!

Cutez această replică întrucât nu mi-a fost reproșată lipsa îndemânării, ci că nu corespund – teribilă vină – Genuiului Său...

Introducere

Într-o arenă de box, oricât ai fi de puternic, iar adversarul mult mai slab, nu-ți poți trata partenerul de luptă cu indiferență. Ești prezent acolo numai pentru o dispută cavaleriească!

Această atitudine se poate extrapola și într-o simplă confruntare, o aprinsă controversă sau chiar într-o polemică literară, așa cum o vom arăta în continuare.

La o critică făcută în ziarul *Financiarul* din 14.09.2007 de către criticul Alex. Ștefănescu, mai mult într-o doară, așa ca pentru divertismentul unor cititori preocupați mai mult de afaceri decât de *buchiseli literare*, am răspuns publicând o catre de proporții reduse, intitulată *Eroare, Domnule Alex. Ștefănescu, eroare!*

Argumentele, exemplele multiple, demonstrațiile aduse în această carte nu au fost suficiente pentru a-l determina pe criticul menționat să-și schimbe cumva părerile!

Contrarăspunsul său este minor, superficial, fără să dovedească în niciun fel că precizările făcute de mine nu au valoare. Practic, a copiat calapodul primei sale critici, neglijând și deconsiderând toate strădaniile mele pline de elocință. Eu nu exist! Indiferență totală! Prin aceasta nu vrea doar să-și arate mușchii, ci dorește să ucidă ideile, spre a nu i se putea răspunde!

Crede că va rămâne singur în ring și va fi declarat învingător prin...abandonul adversarului!

Dar...GONG! Urmează repriza a doua!

Sper ca de data aceasta cartea mea va avea mai multă rezonanță în sufletul criticului, căci în cugetul

său sunt convins că nu-și va găsi loc disponibil înțelegerii.

În expunerea mea mă voi adresa direct declanșatorului acestor polemici, cu tot respectul care i se cuvine, iar alteleori înșiși cititorilor, pe care îi consider arbitri imparțiali. Aceștia vor aprecia eșecul susținerilor mele sau, din contră, vulnerabilitatea unor opinii care se vor deținătoare ale...adevărului absolut, cu toate că puritatea lui se cerne numai prin sita infinită a cunoașterii depline, a imparțilității și a obiectivității.

Pentru că disputa tematică poate deveni, la un moment dat, de un interes mai puțin agreat de către unii cititori, consider oportun să largesc în acel caz aria de atractivitate, inserând unele aprecieri de ordin general asupra deferitelor subiecte ale expunerilor, subliniind, astfel, *substratul valoric* al problemelor în discuție.

CRISTALE DE CUGET

- 10.000 de cugetări și aforisme -

Ed. Danubius, Brăila, 2011

Introducere

Această carte nu s-a ivit ca urmare a unor străfulgerări ale inspirației creatoare. Ea este rodul unei devastatoare pasiuni în care o îndelungată experiență de viață mi-a permis să reflectez cu mai multă insistență asupra rosturilor existenței și vremurilor pe care le-am parcurs.

Am scris altundeva că nu poate fi cartea mea un orgoliu al plăcerilor proprii, ci o rugăciune pentru suferințele pe care le-am privit înfricoșat, năpăstuit de

lașitate, golit de credință. Simțeam nevoia ca ea, cartea, să fie precum o inimă în care să pulseze spiritul revoltei și să se regăsească intensitatea dorului de libertate.

Publicând peste opt mii de cugetări și aforisme, în volumele: *Rătăcind prin labirint*, Galați, Ed. Porto-Franco, 1993, *Evadarea din labirint*, Galați, Ed. Geneze, 1995, *Labirintul regăsirii*, Brăila, Ed. Libertatea, 1996, *Labirintul aforismelor*, Brăila, Ed. Edmunt, 2007, *Între haos și înțelepciune*, Brăila, Ed. Edmunt, 2008, am comis ulterior o adevărată vivisecție a gândurilor mele expuse în aceste cărți, prin suprimarea de la republicare a multora dintre ele și oprind spre ființare doar două mii și încă 322, apărute sub titlul *Jertfiri labirintice*, Brăila, Ed. Edmunt, 2008.

Acest fapt m-a făcut să întrevăd parcă o adevărată *răzvrătire* între aforismele mele, considerându-se, într-un fel, nedreptățite de *cenzura* pe care eu însumi am instituit-o. Și, ca o recunoaștere a greșelii făcute, am decis să le revăd pe toate, să le ajut pe cele mai firave și să completez cu altele, încă nepublicate, adevărata lor cohortă, până la un număr de referință, nu ca un exces de vanitate, ci *ca un liman de har întrevăzut* în aspirațiile mele cu multă vreme în urmă.

Atras fiind de *proza reflexivă*, am reținut de-a lungul anilor idei desprinse din realitățile imediate ale vieții, căutând să le încrustez în exprimări concise și să le dau ori să le caut înțeleșuri și esențe de valoare.

Cugetările și aforismele mele, cu multiplele definiri: maxime, sentințe, adagii ș.a., nu s-au înscris ușor, ca din senin, ci le-am cristalizat, dăltuind din greu și cu migală cremenea brută a formelor de început: le-am scris și le-am rescris; le-am redus și le-am extins; le-am dat sapiență și geană de suflet.

Sigur că nu un nimb de geniu înnobilează licărirea lor, ci dăruirea deplină și truda perseverentă și necruțătoare le personalizează virtuțile.

Nu m-a preocupat să le ofer distinșilor exegeți chintesențe docte ori formulări alambicate, ci mi-am închinat eforturile oamenilor obișnuiți, dispuși să afle variate ipostaze de meditație în firescul, sinceritatea și simplitatea lor. Pentru ei am folosit teme uzuale, nepretențioase și fără emfază, existente în preajma lor și la ordinea zilei, în care să se regăsească și să se simtă ei înșiși participanți la dialog și chiar creatori.

Trăind în cea mai mare parte a vieții mele într-un regim generator de durere și într-un veac nepăsător față de soarta lumii, mi-a fost la îndemână să aleg subiectele cele mai adecvate stărilor de fapt. Am încercat să-mi asum datoria – ca pe o menire a existenței – de a spune ce nu este bine, de a striga spre a fi auzit, că este prea multă suferință, de a arăta umilințele și nedreptățile care bântuie pretutindeni, de a îndemna la reflecții și chiar la proteste.

Uneori, m-am oprit și asupra unor titluri mai apropiate de sufletul și nădejdea fiecăruia, pentru a le readuce în existență un zâmbet, o bucurie și, poate, mai puțină însingurare.

Am picurat iubire și îndemnuri, credințe și pasiuni ale vieții, cât și atâtea alte înseninări ale cugetului cu intenția directă de a lumina acei întunecați ani de așteptare că ceva se va schimba în viața de toate zilele.

Această convingere m-a încurajat și m-a susținut zeci de ani cu primenitoare năzuințe. Dragostea mea pare că s-a revărsat mănoasă, simt că aluviunile mele de cuget vor putea da roade

îmbelșugate. O satisfacție tacită îmi imprimă un sentiment de mulțumire. Ca părinte creator pot, în sfârșit, să spun: *Împlinitu-s-a!*

Rămâne ca Timpul să decidă *cum*, ce și *cât* am făcut *bine* ori *rău*.

Sinele meu este încrezător însă în destinul faptelor săvârșite, chiar dacă în mod deliberat nu m-am detașat hotărât de stilul *intimist*, care ar distanța expunerea de *sferile înalte*, generatoare ale creației, și nici nu m-am străduit să urc mai sus, dincolo de *limitele* gândirii paremiologice, ale înțelepciunii populare.

Mă simt susținut în convingerile mele de apariția la Brăila, în 2004, la Editura Ex Libris, sub auspiciile Direcției pentru Cultură, Culte și Patrimoniu Național a Județului Brăila a lucrării *Prezențe brăilene în spiritualitatea românească* în care, autorul ei, profesorul Toader Buculei, m-a nominalizat alături de mari personalități, încât, din neprefăcută modestie, nu îndrăznesc să precizez niciun nume.

Și, cu îngăduința pe care o cer, mai exemplific că în *Antologia de literatură contemporană brăileană*, intitulată *Din vadurile Chiralinei*, Ed. Ex Libris, 2005, alcătuită de Ion Munteanu, se regăsește și numele meu drept autor de *proză sapiențială*, exemplificându-se câteva teme din cartea mea de debut.

M-ar bucura să cred că nu se poate spune doar că noi, *provincialii care scriem*, ne cunoaștem mai bine și că suntem mai încrezători în încercările ce le avem și prea îngăduitori cu neizbânzile de seamă.

Dar oricâtă îndoială sau tărie vor fi în faptele mele, îmi revine îndreptățita cuviință să mulțumesc celor care au lecturat cărțile pe care le-am scris sau

vor avea îndurarea să deschidă acest volum și răbdarea temerară de a-l citi până la capăt.

Al tuturor fiindu-mi cugetul și inima, aş dori să vă bucurați de fărâma de iubire pe care am putut să v-o ofer cu nemărginită înfrigurare în această lume atât de zbuciumată.

Predeal,
Gheorghiță Țarălungă

2009

PRIETENII ETERNE

Ed, Olimpia, Brăila, 2012

Prefață

Din nou- a câta oară- colegul, doctorul Gheorghiță Țarălungă, *recidivează* în ale literaturi. De data aceasta aplecându-se asupra necuvântătoarelor, aceste- la fel ca și omul- miracole ale naturii.

Filele cărții ne dezvăluie o mare dorință de a desluși, cât de puțin, din complexa viață cu atâtea necunoscute, a acestor ființe care ne-au însoțit pas cu pas în decursul mileniilor de antropogeneză.

Autorul se oprește asupra unor animale din preajma noastră cu iubire și admirație, uneori compătimindu-le, fără nicio notă de repudiere, indiferent de ipostaza în care acestea se află. Numeroasele exemple date de părintele acestei cărți invederează posibilitatea omului de evadare spirituală, dar și psihică, din lumea *modernă* plină de depresii, urmărind crâmpie din viața viețuitoarelor de pe lângă noi. Animalele ne oferă din plin acea virtute, atât de rară astăzi la om: bunătatea, însușire salvatoare pentru om și pentru Omenire, izvor al înțelegerii și fericirii umane.

Se spune că bunătatea unui număr mic de oameni este cu mult mai puternică decât răutatea a mai multora. Pe drept cuvânt, se consideră că civilizația unui popor se apreciază după atitudinea de bunătate față de animale. Sau, spus alt fel, sufletul unui om se cunoaște după modul în care se comportă cu animalele.

După toate cele expuse în cartea de față, ar fi de prisos întrebarea dacă mai trebuie scrise astfel de lucrări, pe lângă atâtea altele existente. Da. Ele sunt necesare a fi scrise în continuare pentru a se insera, și după cele expuse de autor, experiența de o viață a acelor care au îndrăgit aceste uimitoare ființe. Se adaugă, astfel, noi file la *Cartea neterminată a naturii*.

Prezența animalelor în existența noastră ne alungă singurătatea, acea mamă a neliniștilor ce ne însoțește de-a lungul vieții. Omul rămâne pururi o ființă socială! De unde și remarca lui Goethe: *dacă aș fi singur în rai n-ar fi pentru mine un chin mai mare*. Sau aceea a lui A. Schopenhauer: *Dacă n-ar fi câini, eu nu aș vrea să trăiesc*.

În această pledorie pasionantă pentru animale, cu atâtea calități și mistere, autorul folosește drept documentare legende antice, care ne luminează începuturile dăinuirii noastre, inclusiv prietenia dintre om și animale, succinte considerații tehnice-strict necesare- apoi inserează poeziile, proverbele și ghicitorile care vizează animalele luate în discuție, din dorința de a cunoaște mai bine, reținând învățămintele ce decurg din comportamentul lor, de multe ori mai moral decât al nostru.

Autorul a reușit să adauge file valoroase la *Cartea neterminată a naturii* de care am mai amintit , dându-ne nu numai posibilitatea, ci chiar incitând de a

contribui, de a participa la cunoașterea și înțelegerea acestor ființe, redându-le valoarea și demnitatea pe care o merită.

Din savoarea poetică ce încununează textul rezultă un stil atractiv și plăcut, apelându-se și la momente biografice interesante.

Prin elogiul adus virtuților animalelor – prietenilor eterni – rezultă și rolul lor moderator de caractere, de pedagogi ai umanității, amintindu-ne permanent că animalele nu sunt niște simple obiecte, ci ființe sensibile, inteligente care iubesc și suferă.

Ele trebuie să fie apropiate, înțelese și respectate ca pe niște parteneri loiali, în vremelnicia noastră pe acest Pământ.

Brașov, 27 august, 2012

Dr. Vasile SECAȘIU

Introducere

Propria introducere poate reprezenta o scuză față de eventualele neclarități ale unor expuneri ori semnifică nădejdea în bunăvoința celor ce vor parcurge drumul istorisirilor, nu întotdeauna pavat cu dalele de marmură ale inspirației sau pentru că a ocolit virtutea exigentei documentări.

Deși autorul este conștient că poate fi tributar ambelor cazuri, nu se poate desprinde în niciun fel de ideea că subiectul pe care vrea să-l abordeze prezintă interes pentru multă lume dornică nu doar de informații, cât mai ales de a primi un rod de cuget și a se putea bucura de izvorârea unui zâmbet, precum și de pâlpâire unei clipe de beatitudine.

Acest mic preambul n-are decât menirea de a preciza încă de la început că dorința autorului de a

scrie o carte despre prezența animalelor în preajma omului, în spiritul și în simțirea lui, s-a născut din tinerețea sa, de pe vremea când a buchisit primele noțiuni despre necuvântătoarele de pe lângă casă, continuând apoi odată cu parcurgerea diferitelor lecturi generale, iar mai târziu, atunci când urma cursuri universitare de specialitate.

Nu și-a propus însă niciodată a explora sistematic diferitele izvoare de informare ori să dezbată tema de pe pozițiile cercetătorului exeget. Nu a avut nici preocupare , într-un fel ca un regret, de a nota cu sânguință toate lecturile abordate pe parcursul anilor în care a întâlnit referiri la animale. Restrâns în asemenea preocupări de obligațiile profesionale, și-a îngăduit doar rareori să strângă unele descrieri despre legăturile afective dintre om și animale.

Literatura oferă în acest sens un izvor inepuizabil de exemple. Cu toate acestea, chiar dacă adnotările sunt restrânse și nu întotdeauna suficient de edificatoare, descoperim în cele din urmă că, adunate la un loc, constituie o adevărată binecuvântare ce ar trezi interesul unor iubitori de animale și totodată ar putea constitui un îndemn asupra acestora de a adăuga ei înșiși alte și alte exemple, și fapte de profundă legătură și meditație față de niște ființe cărora ne place să spunem că le iubim și din partea cărora simțim o afecțiune apropiată de dăruire.

În acest mod o asemenea carte nu s-ar sfârși niciodată, ea putându-se îmbogăți continuu cu aportul tuturor celor ce ar completa strădania din lecturile lor sau din trăirile personale. Astfel se poate întregi o adevărată carte de geniu.

Cartea nu are, practic, nimic original, autorul a evitat pe cât posibil sau chiar nu a vrut să se

regăsească pe sine în paginile acestei cărți, nici să-și expună mai mult sau mai discret emfaza ori vanitatea. A citit, a găsit, a notat, a transpus, cel mai adesea, întocmai. Uneori doar a îndrăznit să facă unele sublinieri, îndemnat fiind de notoritatea unor secvențe. Nu a vrut să fie o carte *a lui*, ci în ea să se regăsească toți ceilalți ale căror însemnări literare le-a folosit, chiar dacă a menționat sursa, cel mai frecvent, doar în nota bibliografică, pentru a nu acorda nimănui *distincții*, cu atât mai mult nici sieși, atunci când unele pagini îi aparțin în exclusivitate. Prin acest gest a dorit ca cititorii să se regăsească în expunere și intenții ca participanți ori cunoscători direcți ori posibili, lumea animală fiind pentru fiecare om un adevărat șuvoi nu doar de interese cât mai diverse, ci și o evadare a spiritului, atât de încercat, din *jugla societății umane*.

Simțim că avem multe de învățat de la animale și că au puține de reținut de la noi;devotament fără merit-răutate pe nedrept! Da, pentru că acolo unde sunt mai multe animale decât oameni este mai frumos: există mai puțină răutate! Adeseori, pentru devotamentul lor animalele primesc drept răsplată indiferența și egoismul uman. În mod cert, omul va învăța să iubească animalele după ce își va fi *domesticit* propria sa răutate. Avem această datorie deoarece animalele au insuflat omului devotament și admirație, împrumutând , în schimb, teamă și supunere.

Gândind mai mult la niște ființe- în fond- asemănătoare nouă ne vom regăsi cu siguranță în căutările, uneori disperate, de a fi mai buni într-o lume care pare că se rătăcește în sine însăși.

Acum însă, ca să putem ajunge la cele doar câteva viețuitoare de care ne vom ocupa, trebuie, mai întâi, să medităm în sine noastră că uimitoarea

plăsmuire a Universului, petrecută în urmă cu peste cinci miliarde de ani, o planetă răzleață dintr-o galaxie oarecare și un sistem solar la fel de anonim a avut teribila șansă de a cunoaște o poziționare și un sistem material specific, propice ivirii unor procese biologice superioare, unice, greu de descifrat, aproape de neconceput.

Acest fapt singular, cel puțin așa se crede după câte putem ști până astăzi, a înlesnit apariția unui miracol, parcă inexplicabil fără o intervenție supremă, pe care abia putem să-l înțelegem – VIAȚA.

Ce șansă! Din cele câteva trilioane de asemenea planete Terra a fost favorita!

Apariția vieții s-a întâmplat târziu, încet, ca un adevărat coșmar prin câte încercări nu va fi trecut. Astfel că după o nesfârșită chinuire a trecerii timpului, însingurată și în afara rosturilor de înțeles, în *curândul* ce, la scară geologică, parcă abia s-a dus, acum aproape trei miliarde de ani, încă din era *arhaică*, în mările și oceanele atât de întinse ale Terrei se desăvârșește sublimul fenomen biochimic de apariția vieții: viață din neviață! Uluitor ! Sfânt!

La început a fost doar acel microcosmos sublim pe care îl cuprinde infinitul unei formațiuni celulare. Spus simplu și oarecum fantezist, o formațiune proteică a căpătat nu doar însușirea de a asimila și dezasimila, ci și pe aceea de a se înmulți, de a lăsa urmași identici.

Înmulțirea, reproducția, acest fantasm definește în esență viața, viața născută în primitoarele ape ale oceanelor. Da, destinul apei este viața, al vieții- omul, al aceluia-desăvârșirea. Fără miracolul vieții Universul ar fi o absurditate! Din materia inertă, sterilă, din înfrorătoarea neviață în care un sistem entropic

universal s-a oprit din propria lui pieire și a permis un salt evolutiv potrivit sieși spre rostul unei mișcări biologice a materiei. În acest sens viața pare o dumnezeire! Ori poate că și este!

Apoi treptat-treptat, în următorii 570 milioane de ani, în erele *paleozoică*, *mezozoică* și *neozoică* planeta aceasta norocoasă și fertilă devine leagănul unei naturi vegetale și animale, cu milioane și milioane de feluri de plante și animale, de o complexitate din ce în ce mai mare și mai diferențiată, cu forme distincte existente în biotopuri cât mai variate. Viața a învins pretutindeni!

Așa apar tot mai evoluat *protozoarele*, *moluștele* și *artropodele*. Apoi urmează fără nicio întrerupere *tentaculatele*, *echinodermele*, *peștii* și *amfibienii*, sfârșind cu *reptilele*, *păsările* și *mamiferele*. Ce de ființe! Ce desăvârșire de viață! Dacă omul ar fi singur în Univers, existența sa n-ar fi avut niciun sens; diversitatea eternizează pe când singurătatea ucide!

În cea mai complicată clasă, cea a mamiferelor, în ultima perioadă de timp a erei *neozoice*, în cuaternar, acum un milion și jumătate de ani apar și primele forme de hominide care treptat-treptat vor evolua către o supremă formă-OMUL! Actualul *homo sapiens*. Adică *omul înțelept* al cărui spirit înnobilează întreaga natură, în care a reușit să se integreze discret și armonios.

În primitoarea imensitate a pământului omul a îndrăznit să creeze o adevărată altă lume, aceea a spiritului său. Poate că nu prea târziu va reuși să făurească și unelte capabile să se autoreproducă, lăsând omului libertatea de a-și cunoaște mai mult propria sa viață. Și cine oare s-ar împotrivi chiar ideii că întregul edificiu al spiritului omenesc, ca produs

emis de o energie abia întrezărită ca potențial de o putere cosmică certă – conștiința, nu va persista și nu va străbate eterul spre lumea altor planete și galaxii ce ar putea să-și schimbe orbitele de uimire, descifrând minunile noastre de cuget...

Chiar dacă mii și mii de ani lumină vor picura în clepsidra eternității, forța cugetului uman are virtutea să aștepte! Rațiunile se caută, rațiunile se atrag! Sunt capabile chiar să treacă dincolo de spațiu, fiind cea mai înaltă autoritate umană și universală.

Să coborâm însă din această viziune în timpurile noastre și să urmărim cu detașarea răbdării și a înaltei înțelegeri care sunt sentimentele, sedimentate de-a lungul multor veacuri pe care oamenii le au față de câteva dintre speciile domesticate cândva, apoi le-au îngrijit, le-au selecționat continuu, mai ales printr-o discriminare reproductivă și le-au înmulțit în folosul lor de toate zilele, nu întotdeauna, să recunoaștem, lipsit de egoism sau pur și simplu spre frumusețe și armonie întru desfătarea lor.

Uneori, metodele de creștere sunt adevărate preocupări estetice ori înaintate tehnologii care presupun eforturi și investiții uriașe. Nu vom face însă expuneri profesionale de creștere nici pastorală, nici industrială asupra niciunei specii, dar ele impun cel mai adesea programe stricte, cu rigoare matematică, uzând de metode avansate de hrănire, dezvoltare și exploatare. Să nu uităm nici de multiplele și distinctele acțiuni sportive, de agrement sau expoziționale în care nu ne mai putem opri uimirea față de performanțele, valoarea și frumusețea manifestărilor pe care le au animalele.

De-a lungul istoriei Omenirii personalități de seamă și-au exprimat gândurile despre acești prieteni

ai omului. Scriitori și poeți de geniu le-au închinat rânduri emoționante sau de puternică influență educativă. La fel, mulți sculptori și pictori au imortalizat aceste ființe în opere nemărginite în frumusețe. La rândul său, poporul anonim și-a exprimat admirația față de însușirile animalelor, extrăgând învățături de certă valoare pe care le-a înveșnicit în proverbe și ghicitori de o cuceritoare fantezie. Nici oamenii cu haz n-au stat deoparte, găsind oricând motive de a ne elibera un zâmbet prin modul în care se folosesc de însușirile unor animale spre a le opune năravurilor omenești.

Haideți, rogu-vă, să deslușim cu puterea minții unele din sentimentele noastre față de numai câteva specii de animale de pe meleagurile acestea sau de aiurea, din vremurile pe care le trăim ori din încercata antichitate!

Și dacă veți avea răbdarea și îngăduința de a citi până la capăt modesta, dar sincera și devotata dăruire și preocupare, luați-vă inițiativa de a dezice minora trudă ori de a adăuga propria contribuție la un infim de frumusețe.

SONETE EVADATE DIN UITARE

Ed. Lucas, Brăila, 2018

Despre văpaia sonetelor

În ultima vreme am recitat sonetele cuprinse în volumele *Sonete din Neunde* și *Împotriviri*, publicate în urmă cu aproape zece ani de către Editura Edmunt, la Brăila. Nu știu dacă lecturarea, după un timp îndelungat, a propriilor creații este făcută de marii scriitori ori aceștia nu-și îngăduie să irosească timpul

cu asemenea fapte, pentru ei, minore. Pentru mine însă, modest șlefuitor de cuvinte, gestul de a retrăi emoția unor asemenea înfăptuiri este o insistentă chemare greu de neauzit și de neînțeles.

Chiar dacă de la tipărirea sonetelor am mai scris asemenea versuri, aflate în tainele calculatorului meu, parcurgerea cu înțelegere, filă cu filă a unor realizări literare personale, m-a adâncit într-o uimitoare atmosferă de reverie. Multe din sonete mi-au părut demne de a fi reeditate, dându-mi chiar frumoasa impresie că nici nu-mi aparțin. Anumite exprimări, idei și concluzii pe care le conțin m-au uimit și incitat, determinându-mă să le selecționez pentru o nouă apariție.

Desigur că îmi pun întrebarea dacă merită, într-adevăr, să revadă lumina tiparului sau sunt sortite a se afunda doar în propria lor umbră. Dar cine oare le știe, câți oameni vor fi avut ocazia să le citească atunci când s-au ivit? Numărul infim de exemplare tipărite nu a dat posibilitatea să fie lecturate, receptate și, desigur, judecate.

În aceste neiertătoare condiții de existență, ființa sonetelor, oricât de măiastră ar fi construită, nu poate supraviețui timpului, uitarea fiind un întuneric, nu de creație, ci de nepăsătoare orbire socială infiltrată în actele de cultură ale acestor aprige timpuri.

Se poate spune că pieirea, indiferent de cauză, schilodește, întristează, azvârle în prăpastie, stinge valorile, induce nepăsare, deformează frumusețea, terorizează adevărul și nu este decât un tribut încasat de moarte. Da, uitarea este ca o răstignire - din ea nimic nu mai înviază! Este și o versată perfidie, căci mai întâi ademenește cu tihnă, liniște, răbdare. De nu te revolți, de nu te cutremuri la timp, pătrunzi în

neștire, înlănțuit, ca Prometeu, de un munte al tăcerii veșnice. De aceea unele sonete mai agere în cuvinte zboară de pe drumul urât al neștirii, răzbind către orizonturile de lumină ale speranței.

Evadarea din suferință nu este doar o eliberare fizică, ci este, mai presus de atât, o înălțare de spirit; indemn, avânt, iureș nestăvilat care pare a fi de esență Divină.

În aces fel gândind, sonetele se vor a fi un imn, o văpaie de cuget care indeamnă să le afli rostul, să le ascuți chemarea, lăsându-te cucerit de vraja pe care creatorul a nădăjduit că poate să o imprime în trăirile sale.

Ajuns la o asemenea putere de reflecție, mă sint deodată asaltat de o mulțime de idei sculptate în alte sonete pe care le-am trecut cu vederea, cât și în cele orânduite în viitorul volum intitulat *Îngândurări* și care se consideră cele mai nedreptțite, necunoscând deloc libertatea de a fi cunoscute. Și ca un îngăduitor părinte ce-și înțelege copiii, mă văd rugat să le redau tuturor o nouă viață. Vrând să renască din ele însele!

Iată-mă-s așadar în postura de a regândi expunerea tuturor sonetelor pe care stăruința mea le-a putut zămisli. Mai timide ori mai firave sau cu emfaza de a se crede puternice, dorind să sfideze efemerul, toate sonetele pe care le va cuprinde acest volum sunt, cu toate, rodul unei ardente pasiuni înnobilită de adevăr, de iubire și de libertate.

E ca un tribut pe care l-am plătit lipsei de credință, de zbor și de speranțe. Dar și când a fost durere și când a fost lacrimă și întuneric, întotdeauna am dorit să las semenilor mei un indemn, o sete de dor și un zâmbet cuceritor. Comorile mele de suflet!

A M I N T I R I R Ă Z L E Ț E

Ed. Lucas. Brăila, 2018

Atenție!

Citiți mai întâi introducerea, care de obicei se neglijează, căci reprezintă intenția pe care o am, iar ea poate fi mai interesantă decât însăși conținutul la care se referă!

CUVÂNT ÎNAINTE

Nu știu dacă este un obicei de a se scrie memoriile, dar eu sunt, cum se spune, la *frumoasa vârstă* de a putea înfăptui așa ceva. Aș începe a le expune, dar o întrebare cu alură alarmantă mă și interoghează: Ce fapte deosebite m-ar îndreptăți să purced la o atât de dificilă misiune? Într-adevăr, deslușesc obstacole pe care nu știu dacă le mai pot sări ori măcar ocoli ca în anii când imposibilul era abia bănuț că ar exista.

Mă gândesc că o copilărie de invidiat nu am avut, tinerețea nu mi-am petrecut-o în preajma unor personalități importante, iar drumul parcurs în viață nu l-am însemnat cu bornele unor realizări demne de a fi explicate și oferite drept pildă de viață. Și-apoi, a-ți scrie memoriile nu este o recunoaștere că nu mai ai nimic nou de spus ori de adăugat ceva vieții tale și de lăsat moștenire generațiilor viitoare?

Atunci despre ce să scriu!? Astfel judecând, este firesc să afirm că numai oamenii înnobilați cu virtuți, deținători de îndemnuri mari și de conștiințe luminoase pot să-și etaleze fabuloasa lor trăire și construcție a existenței.

Eu, ca om obișnuit, ocolit de noroc, de șanse și de favoruri ce-aș putea exprima? Că sunt o ființă banală,

că nu am primit decorații, că nu am fost în fruntea evenimentelor cruciale ale omenirii? Ba, poate că da, că tocmai de aceea am ceva de spus oamenilor. Și destăinuirile unui învins pot fi utile, pot călăuzi pașii ce se rătăcesc, pot ajuta la îndepărtarea de iluzii și de false glorii.

Expunându-mi memorile, sunt conștient că ele constituie o degajare de sinceritate și de dăruire, un refuz de nepăsare și o îndepărtare de egoism. Prin ele ofer oricui nu doar o adevărată comoară de adevăruri, ci și un duh de iubire omenească ce poate fi cuceritoare de conștiințe. Vreau să existe încredere că o voi face cu dragoste și cu bună credință, așa cum am și spus-o cândva în catrenul notat cu numărul 393 din *Confesiuni îndururate*, Brăila, Editura Edmunt, 2007:

Nu-mi ascund gândirea în joc de cuvinte,

Scriu ce se cuvine, crez mi-e soarta țării;

Nu aduc ofrandă celui care minte,

Port credinței dorul, dau tribut uitării.

Va trebui doar să dovedesc obiectivitate, cu jurământ de credință față de adevăr și cu deplin respect pentru semenii mei printre care mi-am dus povara propriei mele crucii.

Am spus că a fost crucea prea grea? Dar parcă eu însumi mi-am ales-o! Eu n-am avut mulțumirea comodității și a profitării de hazard ori de întâmplări străine de eforturi și de dorințe demne. Atunci când am decis să nu fug de răspunderi, să nu mă postez în umbra traiului ușor și să dau tribut greu cerințelor de viață, eu singur am hotărât ce samar am de dus în spate și a fost să aflu bucuria de a-l purta cu mândrie.

Desigur că au fost și regrete, mai ales acelea că nu am ținut să cuceresc înalte virtuți, să am abnegația

învingătorului, să mă sacrific pentru desăvârșirea existenței mele.

Am jinduit mereu să mă ridic, să fiu un sclav al înțelepciunii și să slujesc cetatea în care m-am aflat cu puterile spiritului meu. Nu cred să fi dorit faima, celebritatea ori nemurirea gloriei! Desigur, poate că nu le-am ocolit ori desconsiderat, dar m-am ferit de ele fără să le fi însușit, mai întâi, imensa trudă de a le poseda pe merit. Și, precum se știe, nu am reușit! Aș fi avut ce scrie senzațional pentru lume, nu mi-ar fi fost mult prea necunoscută existența. Atât cât am putut să limpezesc câte ceva din întunericul vremurilor, nu-mi dau puțința unor destăinuiri interesante, însă îmi îngăduie să le încrustez străduința, succesul și bucuria lor.

Am venerația luptei cu năîmplinirile de orice fel și cu refuzul de a mă asocia cu neadevărurile unui sistem politic nu doar nedrept, ci și profund inuman, criminal. Mă voi strădui, pe parcursul expunerilor, să nu evidențiez întâmplări frumoase, seducătoare și captivante prin descrierea lor și nici pe cele pline de vrajă ale copilăriei, ci voi alege doar exemplificările din care s-ar putea trage unele învățăminte utile de urmat ori de înlăturat din viața de toate zilele. Chiar dacă nu se va putea păstra o ordine a desfășurării faptelor, o eșalonare calendaristică strictă a unor evenimente, voi urmări, pe cât am să pot, firul unor atitudini și a unor manifestări potrivnice răutăților cauzatoare de nedreptăți.

Cred că ar fi important să nu evit, atât cât mai sunt capabil să o fac astăzi, momentele care m-au determinat să aștern pe hâtrie unele gânduri și mai ales să evidențiez cauzele care m-au făcut să am un anumit comportament, o intransigentă reacție față de

neroziiile unor semeni certați nu doar cu propria lor ființă, ci și cu însăși patria care-i iubește. Mai întrevăd că se vor supăra unele amintiri care nu vor fi și ele nominalizate în memorii, căci toate se consideră importante, pline de vraja clipelor pe care le-au trăit. Parcă am prevăzut acest fapt atunci când am scris sonetul 213 *Aduceri aminte...* din *Sonete din Neunde*, Brăila, Editura Edmunt, 2007:

*Aducerile-aminte s-au revoltat de-o vreme;
Fiind toate aprinse în freamătele vieții,
În piept iau mii de rele din clipa dimineții;
Niciuna nu se vaită, niciuna nu se teme;
Doar când au dat de mine în pragul bătrâneții,
S-a-ncins o hărmălaie și s-au iscat dileme,
Dacă sunt eu acesta, pierdut printre probleme,
Lipsit de năzuințe – epavă a nobleții!
Le-am explicat prezentul, le-am demonstrat
eroarea,
Dar n-au vrut să-nțeleagă – de scuze nu le pasă;
Îmi răscolesc prin gânduri, pretind revigorarea
Oricăror idealuri, zvârlindu-mi vrerea roasă,
Fac haz de tabieturi, îmi toacă-nsingurarea
Și-ntr-un alai de visuri mă scot pe străzi din casă!*

Scriind memoriile, înseamnă a nu uita trecutul, a înlesni pâlpâirea unor fapte importante, menținând vii pulsațiile acelor clipe imprimate în prestanța existenței. Trecutul la care mă voi referi nu este numai al meu sau poate că nici nu îmi aparține, el integrându-se în acel timp destinat tuturor semenilor și patriei mele. Iată deci motivele pentru care adreșam cândva cuvintele:

Astăzi despre trecut se emit tot felul de ineptii și se vorbește cel mai urât. Poporul, țara, istoria, elitele strălucite ale societății, geniile atât de singulare sunt

ponegrite cu mânie și cu vanitoase pretenții, batjocorite cu dispreț de ignoranți, deformate de intruși, înjosite de mitocani și hulite de sumedenia nerozilor care își hrănesc ura și prostia cu dogme primitive de superioritate și de bravadă. Sufletul bun al acestui neam a ajuns batjocura unor troglodiți cu genom de comuniști, gândurile sublime care nu s-au lăsat terfelite au fost sufocate, iar inimile care n-au pulsăat cu umilință au fost înjunghiate cu sulițele nedreptăților.

Oameni, treziți-vă! Răzvrățiți-vă! În fața trecutului sfânt se cuvine să îngenunghem cu pioșenie, să păstrăm cu venerație ceea ce ne-a aparținut și a fost menit să fie numai al nostru, fiindu-ne însăși parte de ființă. Să adunăm de pretutindeni toate lacrimile risipite de cugetele chinuite și nefericite care ne-au precedat și au suferit, pentru ca noi, cei de astăzi, să putem avea nădejdea împlinirii și regăsirii. Fiecare om este dator să-și însemne visurile și idealurile cu stindardul fremătător de dragoste, de lumină și de libertate. Se cuvine să culegem și să păstrăm în cugetele noastre, ca în niște sacre sfinte, dându-le pururi veșminte și înțelesuri noi, tot ceea ce este și mai poate fi salvat și protajat din ființa Istoriei, din trupul României, din spiritul și virtuțile Neamului nostru. Să sărutăm țărâna care păstrează trecutul, să plângem suferințele căroră le datorăm bucuriile pe care le avem, să mângâiem ruinele care nu s-au spulberat încă de nepăsare, să îmbrățișăm cu dragoste casele, satele, școlile și bisericile, precum și zidurile care cad, și mâinile care le mai pot sprijini, și pumnul care le mai poate apăra, și gândul care se opune, și glonțul care se răzvrătește, și să ne rugăm cuviincios, căci numai astfel imperiul răului nu va avea nemurire. – Între haos și înțelepciune, Brăila, Editura Edmunt, 2007

CRISTALE DE CUGET vol. II

Ed, Lucas, Brăila, 2018

CUVÂNT ÎNAINTE

Gheorghiță Țarălungă, autor al mai multor volume de cugetări și aforisme, reunite după importante adăugiri în tomul impozant *Cristale de cuget*: 10.000 de cugetări și aforisme, Brăila, Editura Olimpiada, 2011, 417 p., precum și a unor volume de versuri, apărute și ele tot în prezentarea grafică a reputatului pictor Pavel Botezatu, iată că realizează nu după mult timp încă un volum cuprinzând peste două mii de cugetări, acțiune ce ar fi putut să pară riscantă.

Doar în aparență autorul sugera că și-ar fi epuizat resursele de inspirație precum și pasiunea creatoare în domeniul literaturii sapiențiale, fapt demonstrat de apariția prezentului op.

El, autorul, oferă pe lângă noi teme și alte seducătoare modalități de cugetare demne de a fi reținute. Parcurgi adevăratele nestemate ale gândurilor sale cu sentimentul că faci cunoștință cu un rai de idei și cu învăpăiate propoziții pe care parcă le și așteptai demult.

Din felul expunerilor, din rigurozitatea alegerii cuvintelor și din logica concluziilor reiese că autorul dăltuiește cu grijă statuia aforismului și ansamblul cugetării. Se observă că nu face risipă de cuvinte; alege, șterge, adaugă, rescrie și rezumă; trudește, zămislește, crede, reneagă și acceptă. Niciodată nu vrea să sfârșească, totdeauna își potențează intenția. Scrisul nu pare că îl istovește chiar dacă e ca o străfulgerare,

ci îi este în orice situație o deplină, reconfortantă și înălțătoare dăruire.

Sinceritatea cugetului și închinarea sufletului sunt pretutindeni întâlnite în ninsoarea gândurilor; ne cufundăm sub noianul reflecțiilor când liniștite și îmbietoare, când aprige și revoltate ori luminate de credință.

Proza sa reflexivă nu este o expunere doctă cu pretenții exegetice, ci se adresează, fără emfaza erudiției, omului obișnuit iubitor de meditații și de comentarii. Chiar dacă unor subiecte li se șlefuiesc multiple fațete de înțelesuri, fără să se epuizeze posibilitățile, ele au ca scop să evidențieze adevărata înflorință a gândurilor oferite spre încântare, îmbiind cititorul să descopere și alte irizări ori chiar să creeze el însuși înmuguriri de spirit.

Desigur că nu se poate pretinde ca orice reflecție să fie o undă trimisă spre *eternitate*. Aceasta ar fi menirea doar a unor genii. Autorul este un gânditor obișnuit, dar care își șlefuiește cu devotament ideile spre a le săgeta dincolo de efemer. Cele care eventual cad mai repede nu fac decât să le pună în prim plan pe celelalte care își vor continua drumul în Timp. Oricum, fiecare din ele poartă cu sine o încântătoare revelație a unei dragoste față de oameni, având misiunea de a le desăvârși idealurile de viață.

Fiecare temă prezentată este redată cu deplină libertate de exprimare, fără a i se mărgini virtuțile de care este posibilă. Unele opinii sunt contrare, singulare în susțineri ori converg în același sens, lăsând oricui dreptul de a se posta de o parte sau alta, de a respinge sau de a se alia unor păreri ori concluzii nu întotdeauna tributare obișnuinței. Ca urmare, lectura îți dă sentimentul că ești părtaș la compunere ori că ai

putea rescrie și extinde cartea, simțindu-te apropiat de cugetul și sufletul autorului. Lecturând cu răbdare ori chiar la o sumară răsfoire a cărții, unele idei te opresc din drum, îndemnându-te să le recitești și să deslușești mai adânc reflecțiile. Iată doar câteva *sclipiri de înțelesuri* menite să rețină privirea cugetului asupra lor. Unele se referă la nedreptăți sociale, așa cum putem citi încă de la începutul cărții ori pe parcurs;

- *Abuzul este dospit de către o stare de inferioritate; forță distructivă contra cugetului creator!*
- *Voi fi un președinte – jucător; într-adevar așa a și fost; s-a jucat cu viața românilor și cu idealurile patriei; a jucat la cacealma; nicio virtute nu l-a onorat!*

Cele care privesc personalitatea umană sunt destul de explicate, exigente și nu îngăduie erori;

- *Față de tine însuși ai numai datorii; nu-ți oferi recompense, nu-ți ridici pedestale!*
- *Demnitatea nu este o moștenire și nici un împrumut de aiurea; ea se făurește din comori de educație, din scipiri de competență și din virtuți umane; se jertfește pe sine pentru a se înălța!*
- *Nu e o mândrie că te iartă patria, ci e o rușine că nu-ți spune vorbe bune!*

Sunt și unele alese cugetări care se referă la elemente de cultură, cum putem arăta;

- *Cuvântul este o străfulgerare atunci când a străbătut rațiunea, conștiința și sufletul; fără acest traseu este doar o trecătoare umbră.*
- *Aforismele nu cer un imn al lor de înălțare; fiecare sunt un vers de slavă.*

- *A citi o carte înseamnă a-ți oferi ambrozie sufletului.*

Să lăsăm însă libertatea fiecăruia de a nominaliza ceea ce consideră că este cel mai potrivit și meritoriu să-i rămână aproape cugetului său. Din cele peste o sută de titluri întâlnite în această adevărată lucrare putem alege *fructele de înțelepciune* pe care le dorim, rămânând în urma lecturii învăluți în farmecul unei adevărate lucidități a spiritului.

August, 2012

Aurel Furtună

DORUL ȘI JALEA DE PATRIE

Ed. Lucas, Brăila, 2018

PROLOG

Acum un veac poporul român și-a întregit ființa națională, răzbită de-a lungul vremurilor de nedreptate, de asuprire și de înjosire!

Acum un veac eroii patriei s-au opus unui imperiu cotropitor să treacă peste pământurile strămoșești, izbândind o zdrobitoare și definitivă victorie!

Acum un veac sute de mii de eroi s-au dăruit, au luptat, au suferit dându-și viața pentru Eternitatea României!

Acum un veac ne-au fost rostite, ca un înălțător îndemn și ca o vie răspundere, memorabilele cuvinte: *Spuneți generațiilor*

viitoare că noi am făcut suprema jertfă!

După un veac un dor sălăsluiește, ca un adânc răsunet, în cugetul și în sufletul meu, generat de sacrificiului divin al cohortelor de eroi, pentru care, cu evlavie, dedic strădania acestei cărți, regândind îndureratul lor gest, întru veșnica lor admirație și slavă!

Tocmai de aceea, dorul meu de patrie m-a copleșit întotdeauna cu sentimente înălțătoare, chiar dacă m-am aflat pe meleaguri îndepărtate ori prin urbea mea încărcată de legende sau prin vreun sat pierdut în neștire. O chemare tainică, precum glasul mamei din copilărie, ori un îmbietor îndemn către frumusețe și desăvârșire sunt minunile care mă farmecă să mă gândesc cu dragoste și cu pioșenie la tot ce privirea mi-o încânta, auzul mi l-a descântat ori mintea s-a închinat unor învățămintе și fapte de istorie.

Dorul meu, născut în lăcașurile inimii, este o trăire intrinsecă, extinsă în nemărginirile vieții, un univers de bucurie și de încredere în neamul și în locul unde s-au născut primele mirări ale ființei. Dorul de patrie are chintesența lui de noblețe, de dăruire și de speranțe. Acestea toate sunt ca un scut de protecție oricăror nelegiuiri, umilințe și prădăciuni pe care închipuiri maladive le-au adus ori le vor mai imagina.

Cu entuziasmul oferit de dorul de patrie m-am înfrățit în permanență, el fiind nimbul care mi-a declanșat cele mai scânteietoare reflecții, uneori îmbrăcate în robă de versuri aprinse, alteori în platoșe de cugetări cristaline pentru a putea pătrunde în

conștiințe zăvorâte în indiferență ori în neștire. În ambele cazuri întotdeauna dorurile cugetului meu au vizat să cucerească sufletul celor ce vor avea răbdarea, zâmbetul și înțelegerea de a parcurge meditații despre atât de uitatul sentiment, acela al patriotismului, al apartenenței la un trecut fabulos început cu milenii în urma noastră. Acesta este cel care ne șoptește întotdeauna cuvinte tănuite despre măreția, dragostea și izbânda veacurilor ai căror descendenți suntem.

O, dar nu doar înseninările m-au năpădit adeseori cu sublimul manifestărilor, ci și îndurerările patriei mi-au oprit în loc existența, împietindu-mi sufletul cu durere față de nesfârșite suferințe care au izbit cu ură, cu dușmănie și cu violență inima Patriei. După un iad de comunism ne-a fost dat să fim martori la trădare de patrie, la jafuri și la oribile dictaturi, la înapoiere și la vânzare de țară! Doamne, ce mare păcat!

Desigur că, mărginit de puterile de spittit, de vârstă ori de inspirație, nu am putut săgeta către inimile și cugetele oamenilor idei de răsunet, îndemnuri cuceritoare ori destăinuiri de geniu. Am însă bucuria că am reușit să trăiesc cu intensitate vibrația gândurilor pe care ființa mea le-a emis pentru slava și pentru stigătul de alarmă datorat patriei.

Chiar dacă astăzi amăgiri bolnăvicioase sunt împrăștiate cu viclenie peste aspirații înălțătoare și mulți semeni de-ai noștri se dezic de originea lor, de cultura și de istoria neamului din care sunt zămisliți, va veni o zi când halucinantele făcături de bine se vor sfârși, iar adevăratele idealuri ale unei demne existențe, transpuse în însemnările mele, își vor afla vremea înfăptuirii. Timpul lor va să vină!

În viața poporului român curge seva pură a unor efervescente și înnoitoare deprinderi de a-și păstra și proteja poziția înălțătoare a comportamentului de viață, a credinței și a libertății de conștiință. Răbufnirile prăfuite de interese și de falsitate ale unor străine apucături de înjosire se vor spulbera în neguri trădătoare.

Vom fi mereu cum credința, dăruirea și izbânda ne-au zidit: de neclintit! România ne aparține!

Câtă dreptate, adevăr și simțire avea un țăran care își potrivea gândurile cu sunetele îndurerate ale unei cetere neuitată de vremuri:

” Îndivizi fără de carte, repetenți de viață demnă, au intrat în Parlamente prin tertipuri necinstite, fac negoț cu traiul nostru, ne socot că n-avem minte și ne-nșală cu legi strâmbe, protejându-se pe dânșii și pe cei cu mâna lungă sau pe cei fără onoare, asuprind însă poporul, de credem că țara toată de barbari e cotropită, rămânând să ne ascundem prin desișuri de pădure ori prin hrube năruite.

N-avem nicio perspectivă să scăpăm de așa lepre, decât să ieșim în stradă înarmați cu furci și coase, ca în nouă sute șapte, să le prăduim palate, să-i legăm cu lanțuri grele, pentru ocnele de sare, doară, doar afla-vom pacea unei brave existențe și-om scăpa de sărăcie, de trai rău și silnicie, întronând la cârma țării oameni tari, răzbiți de trudă, de nevoi și nedreptate, iubitori de glia sfântă și-nsetați de libertate. „

Ce s-a întâmplat în țară, după jertfa celor tineri, când s-au schingiuit destine, e o pagină de groază! Am ajuns să ne dezicem de noi înșine, anulându-ne propria identitate atunci când nu cunoaștem istoria milenară a neamului nostru ivit

dintr-un trecut care pătrunde în vremuri imemoriale. Da, trecutul fabulos ne cheamă să nu-l uităm, să-l cunoaștem, ajungând să-l venerăm. Dar oare înțelegem cât de înălțătoare și de seducătoare sunt destăinuirile lui? Un răspuns la această neliniștitoare întrebare îl dădeam încă din anul două mii opt în cartea mea *Între haos și înțelepciune*, publicată de Editura Edmund, la Brăila, fiind formulat astfel:

” Astăzi despre trecut se emit tot felul de ineptii și se vorbește cel mai urât. Poporul, țara, istoria, elitele strălucite ale societății, geniile atât de singulare sunt ponegrite cu mânie și cu vanitoase pretenții, batjocorite cu dispreț de ignoranți, deformate de intruși, înjosite de mitocani și hulite de sumedenia nerozilor care își hrănesc ura și prostia cu dogme primitive de superioritate și de bravadă. Sufletul bun al acestui neam a ajuns batjocura unor troglodiți cu genom de comuniști, gândurile sublime care nu s-au lăsat terfelite au fost sufocate, iar inimile care n-au pulsant cu umilință au fost înjunghiate cu sulile nedreptăților.

Oameni, treziți-vă! Răzvrățiți-vă! În fața trecutului sfânt se cuvine să îngenunghem cu pioșenie, să păstrăm cu venerație ceea ce ne-a aparținut și a fost merit să fie numai al nostru, fiindu-ne însăși parte de ființă. Să adunăm de pretutindeni toate lacrimile risipite de cugetele chinuite și nefericite care ne-au precedat și au suferit, pentru ca noi, cei de astăzi, să putem avea nădejdea împlinirii și regăsirii.

Fiecare om este dator să-și însemne visurile și idealurile cu stindardul fremătător de dragoste, de lumină și de libertate. Se cuvine să culegem și să păstrăm în cugetele noastre, ca în niște sacre sfinte,

dându-le pururi veșminte și înțelesuri noi, tot ceea ce este și mai poate fi salvat și protejat din ființa Istoriei, din trupul României, din spiritul și virtuțile Neamului nostru. Să sărutăm țărâna care păstrează trecutul, să plângem suferințele cărora le datorăm bucuriile pe care le avem, să mângâiem ruinele care nu s-au spulberat încă de nepăsare, să îmbrățișăm cu dragoste casele, satele, școlile și bisericile, precum și zidurile care cad, și mâinile care le mai pot sprijini, și pumnul care le mai poate apăra, și gândul care se opune, și glonțul care se răzvrătește, și să ne rugăm cuviincios, căci numai astfel imperiul răului nu va avea nemurire.”

Se impune ca din măreția trecutului, dintr-un prezent al propriei regăsiri și prestanțe să impunem un viitor de răsunset! Tocmai de aceea, indiferent de ceea ce din gând am semănat de-a lungul vremurilor, întotdeauna s-au ivit și muguri de reflecții privitoare la patria mea, la dorul care mă cuprindea ori la suferințele pe care le îndura.

Amintindu-mi, într-un târziu, de toate aceste sublime tăinuiri de dor ori de sângerânde dureri, ca macii în lanuri, am găsit de cuvânt să le adun într-un volum distinct, ca pe o oaste de glorie și ca pe o armată de atac asupra schingiuirilor la care a fost supusă patria noastră, România, după marea jertfă din decembrie în anul o mie nouă sute optzeci și nouă.

Tot ceea ce voi prezenta în continuare nu sunt doar o trăire proprie, o simțire de cuget și de suflet, ci sunt, mai ales, o stare de spirit, o durere de inimă ale poporului român oropsit de nedreptate și de lipsa adevăratei libertăți de viață.

Oameni buni, citind ceea ce voi expune, vă rog să îmi iertați suferința dorului de țară și mângâierile

puțin alinătoare pe care le aduc cumplitelor chinuri pe care am avut nefericirea de a le vedea ori chiar de a le trăi.

CHEMAREA VIEȚII ȘI SEDUCȚIA NEMURIRII

Ed. Lucas, Brăila, 2018

DESPRE CLIPA DE VIAȚĂ

Pe când tinerețea își domolea pașii, iar maturitatea se grăbea să mă întâmpine, am început a scrie primele reflecții despre viață. Conștientizăm că valoarea, importanța și minunea acesteia sunt înzestrări cu totul deosebite, fiind o dăruire nu atât a propriilor mele străduințe, ci, mai cu seamă, având o pecete divină.

Pe atunci mă situam pe poziții de observator neutru, obiectiv și nesupus direct efervescenței pe care o întrevedeam în manifestările trăirii. Binele și răul, urâtul și frumosul, indiferența și pasiunea care întâmpinau viața oricui mi se păreau străine de existența mea și le socoteam ca pe niște noțiuni oarecum abstracte, dar cu atât mai mult demne de admirație ori de dezaprobare.

Așa gândind, aveam să aștern de-a lungul anilor multe cugetări despre viață sau cu referiri la aceasta. În tomul *Cristale de cuget* vol.I, cu 10.000 de cugetări și aforisme, Brăila, Editura Danubius, 2011, cât și în vol.II, manuscris, cu încă 2.221 asemenea reflecții, am înscris 178 de idei despre viață, cât și alte 314 care fac referiri la același subiect. Pe toate le voi expune, mai spre sfârșit, păstrându-le numărul de ordine din carte sau din manuscris, pentru a se putea identifica ori ca

termen de referință. Voi continua apoi cu primele patru versuri din unele sonete și cu mai multe catrene, prin care am nădăjduit că mă adresez vieții cu infinitatea ei de manifestări și de înalte îndemnuri.

Unele aforisme ce vor fi expuse au fost atașate și însemnărilor zilnice, pe care le-am intitulat *Revanșa cugetului*, manuscris, dar unele au fost pierdute împreună cu alte idei, dispărând în mod inexplicabil din calculator, în ciuda căutării desperate a lor. Acest fapt m-a determinat să continui adnotările, fără să mai atașez și aforisme, motiv pentru care o fac de data aceasta cu totul aparte, căci unele întâmplări mi-au impus să judec propria mea existență, să-mi văd amenințată viața, extrem de grav, să simt că o pierd, să nu mai știu de mine și de ea! Dar până a dezvălui acest fapt am de pus unele întrebări:

Dar oare ce este viața, de ce o iubim cu disperare, de ce o considerăm miracolul acestui Univers?

IZBÂNZI ȘI ÎNFRÂNGERI

Ed. Lucas, Brăila, 2018

DESTĂINUIRI

Nu îmi propun să prezint celor ce-și vor îngădui să nu-și valorifice prea scump timpul lor, citindu-mi versurile, o expunere amplă, exegetică despre semnificația ideilor care au fost îndemnate de muze să cristalizeze în poezii.

Așa cum îndepărtata, dar fabuloasa adolescență le-a consemnat sau cum tinerețea supărată pe maturitate că prea era grăbită să apară, ca să nu mai vorbesc chiar despre anii târzii ai vieții, s-au

entuziasmat cu toate să încrusteze gânduri despre fapte meritorii ori, din contră, despre insuccese sau împilările urâte aduse existenței.

Adevărata intenție este aceea de a evidenția zbaterea permanentă care m-a animat să înscriu sentimentele ce m-au năpădit de-a lungul vieții. Modul în care am reacționat, am sperat și am fost ori nu copleșit de asprimea realității.

Clipele vieții s-au succedat când împăcate cu înțelegerea mea, când certate cu destinul neprietenos ori răzvrătite de nedreptate. Tocmai de aceea, versurile au fost uneori împresurate de încredere și de bucurii, iar alteori, ba chiar prea des, au fost întunecate de tristețe, de abuzuri și de revoltă. Din miezul faptelor trăite, văzute și simțite am cules zâmbete pentru rimele folosite ori am perceput izuri respingătoare de ură, de injustiție și de asupriri, dându-le pedepse pe care le-am socotit ca răsplată.

Pentru ca vibrația versurilor mele să poată ajunge până în sufletul cititorilor, m-am folosit de putere de seducție a adevărului, de vraja cuvintelor credincioase prieteniei și de lumina credinței în izbăvirea binelui. Am avut întotdeauna ca învățători părinții care m-au crescut în dreaptă cuviință, dascălii care m-au învățat să deslușesc buchile omeniei, și o aspră experiență de viață care m-a sfătuit, m-a încurajat ori m-a dojenit cu asprime de câte ori mă abăteam de la sensul corect de mers al vieții.

Tot ce mi-a fost dat să simt, să observ, să judec m-a atras în iureșul evenomentelor, nu am stat deoparte, le-am trăit cu încântare ori le-am suportat îndurerarea. Toate acestea m-au făcut să mă caut pe mine însumi, să știu unde mă aflu, ce poziție adopt, cum să folosesc cuvântul, ca mângâiere ori ca săgeată

de atac. Am considerat că am datoria, ca om liber al țării mele, să nu fiu indiferent, obtuz în gândire și absent în conștiința vremurilor.

Versurile le-am vrut a fi mărturii despre un secol pârjolit de nedreptate și despre starea de degradare care cutremură țara, ca și despre dezmățul unor apatrizi asupra avuției naționale. Sumedenile de fapte reprobabile m-au întristat și revoltat fără să fi putut însă a stăvili desfășurarea lor, ceea ce mi-a adâncit suferințele în care mă prăbușeam. Am supraviețuit unui veac înjositor, absurd și criminal și încă mă zbat în agonia unui prezent care s-a vrut, cândva, un viitor al marilor speranțe de libertate și de înălțare.

În versurile mele n-am știut a orândui sclipiri de geniu pentru a pătrunde în emfaza de orgoliu, dar am picurat lacrimi de durere pentru a alina suferințe, pentru a se cunoaște, pentru a se afla împotriviri și pentru a nu se uita! Stihurile poate că n-au îndemnat la iertare, căci atâta divinitate nu mi-a mai rămas în suflet încă din copilăria amenințată, dar nici nu am îndemnat la răzbunare, așa cum ne-a rugat o distinsă zidire umană, Mircea Vulcănescu. Orice poezie se poate înscrie ca o clipă din biografia mea. N-am vrut să se piardă în neant trăirile unei ființe conștientă de rosturile existenței în această mirifică lume, oamenii fiind, într-un anumit fel, magii-gorniștii unei Conștiințe Supreme.

Prin ceea ce am spus, n-am vrut să dispar în necunoscut. Umilelor versuri le-am încredințat misiunea de a mă reprezenta în viitor, de a dovedi că am trecut prin această uimitoare existență, chiar fără să fi fost un port-drapel al Omenirii, dar un înfocat îndrăgostit de lume și de dumnezeiasca viață!

Cei ce au scris și cei ce vor mai scrie despre fapte asemănătoare cu acelea ce au fost insuflate în cărțile pe care le-am scris, le aduc un sublim omagiu, căci este, fără îndoială, o susținere a ceea ce eu m-am străduit să expun. Și cu cât au făcut-o ori o vor face mai bine decât cugetul meu a îndrăznit, a știut și a putut să o facă, eu voi fi mai fericit, căci am întrevăzut aceleași scânteieri de adevăr, de dreptate și de libertate.

Preocuparea de a transmite semenilor mei simțămintele pe care le-am avut față de cerințele, de ofertele ori amăgirile și înșelările vieții nu este deloc nouă, iar expunerea de data aceasta a unor versuri urmărește să aducă alte și alte aspecte ale tulburătoarelor clipe ale existenței. Nu prea de mult timp, nominalizam în lucrarea *Confesiuni în cristale de cuget*, manuscris, câteva sute de reflecții, unele idei despre *Drumul parcurs spre mine însumi*, precum și unele concluzii înscrise sub titlul *La capăt de drum aflat-am cine sunt?*, meditații prin care nu am vrut decât să mă arăt pe mine însumi, așa cum sunt. Chiar scriam că Suntem ceea ce înfăptuim!

Și în prezentele gânduri se află o lume neliniștitoare de idei, de trăiri incandescente ale fiecărui fapt de viață. Poate că ar fi fost mai nimerit să fi unit aceste două moduri de expunere a propriei mele existențe, dar îmi pare deja că ar fi o intenție ce ar depăși posibilitățile de timp și de efort...Am însă dorința de a prezenta totuși din lucrarea menționată cele două capitole, fără a mă opri la nicio reflecție, aforismele rămânând să vadă, poate, lumina zilelor cu altă ocazie...Iată, mai întâi, începutul lucrării *Confesiuni în cristale de cuget*, urmând ca după prezentarea versurilor alese să-și găsească locul și

partea finală a Confesiunilor, ca un fel de concluzii la neliniștitoarele mele căutări.

ÎNGÂNDURĂRI

Ed. Lucas, Brăila, 2018

STRĂDANIA DE A SCRIE

Aș putea spune că, uneori, chiar am prăduit ascunzișurile minții, pentru a putea afla calea de a învinge împilările cugetului ori suferințele vieții. O, și câte asupriri nu am văzut cum sufocă oamenii și câte nesfârșite îndurerări nu afectează ființa umană! Eu însumi evocam, cândva, prin câte grozăvii nu mi-au trecut anii din copilărie și până în acest al noulea deceniu, pe care vreau să-l străbat învingător, în speranța că voi putea întrezări acea lume încrezătoare și lipsită de suferință. Nu pot însă aștepta indiferent, nepăsător ori plin de pretenții, că totul se va rezolva de la sine, că așa au vrut astrele ori hazardul. Mă simt încă în putere, din puterea neamului românesc, și voi stăvili înlănțuind ceea ce este rău, nedrept și dușmănos în calea desăvârșirii ființei alese a Naturii, Minunea Omului. Ca întotdeauna, arma mea de luptă fiindu-mi cuvântul scris, mă voi recompune din amintiri, din dragoste și din revoltă, precum și din marile speranțe ale nației mele de înălțare și de progres, spre a sta de veghe și a riposta oricărui inamic al Patriei nemuritoare. Fiecare zi îmi va fi ca o altă existență, nu voi ceda, nu mă vor reduce la tăcere relele perverse, oricare ar fi acestea. Clipele mele de extaz, de durere ori de împotrivire au misiunea, pe care le-o încredințez, de a-și exprima sentimentele, indignarea, sila! Tot ce se va scrie poate fi considerat ca o declarație de război atât împotriva Timpului, cât

și contra Pasivității care ne dușmănesc efervescența existenței! Și dacă părțica mea de susținere a afirmării naționale ar fi doar ca o lacrimă de sacrificiu vărsată în mare, nu voi renunța niciodată să o dau, chiar și atunci când pentru ființa mea ea ar fi ultima împotrivire a vieții.

Mâna mea tremurândă poate că nu va putea ține ritmul cu bătăile inimii și cu iureșul ideilor, dar voi relua, dacă va trebui, șuvoiul gândurilor pentru a se înțelege dorința mea de a fi oștean al Patriei, chiar și atunci când unele slăbiciuni ale vârstei domolesc chemările vieții. De-ar fi să mi se stingă toate gândurile, mi-ar fi viața întunecată și înmărmurită în uitare. Am cuviința însă, în cele ce urmează, de a elibera ideile în lume, dacă se vor ivi, așa cum ele însele hotărăsc cum și când să se arate, precum și despre ce să vorbească și să îndemne la reflecții. Intuiesc însă că unele idei, mai puțin încrezătoare, se vor grăbi să apară și să îndemne pe mulți cititori să părăsească descurajați lectura. Știu însă că în demnitatea conștiinței mele sunt forțe care nu admit înfrângerea și nu vor dezerta de la admirabila luptă cu încercările grele ale vieții. Rog să vă înarmați cu înțeleapta răbdare și să parcurgeți și eventualele tenebre al textului, căci însăși viața așa se petrece! Când voi fi deznădăjduit, să mă iertați! Opriți-vă să cugetați însă atunci când speranțele pe baricade mă ridică. Descarcă-se, așa dar, desaga minții, nădăjduind că îndemnurile, reflecțiile și credințele vor putea folosi nu doar cugetelor dornice de lumină și sufletelor îndurerate, ci și încercatului popor român risipit îndurerat pe meleagurile întregului Pământ.

SCÂNTEIERI DE CUGET

-Selecții de cugetări și aforisme-

CUVÂNT DE ÎNCEPUT

Iată o cărticică de buzunar care cuprinde 1111 mini *cristale de cuget* destinată celor îndrăgostiți de puterea cuvintelor, doritori să simtă cât mai aproape o punguliță cu adevărate nestemate ale vorbirii! Acestea au fost extrase săpând în volumul cu 10.000 de cugetări și aforisme, *Cristale de cuget*, Editura Danubius, Brăila, 2011.

Nu s-a urmărit selectarea unor reflecții cu multiple fațete de înțelesuri ori inspirații scăpărătoare. Intenția a fost aceea de a evidenția pe cele cu o exprimare cât mai simplă, concisă, ușor de reținut și cu accentuat îndemn meditativ.

Față de unele reflecții cu o mai largă cuprindere, acestea ar putea părea doar niște cioburi de idei și de gânduri ori chiar firimituri, sfărâmături. Această aparență nu exclude deloc bucuria de a putea avea la îndemână o lume variată în sentimente, idealuri și virtuți alese.

Cititorul, chiar cel mai exigent, nu trebuie să se aștepte a afla teme originale ori zboruri de geniu. Cele mai frumoase cugetări sunt cele care s-au scris până la noi sau care se vor ivi în viitor; cele ale prezentului au cuviința măsurii și răbdarea creației. Cel ce se învrednicește să răsfoiască aceste pagini se va găsi în anturajul unor dăruiri de suflet menite să lumineze umbrele întunecate ale vieții și ale neîmplinirilor dureroase. Într-un fel, strădania mea invită pe oricine să-și transpună ei înșiși gândurile în asemenea construcții ale spiritului.

Dacă vor exista dorințe de a cunoaște celelalte cugetări și aforisme din cartea deja menționată,

Cristale de cuget, o vor putea face numai la biblioteca din oraşul editurii sau la cele centrale, cumva de au ajuns şi pe acolo, aşa cum ar fi trebuit.

Reeditarea unui asemenea adevărat top, nefiindu-mi posibilă, nu rămâne decât să îmi cer, cu îngăduinţă, iertare de la toţi aceia care ar voi să posede ori să consulte o asemenea carte.*Cristale de cuget* a constituit pentru fiinţa mea altarul icoanelor din această lume plină de dureri şi lipsită de credinţă!

Regret însă că neliniştita mea pasiune, continuând creaţia de la 10.000 la 12.221 de cugetări şi aforisme, ca volumul al II lea, nu şi-a găsit prea repede şansa de a fi publicat.

Poate că înfrigurarea cugetului îşi va afla cândva, la vreo editură, o tribună de afirmare, părăsind ascunzişurile întristate ale calculatorului!

REVANŞA CUGETULUI

Ed. Lucas, Brăila, 2018

CUVÂNT DE ÎNCEPUT

Aceste însemnări le scriu pentru a marca evoluţia suferinţei de a-mi cunoaşte, în limite destul de probabile, modul în care suport şi reacţionez la agresiunea unei boli mai întotdeauna învingătoare şi perfidă. Dar poate că nu numai pentru atât apelez la puterea cuvintelor, ci şi pentru a-mi inspira eu însumi nădejdi de existenţă.

Nu-mi propun să meditez asupra niciunui subiect anume, ci mă voi lăsa pradă sincerităţii de moment atunci când un fapt, o senzaţie ori un imbold indefinit ştiu că mă vor îndemna să cuget. Netrebnicia

care m-a atacat are chip de Limfom Malign Non Hodgkin; hidos, periculos, neiertător și nemernic!

Viața este aceea care mă determină să asociez orice se întâmplă în jur cu starea mea de sănătate. Nu exclud că un regret, un egoism ori o înfrânată revoltă nu mă călăuzesc în demersul meu. Dacă rândurile scrise vor deveni publice, nu vreau să fie considerate un abandon, o renunțare la luptă și nici o trădare de sine. Însuși faptul că îndrăznesc să scriu este o dovadă că undeva, în conștiința mea, mai pâlpâie o speranță de viață și că ea, nădejdea, poate fi un îndemn de izbândă și pentru acei semeni ai mei mai îndurerați decât mine.

N-am făcut un plan de expunere, nu ordonez în niciun fel ideile și nu-mi propun să adaug considerații exegete. Așa cum se vor ivi le voi însemna de-a lungul timpului, cu bucurie sau cu durere, după cum vor miji optimism sau cedare.

Știu că mă voi expune unor aprecieri nefavorabile, că nimeni nu e dispus să fie, într-un fel, martorul unor confesiuni ce pot fi considerate ca destăinuiri penibile ori dezarmante tânguiri. Nu va fi vorba să creionez trăsături de caracter, ci să descopăr relația mea cu mine însumi – cu viața. Despre ea este vorba în toată plenitudinea ei, despre ce mai aștept de la ea, ce-i mai ofer, cum am negat responsabilitățile existenței ori cum, poate, sunt o victimă. Nu simt o teamă de sfârșit, nu mă consider un om neîmplinit, dar o decepție cât și o revoltă mă anină. De ce? Împotriva cui? Poate că doar a mea însumi. De aceea simt nevoia de a scrie, de a mă expune, judeca și reacționa. Este poate o revanșă a spiritului adresată nefastelor răutăți ale vieții, menită să supraviețuiască destinului trecător. Ofer acum zilelor ce vor mai fi posibilitatea să-și aștearnă modesta lor considerație asupra vieții mele.

Nu mă aștept că se vor ivi meditații de geniu, ci doar îngândurarea sinceră a unui om obișnuit, dar îndrăgostit cu disperare de minunea vieții.

POSTFAȚĂ

Însemnările mele, derulate timp de opt sute șaptezeci și nouă de zile, s-au referit, de cele mai multe ori, la condiția mea de sănătate, la felul în care m-am manifestat față de diferite imixtiuni care mi-au solicitat o multitudine de reacții aprobatorii sau de respingere. Dar toate acestea nu au avut ca substrat decât protecția propriei mele vieți, această însușire cu adevărat divină care mi-a fost oferită pe această planetă îndumnezeită.

Așa cum eu am perceput existența în Univers a fenomenului vital, a fost ca o chintesență a unor experiențe trăite și asupra cărora mi-am îndreptat atenția, priceperea și dragostea. De-a lungul a câtorva zeci de ani gândurile m-au călăuzit spre a desluși minunile din care este alcătuită măreția vieții. Am putut, astfel, să încrustez pentru clipele viitoare multe idei, reflecții, aforisme și cugetări despre sau în legătură cu viața. În cartea *Cristale de cuget*, vol I, - 10.000 de cugetări și aforisme- Brăila, Editura Edmunt, 2008, am conceput peste o mie de asemenea expresii sapiențiale, iar în volumul II, nepublicat, încă două sute.

Asemenea străduințe le-am scris și în partea de început a însemnărilor, dar, așa cum am comentat anterior, majoritatea au dispărute în calculator, fără să reușesc a le afla dacă mai există ori nu. Am socotit, dat fiind întinderea pe o perioadă lungă de timp a însemnărilor, să renunț a le mai căuta, nădăjduind că,

poate, vor fi cândva găsite și publicate toate reflecțiile îngândurărilor mele.

După mai mult timp am simțit că nu mi-am exprimat unele meditații cu privire la viață, la anumite aspecte ale biologiei și apariției a acesteia. În cartea *Prietenii eterne*, Brăila, Editura Olimpiada, 2013, am găsit de cuviință să înlătur această lipsă și am dedicat o parte din introducere acestui subiect. Am ținut să o fac și ca o completare a atâtor daruri de suflet pe care le-am închinat vieții ce ne dă sentimentul că se manifestă ca o fabuloasă legendă divină. În acest fel, am conceput secvențele în cartea de care aminteam:

...Uimitoarea plăsmuire a Universului, petrecută în urmă cu peste cinci miliarde de ani, o planetă răzleată dintr-o galaxie oarecare și un sistem solar la fel de anonim a avut teribila șansă de a cunoaște o poziționare și un sistem material specific, propice ivirii unor procese biologice superioare, unice, greu de descifrat, aproape de neconceput.

Acest fapt singular, cel puțin așa se crede după câte putem ști până astăzi, a înlesnit apariția unui miracol, parcă inexplicabil fără o intervenție supremă, pe care abia putem să-l înțelegem – VIAȚA.

Ce șansă! Din cele câteva trilioane de asemenea planete Terra a fost favorita!

Apariția vieții s-a întâmplat târziu, încet-încet, ca un adevărat coșmar prin câte încercări nu va fi trecut. Astfel că după o nesfârșită și chinuită trecere a timpului, însingurată și în afara rosturilor de înțeles, în curândul ce, la scară geologică, parcă abia s-a dus, acum aproape trei miliarde de ani, încă din era arhaică, în mările și oceanele atât de întinse ale Terrei se desăvârșește sublimul fenomen biochimic de apariție a vieții: viața din neviață! Uluitor! Sfânt!

La început a fost acel microcosmos sublim pe care îl cuprinde infinitul unei formațiuni celulare. Spus simplu și oarecum fantezist, o formațiune proteică a căpătat nu doar însușirea de a asimila și dezasimila, ci și pe aceea de a se înmulți, de a lăsa urmași identici. Înmulțirea, reproducția, această fantasmă definește în esență viața, viața născută în prитоarele ape ale oceanelor. Da, destinul apei este viața, al vieții-omul, al acestuia-desăvârșirea. Fără miracolul vieții Universul ar fi o absurditate! Din materia inertă, sterilă, din înfiorătoarea neviață un sistem entropic universal s-a oprit din propria lui pieire și a permis un salt evolutiv potrivit spre rostul unei mișcări biologice a materiei. În acest sens viața pare o dumnezeire! Ori poate că și este!

Apoi, treptat-treptat, în următorii 570 de milioane de ani, în erele paleozoică, mezozoică și neozoică planeta aceasta norocoasă și fertilă devine leagănul unei naturi vegetale și animale cu milioane și milioane de feluri de plante și animale, de o complexitate din ce în ce mai mare și mai diferențiată, cu forme distincte existente în biotopuri cât mai variate. Viața a învins pretutindeni!

Așa apar tot mai evoluat: protozoarele, moluștele și artropodele. Apoi urmează fără nicio întrerupere: tentaculatele, echinodermele, peștii și amfibienii, sfârșind cu reptile, păsări și mamifere. Ce de fânțe! Ce desăvârșire de viață! Dacă omul ar fi singur în Univers, existența sa n-ar fi avut niciun sens; deversitatea eternizează, pe când singurătatea ucide!

În cea mai complicată Clasă, cea a mamiferelor, în ultima perioadă de timp a erei neozoice, în cuaternar, acum un milion și jumătate de ani apar și primele forme de hominide care, treptat-treptat, vor evolua către o supremă formă – OMUL! Actualul homo sapiens. Adică

omul înțelept al cărui spirit înnobilează întreaga natură, în care a reușit să se integreze discret și armonios.

În primitoarea imensitate a Pământului omul a îndrăznit să creeze o adevărată altă lume; aceea a spiritului său. Poate că nu prea târziu va reuși să făurească și unelte capabile să se autoreproducă, lăsând omului libertatea de a-și cunoaște mai mult propria sa viață. Și cine oare s-ar împotrivi chiar ideii că întrgul edificiu al spiritului omenesc, ca produs emis de o energie abia întrezărită ca potențial de o putere cosmică certă: conștiința, nu va persista și nu va străbate eterul spre lumea altor planete și galaxii ce ar putea să-și schimbe orbitele de uimire, descifrând minunile noastre de cuget.

Chiar dacă mii și mii de ani lumină vor picura în clepsidra eternității, forța cugetului uman are virtutea să aștepte! Rațiunile se caută, rațiunile se atrag! Sunt capabile chiar să treacă dincolo de spațiu, fiind cea mai înaltă autoritate umană și universală.

Oricât și orice aș scrie despre viață, nu aș putea să cred că este îndeajuns. Ea este acea cuceritoare și înălțătoare iubire pe care o primim ca pe un dar dumnezeiesc și de care nu ne putem despărți niciodată, chiar dacă ajungem să nesocotim rosturile divine, căci de prea multă durere ne pierdem pe noi înșine!

La sfârșitul neliniștitoarelor mele însemnări, eu pot spune cu toată convingerea că: Așa cum a fos și cum îmi este viața, ea merită evlavie unei profunde rugăciuni!

- Manuscris -
PROLOG

Reflecțiile cuprinse în acest volum n-au fost slobozite în lume ca o străfulgerare de cuget!

Toate ideile exprimate s-au ivit, de-a lungul timpului, încet, cu răbdarea șlefuitorului de granit, cu migala bijutierului și cu năzuința că vor fi îndrăgite de către semenii mei. Gândurile pe care le-am încrustat în cuvinte le-am desprins din zăcământul conștiinței, după o îndelungată experiență de viață, respectând, cu pioșenia sincerității, adevărul, dreptatea și credința în idealuri înălțătoare.

Am socotit că este util să adun laolaltă toate cugetările și aforismele, pe care le-am publicat pe parcursul multor ani, în mai multe cărți, în idea că vor putea fi mai bine cunoscute, pe deplin înțelese și, poate, necesare unui om ori unor rosturi umane.

Întotdeauna am avut sentimental că prin ceea ce am scris nu creez o operă de geniu, că nu mă adresez unor străluciri docte, ci că ofer oamenilor obișnuți o bucurie, un îndemn de acțiune și o regăsire a propriei lor identități. Lor, ființelor rar îndrăgite de sorți, de noroc și de cârmuirile vremurilor le închin mistuitoarea pasiune a existenței mele. Pe aceștia i-am slujit, acestora le dedic teme prezentate ca pe veritabile eseuri de adâncă reflecție. Pentru spiritele înzestrate cu mai accentuată reflexibilitate am selectat în anii din urmă, în ediții scurte, unele aforisme care se referă la neliniștitoarea întrebare *cine suntem ?*, la *enigma tulburătoare a vieții și a nemuririi* ori prezintă exemplificări ușor memorabile.

Partea introductivă a acestei cărți menține, cu minore excepții, prezentarea făcută în ediția din anul două mii unsprezece a volumului cu zece mii de

aforisme, considerând că nu este cazul alcătuirii unei noi creionări de această dată.

Sub sceptrul binelui ori sub tăișul sabiei necruțătoare, las fericita mea străduința, depusă timp de patruzeci de ani, să fie la voia intransigentă a Timpului!

Oricum va fi să fie, sunt fericit că mi-am fost dat să nădăjduiesc spre desăvârșire, închipuindu-mi că nestematele aforismelor mă vor călăuzi, prin sufletul pe care l-am depus, spre inima semenilor mei, iar prin lumina lor de dragoste să pătrund dincolo de tenebrele veșniciei, în aceea a Nemuririi.

C A T R E N E D E A V A N G A R D Ă

- Manuscris -

DESPRE VRAJA CATRENULUI

Oare ce s-ar putea spune ceva frumos, deosebit și important despre doar patru versuri ? Când poeme lungi, adevărați luceferi, ne conduc spre o înțelegere și simțire înaltă, cum ar putea să irumpă dintr-o minusculă poezie un izvor de farmec, de extaz și de uimire! Atunci de ce se scriu catrene? O fac ce-i ce n-au curajul să abordeze cetatea cu blazon de noblețe a poemului și se mulțumesc cu bordeiul sărăcăcios în care pătrunde numai puțină lumină de soare și de cuget? Istoria infirmă o asemenea teză, fapt dovedit de minți geniale care au dat catrenului străluciri stelare.

Dar ce este, de fapt, un catren, poate el să se înscrie în creațiile spiritului uman menite să tresalte de emoție inimile cititorilor? Desigur, catrenul se vrea a fi o strofă a sufletului căreia i s-a încrustat sinceritate, adevăr și freamăt de simțire. El izvorăște ca un răsunet al conștiinței sub impulsul unei ardente vocații.

Catrenul pare a fi un copil al unui poem, care se pregătește să înfrunte viața literară, să se dezvolte, să ocupe el însuși un loc în tribuna de onoare a sentimentelor omenești.

Din primele lui clipe de existență catrenul se dorește un premergător al marilor poezii ce sunt așteptate să vină. Este ca un nimb de curaj, de har poetic și de emoție. Are virtutea de a se dovedi autentic, puternic și de luat în seamă. Nu se consideră o sărmană poezia care cerșește îngăduință să existe; însuși e o strălucite!

Puterea de a crea emoție o ia din experiența de viață a creatorului, din îndelungă străduință și dintr-o neîndurătoare pasiune de a se exprima, de a se expune și de a revărsa iubire în lume. Pe lângă acestea, părintele catrenului trebuie să-i mai dăruiască zâmbet, putere de convingere și strălucire din izvoarele de cunoaștere a tainelor acestei lumi în care trăiește, a ideilor și idealurilor ei, precum și aureola talentului său; ca pe o dăruire deplină, ba chiar ca o cedare de sine a unei simțiri atotcuprinzătoare.

Numai astfel, catrenul poate însemna un rafinament de cuget, curaj de exprimare și profunzime de rațiune. Faptul în sine va conduce la o sinteză, pe de o parte, a ideilor despre destinul ființei umane, a rosturilor vieții pământene, iar pe de altă parte, a atașamentului față de neliniștile omenești și față de iubirea semenilor săi.

Abia în acest mod aflându-se, catrenul va fi o construcție a cugetului și a sufletului care să fie de folos veșniciei. Da, pentru că în viața pe care o avem suntem doar ca o adiere de timp. Este zguduitoare meditația care se întreabă că din moment ce ne-am ivit

în acest Univers, de ce nu suntem eterni, a cui este teribila vină?

Neavând răspuns, autorul catrenului îl împuternicește pe acesta să spună viitorului, în locul său, **Prezent!**, având cuvioasa mâhnire a dispariției din această uimitoare lume și, parcă, de a reproșa neîmplinirile omului:

*Bine-i, Doamne, ce-ai făcut, doar că traiul e urât,
Zâmbetul necunoscut și sufletul zădărn;*

Ai lăsat Neliniștea în ființa omului

Ca omida lacomă în coroana pomului!

(Confesiuni îndurate, Ed. Edmunt, Brăila, 2007)

De unde vii în această lume, seducătorule Catren?! În paginile ce urmează sunt selectate trei sute treizeci și trei de catrene din volumele *Confesiuni îndurate* și *Împotriviri* redactate de Editura Edmunt, la Brăila, în anii 2007 și, respectiv , 2008, în dorința de a evidenția chemarea pe care o adresează cele patru versuri tuturor iubitorilor de literatură, de vraja tainică pe care o revarsă gândul în împresurarea rimelor. Ele au fost ivite în vremuri cu prea puțină liniște, în zbuciume de existență și în tumultul freamătului de simțire al unor ani încrezători în izbânzile vieții. De aceea catrenele acestei cărți s-au născut nu doar dintr-o văpaie a sufletului , ci și din dogoarea unui jar fabulos produs de incandescența cugetului.

A F O R I S M E S C Â N T E I E T O A R E

- Selecție de aforisme -

- Manuscris –

INTRODUCȚIE

Lungul șir al celor treisprezece mii de cugetări și aforisme, pe care îl colind prin lume de vreo patruzeci de ani, s-a împovărat cu multiple înțelesuri și s-a împletit cu dificultăți de a urma o cale mai ușoară de lectură către inima cititorului.

Unele din aceste cugetări, cuprinse în volumul *Cristale de cuget -13.000 decuşetări și aforisme*, au harul de a explica mai pe larg ideile, pe când altele străluminează încă de la primele cuvinte, părând că emit entuziasm spre a înflăcăra parcurgerea lecturii. Pe acestea din urmă le dezvelesc în această carte din noianul celorlalte, spre a putea slobozi mai limpede gândurile ce le-au fost imprimate.

Ele se vor a fi, *Străjerii din linia întâi Cavaleriei și Doamnele de Curte, Prinții și Prințesele*, ba chiar și *Regine*; o adevărată societate aristocratică! O noblețe de spirit ca o cruciadă împotriva a ceea ce este rău și urât, nedrept și nefericit, umil și păgân. Este o oaste de patru mii de idei ce săgetează bucurii, idealuri și credințe pentru inimile îndurerate, persecutate și lipsite de speranțe; omului acela demn, simplu, înlănțuit de griji și uitat de cârmuirile vremurilor.

Pentru cugetul și pentru sufletul lor au fost șlefuite, cu migala bijutierului, frgmentele brute de rocă din mina gândurilor și a conștiinței, până au devenit, ca o ofrandă adusă supliciului de a cizela, cristale de cuget cu fațete de înțelesuri și cu arzătoare dorințe de a putea străluci!

Lăsați-vă privirea să cadă peste ele, iar mintea să le judece în împresurarea adevărului și a dorului de frumos și de înălțare!

S C L I P I R I D E C U G E T

- Selecție de aforisme –

- Manuscris-

INTRODUCȚIE

Cioplind, timp de aproape patruzeci de ani, înțelesuri de cuvinte, am cristalizat unele idei cu o mai mare reflexivitate de existență, încât atunci când sunt lecturate par că ne pătrund în suflet, ne cuceresc cugetul și ne urmează oriunde ne-am duce. Ele ne dau impresia că sunt asemenea unor comete arzătoare ce-și expune traiectoria lor de vrajă.

Așa cum acestea sunt ca o fulgerare, în același mod văpaia unor idei aforistice se stinge odată cu lecturarea lor, dar în mintea noastră rămâne un jar fabulos de învățăminte. Un cuvânt, o asociere de idei ori sentința unor concluzii ne pot determina să descoperim o altă viziune despre viață, să negăm un adevăr care ne părea de neclintit sau să ne înarmăm cu noi puteri de luptă.

Marturisesc că posibilitatea de a crea asemenea înfăptuiri nu ne este ușor la îndemână, nu ne este dată șansa de către Pronie de a bate la poarta nemuririi cu creații de geniu, dar ne lasă iluzia că am putea spera, că am intui încotro să ne avântăm. Însăși faptul că avem tăria de a aprecia că unele expuneri ale gândurilor călăuzite de o conștiință responsabilă au, odată cu ivirea lor, o scânteiere intensă precum un amnar în bezna unei nopți, ne face să îndrăznim că vom putea crea mereu asemenea restrângeri oricăror umbre ale vieții.

Mi-a fost greu, ca părinte creator, să selectez în această carte, din treisprezece mii de cugetări și aforisme, cuprinse în volumul *Cristale de cuget*, pe cele mai reprezentative, care să illustreze tocmai ceea ce am arătat mai înainte. Pot nedreptăți pe unele, pot greși apreciind pe altele, dar nădăjduiesc ca eroarea să fie

cât mai absentă și, în plus, mă las la voia oricui ar avea o altă convingere. Mi-ar fi că o aleasă prețuire, ca o distinsă critică!

Ce criterii am avut când am parcurs la alegerea unor aseenea aforisme este mai dificil de explicat, căci am urmărit doar să se reprezinte pe ele însele, astfel: Exprimarea să fie concisă, clară, directă frumoasă, limpede, adevărată, memorabilă, sinceră și sublimă. După cum vedeți, mai că era să spun Divină!

Să fie, în cele ce veți citi, cuvinte încă nespuse, idei cu totul noi, negândite vreodată de cineva? Eu însumi nu cred. Și în Biblie există exprimarea despre ceea ce poate fi ceva Nou! Dar am conștiința deplinei sincerități și originalități, nu ca un certificat, ci ca o ofrandă de dragoste pentru semenii mei, cel mai adesea năpăstuiți de nedreptate și desconsiderați de Puterile vremelnice.

Aș vrea să găsiți printre aceste două mii de aforisme prezentate pe toți acei *Prinți și Prințese*, ba chiar și unele adevărate *Regine*, transpuși în cuvinte și idei de pură majestate!

Iubirea mea revărsată în aforisme prezentate să fie deapururi și pentru oricine un balsam tămăduitor de puzderia relelor, de clipe irosite și de urâtul agasant din preajma noastră.

Mai fac mențiune că aforisme vor păstra numărul de ordine din volumul de selecție, *Cristale de cuget*, ediție definitivă, și voi însemna grafic ideia care urmează, pentru a ușura lecturarea.

Îmbrățișa-v-ar, Doamnelor, cu tainică dragoste fiecare aforism citit, iar Domnilor cititori să le dea bărbătescul Onor!

...CĂUTAȚI ȘI VEȚI AFLA...

- Manuscris -

Un mic cuvânt înainte

Am rătăcit pe drumurile vieții și greu de prin dureri m-am regăsit! N-am fost însă doar singur prin pustiuri, ci chiar, parcă, Dumnezeu m-a însoțit, dându-mi curaj s-ajung către limanuri, să fiu mai bun, mai drept și de nebiruit.

Am întâlnit prieteni de nădejde, care m-au susținut în clipe rele, dându-mi imbold să nu renunț vreodată ca idealuri să înalț spre ceruri! Dar m-au pândit pe la răscruci sfințite câte-un tâlhar de merite și tihnă, cu care să se-mpodobească singur cu fală, măreție și avere. Neliniștea atunci mă răvășește de-i fac reproșuri aspre și acuze:

*O lungă viață de izbândă, în care-am izbutit prin
trudă,*

*Tu o preface într-o-ntâmplare și o induci să mă
excludă*

*Din cele mai frumoase vremuri, din bucuria-
nfăptuirii,*

*Căci totdeauna vezi defecte și dai frâu liber
șovăirii.*

*Ești un pericol, uneltire, disperi mai repede din
viață,*

*Nu-i tulbura desăvârșirea cu firea ta – ești o
paiață!*

Dar eu de la amicii capăt speranțe, chiar și în orice aspră frământare, reinventând tranșeele de luptă; astfel, însăși neliniștei mă-ndeamnă:

*Țin piept la orișice durere, scriu și visez
desăvârșire,
Neliniștea mi-e stare pură: mă-nalță și îmi dă-
mplinire.
Am să renasc ca din cenușă, îmi vindec răni
închipuie,
Nu las trufia, nici prostia să-și facă veacul
fericite.*

**Am să parcurg urcușurile iară, să îmi resimt
înfrângerea ori brava și-am să invit pe toți, de bună
seamă, să vadă cele ce de-acum urmează:**

VERSURI ALESE

- manuscris-

INTRODUCERE

Aș fi vrut să scriu un prolog care să cucerească cu un farmec seducător atenția celor ce vor cuteza să deschidă cartea de versuri a unui necunoscut șlefuitor de cuvinte spre a le împlini virtuți care să iradieze muzicalitate.

Dar cum să fie aceasta, de unde să aflu cum ar trebui să procedez ori pe cine să rog a mă sfătui, nu am putut întrezări nicio posibilitate certă. Un gând mă îndeamnă totuți să apelez la noțiuni simple pe care prozodia le poate oferi, dar repede am renunțat, căci aș pătrunde pe un teritoriu minat cu pretenții și cu formule plictisitoare.

Negăsind nicio soluție, am tot răsfoit manuscrisele cu mici poezii, pe care le credeam că pot licări un interes, cât și pe cele cu poeme care se cred împluternicite cu harul

de a emoționa sufletul și de a convinge cugetul. Așa lecturând, îmi par că unele versuri spun cu insistență ceva important, pe când altele dau impresia că vor să se ascundă observațiilor neatente ori superficiale.

Într-un târziu, după o îngrijorare obositoare, o idee izvorăște din cuprinsul tuturor versurilor. Sunt îndemnat să culeg secvențe cuceritoare, inedite și chiar incitante, și să le încrustez ca pe un frontispiciu în primele rânduri ale aceste pagini.

Misiunea îmi pare interesantă, dar ar prelungi această notă de început, transformând-o într-un veritabil studiu literar. Și apoi, exemplificările pe care le-aș folosi ar căpăta o formă asemănătoare cugetărilor aforistice, ceea ce ar părea că vreau să amintesc de cele treisprezece mii de cugetări și aforisme publicate în volumul *Cristale de cuget*, Ed. Edmunt, Brăila, 2018.

Dar, în fond, poezia nu este oare expunerea unor reflecții care conferă, în afară de înțelesuri profunde adresate spiritului, și o distinsă eufonie ce vizează sufletul precum o simfonie? Să înșir câteva dintre aceste versuri nu mi se pare totuși convingător, căci oricare dintre ele trebuie să aibă însușirile de a fi prietene cu înțelepciunea și cu armonia, altfel n-ar fi decât proză, eventual ritmată, ceea ce nu ar avea virtutea de a fi cu ușurință memorată și iar lipsi acea discretă muzicalitate ca o enigmatică vrajă...

Și cum este cunoscut că sfatul cel mai bun este cel pe care ți-l dai tu însuși, iar ajutorul sigur îl primești tot de la tine, atunci am dedus că nu am de ales decât să mă apuc de treabă, căci un dar primesc de la:

Cine ?

Pentru-a reuși în viață, unde oare să învăț

Cine-ar fi dispus să-mi spună un secret de-a cugetA

Cum să-nving ce se opune, să fiu brav și temera**R**
Într-o lume disperată de atâta panic**Ă**,
Răspândită să se-audă ca un zgomot inferna**L**?
Nu e nimeni să te-ndrume, căci știință ai doar t**U**
Cum să dobândești izbândă, cum să fii poet depl**Î**N!
Chiar de ești un simplu nume, fără neami și fără ran**G**,
Bate grav în poatra vremii, zăvorul să și-l deschid**Ă**!

Prin urmare, cuprinde-mă-voi în această carte cu versuri din tinerețe și din fabuloasa adolescență. Voi trece prin fantasmale bucuriilor, ca și prin îndurerările sufletului, precum și prin suferințele Patriei, iar dacă voi putea, nu mă voi opri la acești ani frumoși ai vieții străluminată de înalte idealuri, dar și încrustată de urâte nedreptăți, având tupeul curajului de a nădăjdui să continui a sculpta cuvinte pentru conștiințe curate, până voi împlini un un veac de existență cu aprinsă dragoste față de epopeea, dar și de odiseea poeziei al cărei rob fericit mi-a fost dat a fi în această fantasmă al vieții!

AM RĂMAS SINGUR

-manuscris-

Câteva cuvinte de început

Cine ești? Te-am găsit! De când, de când te caut!
Acestea au fost primele cuvinte pe care i le-am spus celei care a fost să-mi fie încântătoare soție.

Întâlnirea a fost ca o fulgerare! Ne-m privit și din clipa aceea am înțeles amândoi că inimile noastre s-au aprins de dragoste.

A izbucnit năvalnic epopeea unor profunde sentimente, înțelegeri și năzuințe de viitor! Oricâte

neîmpliniri, insuccese ori răutăți ne-au întâmpinat, le-am înfruntat împreună și nu ne-au clintit înlănțuirea de suflet!

Nu ne-am îmbătat cu vorbe și iluzii, ci ne-am simțit unul pe altul, ne-am înțeles și ne-am încurajat în fapte; noi am trăit iubirea și i-am clădit un postament de adevăr și de eternă viețuire.

Îi sunt dator celei care mi-a fost soție că mi-a împărtășit iubirea și a întreținut întreaga viață văpaia simțirii adorate!

Peste revărsarea de iubire s-a năpustit însă un puhoi de durere! Chinurile îndelungi s-au sfârșit numai prin moarte!

De acum încolo, dacă nu mă vor părăsi puterile minții, voi scrie despre zbuciumul gândurilor mele înfiorate de iubire pentru aleasa mea soție, mamă a unei adorate fetițe și o prietenă profund credincioasă, Elena Țarălungă – Cici – fiica Mariei și a lui Constantin Toma din Predeal.

Mărturisesc că voi încrusta simțirile mele cu scopul de a transmite în Eter pentru lumea cealaltă închinarea sufletului și a conștiinței mele dumnezeiescului sentiment de iubire pe care îl am sădit în ființa mea îndurerată de cutremurătoarea pierdere a chipului atât de drag.

Simt, astfel, că mă port răzbuna pe Eternitatea nemiloasă, dovedindu-i faptul că **Dragostea adevărată nu moare niciodată!**

NESTEMATE ALE CUGETULUI

-manuscris-

INTRODUCERE

Recitind ceea ce am scris în cărțile mele, m-au năpădit imaginile unei fabuloase reverie, căci am reîntâlnit

gânduri învăpăiate, idei cristaline și trăiri intense, pe care dacă nu le-aș fi consemnat în diferite creații literare ar fi existat, în prezent, un pustiu în sufletul meu.

De aceea, este dominat acum de o lume uimitoare, cu infinite încântări, atitudini și speranțe care îmi susțin și încurjează acțiunile vieții, întinerindu-mă în fapte meritorii.

Paginile cărților mi-au dezgolit din întunericul copertilor o efervescentă strălucitoare a trecutului, îmi limpezește tumultul zilelor răvășit de neliniștile vremurilor și îi deschide geana unei gândiri spre viitor.

O lume mirifică de idei, de fapte și de atitudini curajoase se exune pe albul filelor ca un blazon de valoare ori ca un altar de iubire și credință sau ca o tranșee de luptă. Aceste adevăratele nestemat de cuvinte sunt pitite în modestia lor, printre ideile rândurilor mai dornice decât acestea să se prezinte și să se afirme. Pe aceste creații, ce par oarecum tăcute, le-am regăsit uitate, parcă nescrise, parcă fără importanță, așteptându-mă să le recitesc, să le rescui, reînsuflându-le duh de existență, cerșindu-mi iertare că le-am neglijat.

Arhitectura acestor îndepărtate gânduri ale existenței este simplă, modestă, fără emfază; uneori doar un cuvânt, o strofă sau o cugetare vie trăiesc alături de alte esemenea surate ale lor ori pe lângă mai arzătoare secvențe de spirit. Desigur că nu pe toate am să pot a le reda în această carte, căci nu mi-ar fi la îndemână să le regăsesc un spațiu, dar am credința că îndemn pe cei interesați de vraja cucintelor să le recaute prin cărțile mele, așa de puține născute prin tipografii și atât de neștiute de lume.

O M U L –
-manuscris-

PRECUVÂNTARE

Despre Om, ca ființă înzestrată cu o conștiință de sine, s-a gândit de pe vremea când s-a înțeles rostul de a înălța cel dintâi mormânt. Din clipa aceea puterea de spirit a omului a devenit cea mai înaltă creație în Univers, căpătând nu doar sentimentul de superioritate, ci și pe acelea de solidaritate și de afecțiune față de semenii săi.

De-a lungul erelor omul a luptat să se desăvârșească, să se cunoască și să vorbească despre sine, însemnându-și în multiple forme cele ce credea și simțea. A fost însă ca, într-un târziu, să învețe a-și încrusta vorbele și gesturile în cuvinte scrise, ceea ce i-a înlesnit să judece mai profund, să deprindă de la înaintașii săi, dar și să transmită generațiilor viitoare experiențele lui de viață și sentimentele care înnobilează existența.

În acest sens se poate spune că Biblia este un corolar al tuturor aspirațiilor pe care omul le poate avea. Și prin aceasta, omul, printr-o perseverență căutare de sine, pare că s-a regăsit. În interoirul său și-a aflat un suflet nemuritor și un cuget menit să-i extindă puterile în exteriorul corpului său în creații destinate veșniciei. El a descoperit o lume fantastică a adevărului, dar și a incertitudinilor. Îl extaziază cunoașterea, îl îndârjește și îl revoltă ignoranța, limita gândirii, existența suferințelor, inaccesul la Taina marilor întrebări despre ivirea și dispariția lui.

Omul simte că din măreția care i s-a dat îi sunt jefuite virtuți de către urâte năravuri, îi sunt date dureri nemeritate și îi sunt ucise realizările vieții și idealurile în care a năzuit. Prin toate aceste degradări ale ființei sale, din poziția înaltă în care se situiază în raport cu orice vietate existentă pe Pământ, se simte înjosit, umilit,

desconsiderat și supus în permanență unor atacuri dușmănoase ale unui Rău existent în infinite ipostaze. Urmare a acestei nefaste stări a existenței lui, omul se întreabă de nu cumva el este nu o creație a unei Supreme Iubiri, ci doar o compunere de însușiri datorate unui Hazard biochimic supus unor legi ale Naturii Materiale care a permis o evoluție continuă, de la Nimic la Sublima Viață. Omul a descoperit în mecanismul schimbărilor la orice viețuitoare existentă un proces care înlesnește salturile evolutive, pe care l-a numit *Mutantă*. Această uimitoare *banalitate de geniu* ordonează, primenește și desăvârșește arhitectura vieții într-o evoluție sublimă și o atât de profundă perfecțiune, încât pare a nu putea fi decât urmarea unei Intervenții Divine, situată dincolo de puterile de înțelegere pe care omul le are sau le poate imagina!

Ar fi mai bine acum să vedem cine este, de fapt, Omul, ce însușiri, ce doruri și ce neîmpliniri și credințe are această creație unică a Universului.

ÎNSEMĂRI REVOLTĂTOARE

-manuscris-

CÂTEVA EXPLICAȚII

Intrând, de câțiva ani, în cel de al noulea deceniu de existență, mă tot străduiesc să fac ordine prin unele acte, hârtii, manuscrise, câte am mai avut mintea să păstrez, și chiar să umblu printre bulendre, căci nu se mai potrivesc, după atâția ani de când vor fi fost făcute ori trebuiau demult trecute la reformă.

Într-un mic sertar, pitit sub vrafuri de nimicuri, am găsit un carnet cu vreo cinzeci de file, având copertile din carton. La începutul acestuia sunt trecute tot felul de însemnări profesionale din primele luni de activitate, iar

dinspre sfârșitul carnetului am notat diferite trăiri personale, fără pretenția unor creații literare ori a unor simțiri înălțătoare. Scopul lor a fost acela de a rămâne mărturii, pentru mine însumi, peste vremuri, căci conștientizam că ceea ce se întâmplă în jurul meu cu lumea și cu mine nu constituie o stare normală, omenească și grijulie față de oamenii oropsiți, sărăciți și nedreptățiți de năpasta unor vremuri politice, strâmbe, asupritoare și, cum aveam să deduc nu prea târziu, dușmănoase, pline de ură și de crime ascunse.

Carnetul meu nu este o mândrețe de exemplar! Este urât, murdar și jerpelit, purtat prin buzunarele salopetelor în timp ce îmi desfășuram activitatea de tehnician veterinar trimis să lucreze în combaterea Febrei Aftoase la animale ori când mă deplasam de la o localitate la alta sau când meditam însingurat.

Recitind în aceste zile târzii de viață ceea ce am scris acum șaiszeci și cinci de ani, nu pot să nu spun că mă simt fericit găsind acest carnet, chiar dacă mă cutremură unele precizări pe care le-am făcut în acele timpuri, nu suficient de conștient de ceea ce mi se întâmplă ori de revoltat față de regimul opresiv, nepăsător, incompetent și acaparator. Pe atunci *cotele obligatorii*, persecuțiile de tot felul, arestările politice, sărăcia, foametea erau la ordine zilelor. Chiar dacă nu se spune totul în carnetul meu, eu am plâns, m-au chinuit foamea, oboseala, nedreptatea și lipa de speranțe. Despre aceste aspecte ale vremurilor nefaste iată ce scriam în cartea mea *Amintiri răzlețe*:

Umblând prin multe sate, am cunoscut lumea nevoioasă, sărăcită, nemulțumită de regimul politic. Am dormit câteva luni de zile prin sălile primăriilor, pe mese, peste care puneam maldărele de ziare comuniste, mai ales Scântea, care constituia colecția obligatorie, necesară educării maselor largi populare. Nu totdeauna găseam

ceva de mâncare, de multe ori am făcut foamea. Pe atunci hrana obișnuită era pâine neagră cu marmeladă din mere, O, dacă ne permiteam, uneori, să cumpărăm pâine albă și cu unt, plus marmeladă din pere , constituia un adevărat festin!

În sinea mea mă simțeam un răzvrătit, știam că va trebui, cândva, să vorbesc, să spun lumii ceea ce cugetul vede și sufletul simte. Și cum a fost ca un Destin să se înduplece în a-mi îngădui să scriu, de-a lungul vieții, câteva cărți despre realitatea în care am trăit și să reflectez îndurerat de cum Istoria ne-a fost trădată, astăzi mă consider onorat, responsabil și îndreptățit să arăt, cel puțin în câteva pagini, ce mi-a oferit un prăpădit de carnet, ros și năclăit, dar iubit, admirat și respectat de trecerea, ietătoare de aceasă dată, a Timpului!

ADDENDA

Când, după data de 27 septembrie 1953, m-am întors în orașul de coordonare Bârlad, la locul meu de lucru unde eram considerat *zilier*, din nu știu ce motive nu am mai continuat însemnările.

Acțiunea de combaterea Febrei Aftoase a începu la data de 28 august, 1953 și s-a sfârșit, așa cum reiese din cartea mea de muncă, în ziua de 4 decembrie 1953. Ce am mai făcut timp de 68 de zile, mintea mea de acum nu-și mai aduce aminte aproape nimic, Știu doar că am lucrat prin multe comune ale județului Vrancea cu mulți colegi de profesie și câțiva medici veterinari. Am fost la Valea Sării, Păulești, Tulnici, Năruja, Vrancea, Spulber și cine mai știe pe unde. Locuri care m-au fascinat, pe atunci, prin frumusețe, prin graiul și comportamentul sătenilor bravi, buni și înțelepți.

În cartea mea *Amintiri răzlețe* povestesc totuși o întâmplare petrecută spre sfârșitul lunii octombrie, care nu a vrut să se lase spuberată de uitare, prin încercările la care m-a supus. Iată ce scriam atunci când nici nu mai știam de existența unui martor, precum e carnetul meu, redat în carte și în câteva poze:

Țin minte drumul pe care l-am făcut spre Comuna Spulber – Vrancea cu încă alți trei colegi și cu doctorul veterinar Putin Racoviță Mircea, on supărat, nemulțumit, detașat de pe nu știu unde să contribuie la combaterea teribilei epizootii. Merseserăm 30 de Kilometri pe jos, era în data de 30 octombrie 1953 și nu mâncasem de 30 de ore. Așa am ajuns în îndepărtata comună de munte Spulber. Ni se... spulberase speranțele de viață! Cu mare greutate s-a găsit o femeie dispusă a ne face o mămligă dintr-un mălai obținut la vreo râșniță, iar de la prăvălia satească abia am putut căpăta singurele 30 de ouă pe care le avea colectate de la țărani, de fapt, cu ele își plăteau unele cumpărături.

De câte ori s-a repetat numărul 30 ? Am îmfulecat fiecare câte șase ouă prăjite cu untură de porc, din borcanul pe care doctorul nostru îl purta într-o traistă țărănească, în care mai avea ceva schimburi și un mecanism de ceas mare . Noi, tehnicienii l-am controlat, căci bănuiam că are mîncare și se ospătează singur, întrucât niciodată nu se văita de foame sau de altceva.

De-ar fi să mă întorc cu gândul la acei ani ai începutului de activitate, nu mi-aș propune să fiu un răzvrătit contra unui regim asupritor, apatrid și alipit unei ideologii slugarnice impusă de dominația rusească. Poate că ar fi trebuit să mă retrag și eu prin munți și să îi caut pe aceia care încă mai luptau cu arma în mână să-și elibereze țara de dușmanii nemului românesc.

Dar dacă nu am făcut-o, nu cred că înțelepciunea a vrut să mă protejeze de haitele securiste care cotrobăiau pădurile tănuite, ci doar curajul meu cred că a fost, la acea vârstă, mai mic decât puterea lașității, care, probabil, nu mă va fi ocolit...Dar sunt convins că de-ar fi să însemnez iar într-un carnet ceea ce asupra tinereții, a libertății, a traiului zilnic și a condițiilor de muncă, precum și a recunoașterii acesteia, aş face-o cu rigoare, cu obiectivitate și cu implicare în cunoașterea cauzelor care generează starea de nedreptate națională.

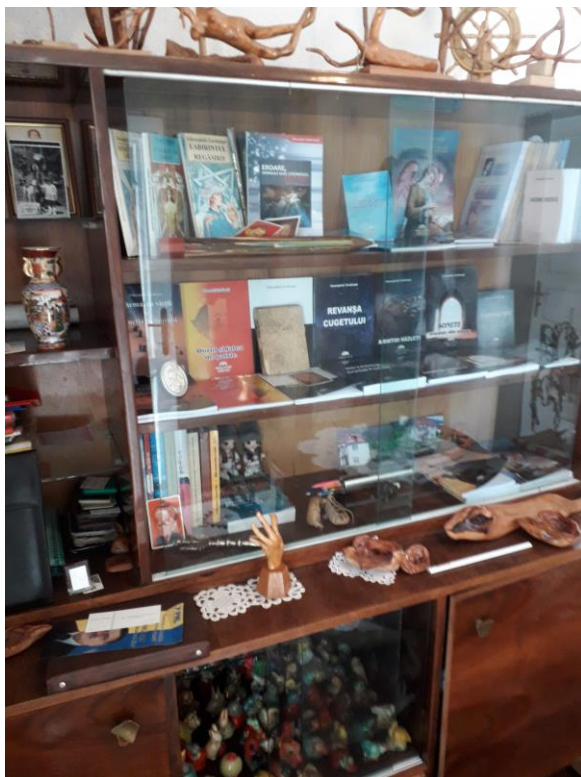
Nu aş căuta, și nici nu aş sfătui pe cineva, să aleg cuvintele, să expun în mod elevat ori cu pretenții de creații literare ceea ce este de consemnat. Pur și simplu aş nota direct, clar, nepretențios! Să se vadă, să se poată ști de către un analist ori de către timpurile viitoare cum a fost, ce reacții producea în lumea celor care erau suferinzii și martorii acelor vremuri.

Să dau un sfat celor de astăzi, când încă se plătește tribut acelor triste timpuri? Să o facă! Oricum să o facă! Să se implice în Vremea lor, să nu fie indiferenți, nepăsători ori îngăduitori, că vezi, Doamne, cumva nu i-ar privi pe ei! Își vor da seama, astfel, că pot fi utili lumii în care trăiesc, pot fi proprii lor creatori, cu spirit luucid, responsabil, șlefuitor al personalității lor.

Acum, când se cuvine să sfârșesc modesta mea relatare despre cutremurătoarele vremuri care s-au abătut asupra poporului meu, trebuie să-mi iau la revedere de la Carnetul-Martor și să-i mulțumesc pentru îndelunga răbdare pe care a avut-o de a ieși în lume, strigând către oameni adevărurile la care a asistat.

Drept salut de onoare, i-am pregătit un loc de cinste în bibliotecă, alături de toate cărțile pe care mintea mea a putut să le zămislească, redându-i într-o fotografie

ținuta lui modestă și chinuită, dar purtătoarea de aleasă demnitate civică!

Carnetul – martor în bibliotecă

SCULPTURILE NATURII
-Manuscris.

Câteva cuvinte explicative

Colindând prin tainele pădurilor, prin bălțile în care se scufundă tremurânde sălcii ori parcurgând serpuitoarele pâraie de munte, m-au întâmpinat, adeseori, o mulțime de figuri curioase din lemn ale naturii, cărora le-a modelat chipuri cât mai diferite ca înfățișare, mărime și putere de expresie.

Unele dintre acestea stau pitite prin labirintul crengilor, altele se dezvelesc de pământ în apa cristalină a pâraielor, iar o parte dintre ele își plâng rănilor suferite ori chinurile la care sunt supuse de constrângeri ori chiar de afecțiuni asemănătoare oamenilor.

Toate aceste creații ale Naturii parcă ne cheamă să le vedem, să le admirăm ori să le salvăm. Ca om, nu poți să treci pe lângă ele, făcându-te că nu le observi, că nu le vezi zâmbetul ori nu le simți durerile.

Suntem componentă a Naturii – mamă, în care am fost zămislită spre a o iubi, respecta și, mai ales, spre a ne desăvârși. Tocmai de aceea, meditănd la menirea existenței noastre, la simbioza divină dintre Natură și Omul înnobilit de Divinitate cu o conștiință, atunci când comitem un gest de dragoste și de înțelegere ori când nepăsarea ne împietrește sufletul față de exprimările naturii, nu putem să nu ne simțim părtași la frumusețe ori vinovați de îndurerările ei. Despre această ultimă poziție există chiar în paginile prezente o cugetare potrivită:

Ascultă cum suferă Natura, căci ești o parte vinovată a ei!

Intenția acestei cărți este nu doar de a expune unele adevărate minuni artistice pe care le creează sublima Natură, ci și aceea de a rescrie câteva reflecții despre natură, cât și privind menirea pe care omul o are față de mediul în care viețuiește, publicate în volumul *Cristle de cuget* – 10.000 de cugetări și aforisme – Ed. Danubius, Brăila, 2011.

Este necesară rememorarea unor asemenea idei, întrucât ele unesc prezentarea fizică a naturii cu aceea a spiritului uman, veșnic intuitiv, cooperant și înălțător, căci nu putem privi aceste daruri ale naturii doar ca pe niște simple etalări, fără să le raportăm la percepția noastră, excluzându-ne din universul naturii!

Mai cred că este potrivit a transcrie câteva versuri din volumul, în pregătire, intitulat ***Am rămas singur***, pentru că acestea se referă chiar la sculpturile minunate pe care le-am găsit prin pădurile țării mele.

De copil iubesc pădurea, i-am salvat bolnave ramuri,

Le-am oblojit, le-am listruit și expus, frumos, sub geamuri,

Le-am arătat copiilor, celor mari, chiar și acelor

Mai puțin interesați, și le-am făcut poze color

Și, cumva, să nu se piardă, le-am tipărit într-o carte,

Ca un semn că ești, pădure, o pasiune aparte...

Ele-s sculpturi naturale, par că-s oamnei, animale,

Bucurii ori suferințe, idei imateriale!

Vezi o lume-n armonie sau în haos primordial,

Rămâi mut de frumusețe – Natura e artist sacral!

Când m-afund prin negre umbre, acolo ades se ascunde

Câte-o ramură uscată – parc-aud: vino, pătrunde,

Sunt aici, redă-mi iar viață, nu-s sortită putrezirii;

Spun ceva, mă adesez lumii, eu îi sunt sol al iubirii!

Cum să treci pe mai departe, să nu vezi, auzi, nici să simți,

Ce cauți oare-n pădure, de n-o iubești, atunci te minți!

În tot Imperiul Codrului ne-ntâmpină taină sfântă,
Dacă dor purtăm în suflet, iar grijile-i ne frământă!

Iar mai apoi gândul îmi revine stăruitor la aceste
delicate făpturi, nu doar ca un sentiment de admirație, dar
și ca o datorie de a le arătă lumii, convins fiind că pot să
mai alunge câte ceva din atât de multele îndurerări ale
existenței. Iată ce am mai scris:

Din umbrele pădurilor am salvat părți suferinde,
Întortocheate și strâmbe, desfrunzite și murinde,
Ce-au luat chipuri de oameni, de păsări, de
lighioane
Chinuite de durere, schingiuite și sărmene,
Opunându-se-mpilării ori a unor boli haine,
Cerând, parcă, ajutorul unor îndurări divine...
Și pe cât eu am putut fi vraci, le-am tratat, le-am
scos din ură,
Le-am lustrut, le-am dat un chip, cu o frumoasă
statură!
Și-am mai spus, va fi o carte cu-aceste-ndrăgite
minuni,
Ca să -nțeleagă oricine că ele n-au ajuns tăciuni!

MOTOURILE

folosite în cărțile publicate

Aștept lumina în întunericul meu...

-Labirintul regăsirii-

În calea vieții noastre nu suntem niciodată singuri; întotdeauna te afli Tu, Doamne!

-Labirintul aforismelor-

Suferințele și iubirile sunt parabolele în care vă scriu.

-Confesiuni îndurerate, cap. I Orbita neliniștilor-

Fără duhul divin al creației nimic nu poate exista.

-Confesiuni îndurerate, cap. II Robia nemuririi-

Din cenușa zilelor care ard de dragoste, irump muguri de frumusețe.

-Confesiuni îndurerate, cap. III Muguri de dor-

Adevărata noastră putere începe atunci când nu mai putem înțelege.

-Confesiuni îndurerate, cap. IV Nemărginirea credinței-

***Eu sunt glasul celui ce strigă în pustie* – Ioan I,
Ce veche e, Doamne, nedreptatea, ce veche!**

-Confesiuni îndurerate, cap. V Idealuri ucise-

**Fiecare om are de oferit din inimă dragoste și
din cuget lumină.**

-Confesiuni îndurerate, cap. VI Clike aprinse-

Dumnezeu a creat omul, imaginându-și-l țăran.

-Confesiuni îndurerate, cap VII Izvoare sfinte-

Începutul nu poate izvorî decât din Divinitate.

*-Confesiuni îndurerate, cap. VIII Începuturi
neterminate-*

Cutează să-ți alegi propria ta cale!

-Împotriviri, sonete, cap. I Îndemnuri-

**Cheamă-te acolo unde este aprigă nevoie de
tine!**

-Împotriviri, sonete, cap, II Neliniști-

Întreabă-te pentru a putea învinge!

*-Împotriviri, catrene, cap. I Îngrijorări și
speranțe-*

**Ca să nu dai de singurătate, vezi pe unde umblă
îngerii!**

-Împotriviri, catrene, cap. II Căutări și regrete-

**Implică-te acolo unde ar putea miji răutatea, nu
unde prisosește binele!**

-Împotriviri, catrene, cap. III Atitudini-

**Strânge-ți văpăile efemere ale vieții în jaruri de
bucurii veșnice!**

-Împotriviri, catrene, cap. IV Reverii-

**Puritatea a tot ce este creat are încuviințare
divină**

-Împotriviri, catrene, cap. V Natură și taină-

**Murim, dar vom fi liberi a fost un vis și este doar
zădărnice?!**

-Poeme răzvrătite, cap.I Libertate trădată-

**Cum toate începuturile au sfințenia lor, tot așa
chemările vieții au vremea înfăptuirilor.**

*-Poeme răzvrătite, cap. II Versuri dogorâte de
vremuri-*

Află-te, omule, minunându-te de tine însuși!

*-Poeme răzvrătite, cap. II, Versuri dogorâte de
vremuri, A- Regăsiri-*

**Desprinde coroana de spini de pe
fruntea...desăvârșirii!**

*-Poeme răzvrătite, cap II, Versuri dogorâte de
vremuri, B- Îngândurări-*

Dacă nu știi cine ești, caută-te pe unde rătăcești!

*-Între haos și înțelepciune, cap. I Clipe
îngândurate-*

**Folosind darul cuvintelor, aflăm calea
desăvârșirii și nădăduim mântuire.**

*-Între haos și înțelepciune, cap.II Adăpostul
cuvintelor-*

**Când vremurile ne sunt dușmane, vina nu este o
pacoste cosmică, ci o lașitate a cugetelor bolnave lăsate
să prolifereze.**

-Între haos și înțelepciune, cap, III Nebunia
veacului-

Pentru că ești om, îndrăznește orice!

*Sonete evadate din uitare, I-Omul, neliniști,
îndemnuri.*

**Neliniște rămâi cu mine: cu tine viața-i mai
intensă,**

**Desăvârșirii-i dai o șansă, erorii îi aduci ofensă,
E bucuria mai curată, gândul mai clar, trăirea
vie;**

Pui frumusețe în simțire și-n cugetare armonie.
-Ibidem

**Când ai ceva de spus, nu te poți adresa decât
oamenilor; în pustiu cuvintele nu se propagă**

Sonete evadate din uitare,II, vraja cuvintelor.

***Iubim, deci totul este posibil!**

***Iubirea are forța luminii; estetrezire-geneză-
înviere di haos-revărsare și nemărginire.**

***A fi capabilde iubire e toată reușita vieții!**

Sonete evadate din uitare, III, Seducția iubirii.

***Orice prigonire tolerată proliferază tiranie!**

***Nedreptatea nu este eternă; visurile oamenilor
o ucid.**

***Legea tiraniei este crima asupra spiritului!**

Sonete evadate din uitare, IV,Prigonire.

**O, amintiri frumoase! Prin vremuri oare ce-ași
făcut?**

Al dragostei foc sacru e totdeauna viu în voi :

Când și când m-a năpădit, de sunt de nerecunoscut-

Arderi mă transformă-n vis și-mi duc ființa înapoi...

Amintiri răzlețe

Exist în tine, viață!

*Chemarea vieții și seducția nemuririi, cap.I,
Chemarea vieții.*

***Visul firavei vremelnicii este cucerirea nemuririi.**

*** Obsesiile vieții: creația, gloria și nemurirea!**

***Nemurirea pe care ne-o dorim nu o putem înscrie pe o dună de nisip, în vacanțele vieții, ci trebuie să o dăluim , prin îndelungă trudă, în constelația vremurilor, cu diamantul faptelor noastre!**

Ibidem, capII, Seducția nemuririi.

Per aspera ad astra. Seneca

Izbânzi și înfrânger.i

***Atunci când scriu, îmi pare că mă construiesc pe mine însumi din cuvinte nemuritoare.**

***Scriind, sperăm ca o nestemată de geniu să se topească în cerneala peniței noastre.**

Îngândurări, Cap.Strădania d a scrie

Prietenii se găsesc printre oamenii cu care lupți împotriva greutăților și care își asumă neliniștile tale!

Iacomii Onoriu

**Adorarea-i o-nzestrare ce-o primești ca pe-o
sfințire,**

**Să o porți întreaga viață și s-o-nscrii în
nemurire!**

Am rămas singur

-Manuscris.

CĂUTAȚI ȘI VEȚI AFLA

Un mic cuvânt înainte

Motto:

. . . Căutați și veți afla . . .

(Matei; Cap. 7/7 și Luca; Cap.11/9)

(Jurnal (ne)secret pentru un critic)

Am rătăcit pe drumurile vieții și greu de prin dureri m-am regăsit! N-am fost însă doar singur, ci prin pustiuri chiar, parcă, Dumnezeu m-a însoțit, dându-mi curaj s-ajung către limanuri, să fiu mai bun, mai drept și de nebiruit.

Am întâlnit prieteni de nădejde, care m-au susținut în clipe rele, dându-mi imbold să nu renunț vreodată ca idealuri spre ceruri să înalț! Dar m-au pândit, pe la răscruci sfințite, câte-un tâlhar de merite și tihnă, cu care să se-mpodobească singur cu fală, măreție și avere. Neliniștea atunci mă răvășește, de-i fac reproșuri aspre și acuze:

*O lungă viață de izbândă, în care-am izbutit prin
trudă,*

*Tu o preface într-o-ntâmplare și o induci să mă
excludă*

*Din cele mai frumoase vremuri, din bucuria-
năpăstuirii,*

*Căci totdeauna vezi defecte și dai frâu liber
șovăirii.*

*Ești un pericol, uneltire, disperi mai repede din
viață,*

*Nu-i tulbura desăvârșirea cu firea ta – ești o
paiață!*

Dar eu de la amici capăt speranțe, chiar și în orice aspră încrâncenare, reinventând tranșeele de luptă; astfel, însăși neliniștei mă-ndeamnă:

*Țin piept la orișice durere, scriu și visez
desăvârșire,*

*Neliniștea mi-e stare pură: mă-nalță și îmi dă-
mplinire.*

*Am să renasc ca din cenușă, îmi vindec răni
închipuite,*

Nu las trufia, nici prostia să-și facă veacul fericite.

(Din Poeme răzvrătite, Ed, Edmunt, Brăila, 2008)

Am să parcurg urcușurile iară, să îmi resimt
înfrângerea ori brava și-am să invit pe toți, de bună seamă,
să vadă cele ce de-acum urmează!

CUVINTE SCRISE

Motto:

**Opinia este un strigăt al existenței;
altfel, lumea este mută!**

**1990 – *Universul agrimagazin* nr. 1,
Brăila; Monica Miu:
Lumini de cristal**

Pe parcursul multor ani domnul Gheorghiță Țărălungă s-a dedicat profesiei de medic veterinar, dar și *unei pătimașe și nefericite chemări ale epocii trecute*, neîmprumutând de la alții. Adună, scurmă, alege, discerne, strecoară, vântură, adaugă o parte din inima sa, amestecă, frământă, dospește, modelează, azvârle tot ce-i rău și gata; urmează să o ia de la capăt, cu altceva, mereu-mereu, până la istovire, până își termină comoara vieții. Aceasta este opera(sa): un har primit și o fărâamă de suflet. Astfel rezultă cugetarea – *un cristal de adevăr, de frumusețe și de lumină. ...*

Văpaia de spirit capabilă să aprindă lumea cu idealurile sale, a domnului Gheorghiță Țărălungă, este o însușire marcată, în primul rând, de obiectivitate, pe care, ca orice muritor de rând, *nu o poate poseda cu prisosință*. Explorarea propriilor avuții interioare este dificilă, dar *încrederea este primăvara care(i) înfloresc speranțele...*

**11. 02. 1994, Ziarul *Libertatea*, Brăila;
Adriana Gheorghiu:**

Pentru că ești om, îndrăznește orice! – spune în cartea sa de debut, *Rătăcind prin labirint* autorul

Gheorghiță Țărălungă. Acum, când toată lumea își publică memoriile, jurnalele, amintirile dinainte de 1989, un brăilean *îndrăznește* în peisajul literaturii cu o carte de cugetări și aforisme...

Autorul reușește cu acest volum de debut să rățăcească frumos prin labirintul gândurilor, căutând cuvintele și îmbinându-le în cugetări și aforisme.

**Aprilie, 1995 – *Magazin Internațional*;
Ion Andreiță:**

Cartea lui Gheorghiță Țărălungă *Evadarea din labirint*, bănuită rod al unei trude îndelungate, este un act de cultură temerar în această tranziție bântuită de himere. Cine mai are răbdarea să șlefuiască slova până la translucidul aforismului? Tocmai asta face Gheorghiță Țărălungă - și izbutește! El adună între copertile cărții aproape 2000 de *cugetări și aforisme* pe care le-a forjat într-o meditație profundă și solitară. Evadarea din labirint este un arpegiu de aur din simfonia destinului. Compozitor, interpret și dirijor, Gheorghiță Țărălungă este așteptat cu noi astfel de arpegii.

**20. 11. 1996, Ziarul *Libertatea*, Brăila;
Silviu Marius Jurescu, student:**

La ora actuală să publici un volum de cugetări sau poezie reprezintă un obstacol de netrecut, Totuși domnul Gheorghiță Țărălungă se află la al treilea volum de cugetări, ceea ce echivalează cu o adevărată performanță literară.

Experiența de viață , setea de cunoaștere , micile miracole ce se petrec zilnic în tăcere datorită ignoranței noastre și a faptului că lăsăm să ne îngroape rutina, sunt așezate de autor - în scoicile cuvintelor îndărătul cărora se găsesc poate cele mai prețioase perle - cugetările, reușind să conducă cititorul către o înțelegere profundă a lucrurilor.

21. 11. 1996, Ziarul *Libertatea*, Brăila; Prof. emerit Timotei Petride

...Din prezentarea acestor trei volume de cugetări și aforisme, *Rătăcind prin labirint, Evadarea din labirint, Labirintul regăsirii*, voi pune pe hârtie doar câteva trăsături. Autorul se definește astfel: *Am cioplit gândurile în mii de aforisme, fără orgoliul de a crea idoli; le-am insuflat însă dragoste și le-am sfințit cu lacrimi*. Se desprinde efortul creator al meșterului care trudește din greu asupra gândurilor, poate mai greu decât asupra pietrei prețioase, bazat pe înțelepciunea milenară moștenită din popor și pe o bogată și activă experiență de viață, reușind să creeze o adevărată comoară de idei învăluită în dragoste și lacrimi.

Lucian Blaga definește aforismul ca fiind *un simplu grăunte de metal nobil, dar poate avea greutatea unei lumi*, iar autorul zice: *Cugetarea este un cristal de adevăr, de frumusețe și de lumină*, iar *Aforismul trebuie să cristalizeze lumina spiritului într-o piatră prețioasă , pentru ca fiecare înțeles să fie o strălucire*.

În continuare, mă voi referi la câteva trăsături ale aforismelor. În primul rând, ele, cele mai multe, au caracter generalizator, într-o formă concisă apropiată de definiție (aphorismos în greacă înseamnă definiție) ca în exemplele: *Duhul violenței este ura; Puterea - putere*

suspină, prostia – prostie adoră; Faptele sunt măsura vieții, Învățătura nedăruită este un monument al egoismului; Pe șantierul școlii se distruge ignoranța și se înalță sufletul ș.a. Nu puține au un caracter metaforic evident. De pildă: Abecedarul este primăvara cărților; Fântâna – o rugăciune a țăranului roman; În casa părinților Măria Sa este copilul și ce frumos sună Veșnicia a rămas în România îndrăgostită de Eminescu, ca și această nestemată: Noaptea soarele plânge cu lacrimi de stele ș.a. Altele sunt comparații: Cugetarea izvorăște din lupta cu propriile tale gânduri, ca un copil care se naște din suferință. Se regăsesc și aproape paradoxale sugestii care alcătuiesc ceea ce numim oximoron: Când nu știi de ce te doare, trăiești o moarte vie. (s.n.)

Autorul, înzestrat cu harul poeziei, are și alcătuirii ritmate și rimate chiar, ca și în comoara proverbelor populare: *Înțeleg binele, cunoscând relele* sau acest inevitabil poem al aforismului: *Ce-i o biată cugetare: nume dragi, gânduri semețe, flori de dor, chemări înalte, rime noi căutări ascunse, oameni buni, lumi dispărute, vise dragi, trăiri intense, țeluri noi, vietuți alese, bucurii și insuccese.*

Prin aforismele cristalizate în cele trei volume, domnul Gheorghiuță Țărlungă și-a durat un monument mai rezistent decât bronzul(Pușkin) și poate afirma ca și Horațiu: *non omnis moriam(nu voi muri de tot).*

8. IX. 2001, Ziarul *Brăila*; Nicolae Arieșescu:

Rătăcind întru cunoaștere

...Astfel că Rătăcind prin labirint, Evadând din labirint, până la urmă ajungem tot acolo , în Labirintul

*regăsirii; acolo unde toate se întorc în întru sufletul nostru cel însetat de cunoaștere, de trăire, de dragoste și de speranță. Acolo de unde toate vin și se întorc odată cu viața. De la rătăcire la cunoaștere, torța gândirii umane rămâne pururi vie , e cea care ne arată calea și dreptatea, îndemnul și voința, ne adună întru prietenie și ne desparte uneori în numele urii, egoismului și lașității. Alături cineva ne privește pe furiș, circumspect și pătrunzător, sarcastic și bland, copleșit de bucuriile și tristețile lumii...E poate gânditorul, scormonitorul de perle, îmblânzitorul de cuvinte Gheorghiță Țărălungă ce ne șoptește. *Puternic este doar omul; slabe sunt doar iluziile sale!**

2004, *Prezențe brăilene în spiritualitatea românească*, Ed. Ex Libris, Brăila; Toader Bucurei:

ȚĂRĂLUNGĂ, Gheorghiță(n. 3 iul.1934, com Racovița, jud. Brăila), medic veterinar și autor de proză sapiențială...

Dedicație pe un volum dăruit: Dlui doctor veterinar Gheorghiță Țărălungă, *o pagină viguroasă a prozei românești contemporane*. Brăila, 11 dec. 2004

2005, *Din vadurile Chiralinei, Antologie de literatură contemporană brăileană, vol.I. Proză și dramaturgie*. Ed. Ex Libris, Brăila:

Gheorghiță Țărălungă (1934)

Rătăcind prin labirint:

Artă, artist

Arta este plăsmuirea spiritului pentru a seduce veșnicia.

Arta este încheștarea disperată a omului cu singurătatea.

Arta este cea mai tulburătoare întrebare despre viață.

Arta nu se supune, ateia te îngeunungezi.

Arta este o viață și încă una.

Esența artei este victoria spiritului asupra ignoranței.

Prin inspirația și desăvârșirea ei, opera de artă este a nimănui spre afi atuturor.

Când în artă pătrund idei noi, impostorii dau năvală pe ușa din dos.

Pe cărările artei tâlhăresc impostorii.

În imperiul artei se intră înarmat cu talent.

Aplauzele lumii dăruiesc artistului surâsul eternității.

Prin artă oamenii sting singurătatea, aprinzând idealuri nemuritoare.

Arta este scutul vieții împotriva răului și tristeții.

Sacrificiul închinat desăvârșirii personalității umane este artă.

Mirajul artei înprospătează sufletul cu omenie.

Destinul artistului este chemarea tinică a epocii, a patimei și a nefericirii sale.

Arta este salvarea omului de la pieirea în necunoscut.

Arta nu se oprește nicăieri; întovărășește patima de frumos dincolo de moarte.

Artistul încrustează podoabe se spirit în coroana veșniciei.

Împărăția artei este sublimul bietului suflet.

Opera de artă are o viață și o nemurire proprie, culme divină divinității.

Fiecare om trebuie să dea ceea ce are; hamalul brațele, artistul sufletul.

Un artist își ascunde suferința, oferind opera sa – geniul nemuritor al ietării.

Arta este o știință la fel ca oricare alta, o știință a sufletului.

Carte

Abecedarul este primăvara cărților.

Cartea este statuia cuvintelor.

Învățătura cărților iese la lumină pentru acei acre vor să vadă,

Cartea este orizontul de unde cuvintele luminează sufletul.

Prin carte autorul este sluga, iar cititorul stăpânul.

Harul cărților desăvârșește personalitatea cititorului.

Cartea este o fereastră deschisă spre sufletul autorului și spre propria sa nemărginire.

Creație

Focul creației mistuie viața proprie, luminând destinul oamenilor.

Orice creație, cât de mică, emană dintr-o dragoste uriașă.

Cine adună nestematele cugetului, risipite în uitare, la făurește pentru a doua oară.

Când crezi nu te gândești la zei; oamenii sunt mai aproape de tine; omenia lor este însăși divinitatea pe care o cauți.

Prin opera sa creatorul se confesează lumii, sinceritatea devenindu-i jertfă.

Creația este o infimă fericire, dintr-o imensă suferință.

La focul creației zgura dispare, sublimul rămâne.

Creația este erupția sentimentelor care prin viață din sufletul tău.

Cuvânt

Cuvintele nu pot fi decât subînțelesuri ale gândurilor, ale rațiunii.

Când ai ceva de spus, nu te poți adresa decât oamenilor; în pustiu cuvintele nu se propagă.

Poziția cuvintelor într-o frază, ca și cea a oamenilor în societate, le atribuie importanță.

Cuvintele de prisos au importanță, dacă nu sunt rostite.

Cuvintele ard când le aprinde scânteia geniului

Cuvintele folosite abuziv sunt gunoaiile flecarilor.

Potopul cuvintelor astupă zarea gândurilor.

Beția de cuvinte trădează sărăcia de idei.

Cuvintele au destinul oamenilor; înțelegerea le dă viață.

Cuvintele sunt aripile care nu lasă oamenii să se eprăbușească în tăcere.

Covorul cuvintelor ne poartă frumusețea în eternitatea lunii.

Aripile rațiunii sunt cuvintele.

Cuvântul este ruga scriitorului către Dumnezeu sau, Omul.

Când iubești cuvântul, îl folosești cu respect.

Cuvântul bătrânilor nu-i luat de vânt; cel al tinerilor a cucerit o-nchipuire.

Respectă-ți cuvântul dat, nu-ți târâ vorba, că-ți terfelești viața.

Cuvântul spus e gând apus.

14.09.2007, Ziarul *Financiarul*; Alex Ștefănescu:

Gheorghiu Țărlungă, autorul volumului *Confesiuni îndurate* – 1001 catrene (Brăila, Ed. Edmunt,2007) scrie versuri ca în secolul nouăsprezece.

N-a asimilat nimic din ce s-a scris în secolul douăzeci, scrie versuri ca în secolul nouăsprezece.

N-a asimilat nimic din poezia românească scrisă în secolul douăzeci.

Limbaj aparținând altei ere poetice.

Sunt înduioșătoare și amuzante versurile moralizatoare referitoare la moravurile societății românești...

30. martie. 2010, Ziarul *Financiarul*;

Alex. Ștefănescu:

(...)

Să admitem că Gheorghiu Țărlungă vrea să scrie ca în secolul nouăsprezece. Este alegerea lui.

Rămâne fără răspuns întrebarea de ce scrie simplist și neinspirat.

Aceasta este *limba de lemn a poeziei* din secolul nouăsprezece.

2010, *Dicționarul scriitorilor brăileni*, Ed.

Proilavia, Brăila:

Țărlungă Gheorghiu, n. 3 iul. 1934, com. Racovița, jud. Brăila. Scriitor.

*Studii:

*Colaborator la publicațiile:.....

*Vol. publicate:.....

*Prez. în antol:.....

2011, *Medici veterinari slujitori ai muzelor*, vol IV, Ed. Eurostampa, Timișoara, Alexandru Stupariu, Constantin Falcă:

Distinsul și talentatul nostru coleg, dr. Gheorghiță Țărălungă, medic veterinar și gânditor de cursă lungă, s-a născut ...

În 1980 a vizitat, împreună cu un grup tehnic, timp de o lună de zile, Anglia, Canada și SUA, eveniment care i-au lărgit orizontul profesional și nu numai...

Dacă pe plan profesional a avut o carieră strălucită, nu s-a lsat mai prejos nici pe plan literar și artistic. Având mai demult preocupări de acest fel, în 1993 a fost deconspirat de un publicist în “România Liberă”, că e un pasionat și are realizări frumoase în a găsi și modela forme naturale din lemn.

Din 1993 începe o nouă eră în activitatea doctorului- scriitor; Gheorghiță Țărălungă: îi apare prima sa carte, “Rătăcind prin labirint”...

2012, *Brăileni de seamă în spiritualitatea românească*, Ed. Proilavia, Brăila; Toader Buculei:

ȚARĂLUNGĂ, Gheorghiță (n. 3 iul. 1934, com Racovița,,jud. Brăila),medic veterinar și autor de proză sapiențială...

Debut cu aforisme în ziarul *Libertatea* (1989). Vol. publicate: *Rătăcind prin labirint*(1993); *Evadarea din labirint*(1995); *Labirintul regăsirii*(1996); *Confesiuni indurate*(2007); *Labirintul aforismelor*(2007); *Sonete din*

Neunde(2007); *Împotriviri*(2008); *Între haos și înțelepciune*(2008); *Jertfiri labirintice*(2008); *Poeme răzvrătite*(2008); *Eroare, Domnule, Alex. Ștefănescu, eroare!*(2010); *Critică și bluestem*(2011); *Cristale de cuget: 10.000 de cugetări și aforisme*(2011); *Prietenii eterne*(2012).

2013, *Medici veterinari slujitori ai muzelor*, vol.V, Ed. Eurostampa, Timișoara; Alexandru Stuparu, Constantin Falcă:

Relizările extraprofesionale ale dr. Gheorghiiță Țărălungă tind, în mod evident, să egaleze deosebitele activități profesionale ale distinsului coleg.

Cu câțva timp în urmă, dr. Gheorghiiță Țărălungă a reușit o performanță greu egalabilă; după strădanii a găsit înțelegere și ajutor pentru a publica volumul visat, cu 10.000 de aforisme. Mai mult decât atât, între timp a mai publicat o carte interesantă intitulată *“Prietenii eterne”* (Ed. Olimpia, Brăila, 2012), în care ne dă informații de mare interes despre diferite specii de animale domestice. Realizând acest volum, dr. Gh. Țărălungă a avut idei excelente întru realizarea unor sinteze ce vizează curiozități din viața necuvântătoarelor, lucruri demne de știut. Prima carte menționată *„Cristale de cuget”* – 10.000 de cugetări și aforisme a apărut în 2011 la Ed. Danubius, Brăila.

Suntem ferm convinși că gândurile doctorului Țărălungă Gh. vor avea răsunet salutar în inima acelor care se vor apleca asupra lor cu sufletul și cugetul.

În prefața celui de al doilea titlu *„Prietenii eterne”*, colegul dr. Vasile Secașiu caracterizează cartea cum nu se poate mai bine, ceea ce ne face să o publicăm integral:

„Din nou - a câta oară? _ colegul, dr. Gheorghiuță Țărălungă, recidivează în ale literaturii. De data aceasta aplecându-se asupra necuvântătoarelor, aceste – la fel ca și omul – miracole ale naturii.

Filele cărții ne dezvăluie o mare dorință de a desluși, cât de puțin, din complexa viață cu atâtea necunoscute, a acestor ființe care ne-au însoțit de-a lungul mileniilor de antropogeneză. Autorul se oprește asupra unor animale din preajma noastră, cu iubire și admirație, uneori compătimitindu-le, fără nicio notă de repudiere, indiferent de ipostaza în care se află. Numeroasele exemple date de părintele acestei cărți învederează posibilitatea omului de evadare spirituală, dar și psihică, din lumea modernă plină de depresii, urmărind crâmpie din viața animalelor de lângă noi. Animalele ne oferă din plin acea virtute atât de rară astăzi la om: bunătate, însușire salvatoare pentru om și pentru Omenire, izvor al înțelegerii și fericirii umane. Pe drept cuvânt, se consideră că civilizația unui popor se apreciază după atitudinea de bunătate față de animale. După toate cele expuse în cartea de față, ar fi de prisos întrebarea dacă mai trebuie astfel de lucrări, pe lângă altele existente.

În această pledorie pasionantă pentru animale, cu atâtea calități și mistere, autorul folosește drept documentare legende antice, care ne luminează începuturile dăinuirii noastre, inclusiv prietenia dintre om și animale, succinte considerații tehnice – strict necesare -, apoi înserează poeziile, proverbele și ghicitorile care vizează animalele, reținând învățămintele ce decurg din comportamentul lor, de multe ori mai moral decât al nostru. Autorul a reușit să adauge file valoroase la Cartea neterminată a naturii, dându-ne nu numai posibilitatea, ci chiar incitând de a contribui, de a participa la cunoașterea

și înțelegerea acestor ființe, redându-le valoarea și demnitatea pe care o merită. Prin elogiul adus virtuților animalelor – prietenilor eterni, rezultă și rolul lor moderator de caractere, de pedagogi ai umanității, amintindu-ne permanent că animalele nu sunt niște simple obiecte, ci ființe sensibile, inteligente care iubesc și suferă. Ele trebuie să fie apropiate, înțelese și respectate ca niște parteneri loiali, în vremelnica noastră trecere pe acest pământ.”

Dr. Vasile Secașiu, Brașov

**2015, Ioan Munteanu; Monografia
rușilor lipoveni din Brăila – Pescuitul, activitatea
tradițională, Ed, Proilavia, Brăila, 2015**

Dedicație pe volumul dăruit:

Dlui. Gheorghiță Țărălungă, brăilean de viță veche
care deplânge înstrăinare, distrugerea Bălții Brăilei, cu
mulțumiri pentru poezia-manifest, 2015.

Literatura Piscului

.....

Spațiul apelor

De Gheorghiță Țărălungă

.....

Mi-e dor să pribegesc prin baltă într-o bărcuță pescărească,
Să mângâii nufării pe lacuri și doar tăcerea să-mi
vorbească...

Să simt cum taine nepătrunse se-ncununează în prefaceri,
Mereu formând o altă lume – eterne faceri și desfaceri...

Să stau c-o undiță în mână pe lacuri mișunând de pește,

Să meditez asupra Sortii ce rătăcirii îmi pregătește

Și să-mi întreb îngerul vieții dacă îmi merit bucuria,

Căci simt ca pe o mântuire răgazul care-mi uit mânia...

A fost aici un rai de ape pe care Dunărea îl plânge

Ca oamenii, toți, laolaltă, ca pe o rudă-a lor de sânge;
La fel și păsările suple, și sumedenii de jivine,
Și-atâte flori, și plante rare, și plop, și sălcii, și cătine...
El exista ca dar de seamă al Providenței, deopotrivă
La tot ce freamătă de viață într-o iubire explozivă;
Trăiai aici o lungă clipă a veșnicelor începuturi,
Unde-aveau loc fermecătoare mereu noi și vechi
conținuturi.

(...)

Ce bogății ce frumusețe! Cu dușmănie-au fost secate
De faimă și de ființare – înfăptuiri nejudicate...
O amăgire păguboasă pentru o faptă dezolantă,
Să dea trufiei împărtanță în lumea ei halucinantă

(...)

Nicio suflare omenească, de-acum, nicicând să mai
colinde;

Pescarii, lipovenii falnici, oameni din sate suferinde,
Aici nu le mai este traiul, să plece-aiurea, să cerșească,
Uitându-și orice amintire – gânduri să n-aibă să
crâcnească!

Viețuitoarele flămânde lihnesc prin câmpuri pustiite;
Mor lupii, vulpile, mistreții, chiar și țestoasele turtite;
Se sting bătlanii, pescărușii, pier cocostârcii și lăstunii
Și lebedele maiestose, chiar pelicanii, ca tribunii!
Dispar nagâții, călifarii, toți corcodeii, găște, rațe,
Lișițele, berzene-nalte, mulți țigănuși, stârci și becațe...
Nu mai sunt aripi în văzduhuri, iar peștii mari au ars pe
prunduri

Și-apar din gârlele uscate cochilii sumbre din străfunduri.
Măcel a fost și-n lăstărișuri, și-n găze zunzâind de viață
Și peste flori, și sălcii dese – de orice suflet se agață;
Crași de aur, somni cât monștri, prelunga știucă sau
păstruga,
Șalăi, carași ori caracude și-u spus demult cu toții ruga...

(...)

O, n-a fost balta doar o oază, ci ea hrănea, deopotrivă
Și sufletul cu frumusețe, și însăși foamea abuzivă;
Găsea mulțimea nevoiașă cu ce copii să și-i crească;
Da, când venea Dunărea mare, știa pe tpti să-i
mulțumească!

(...)

Și-ați venit voi, cu gânduri bete, și din stăpâni ne-ați făcut
slugă,
Strivind minuinile de viață – dușmani de țară și de rugă,
Înfometând săteanul harnic, rupându-l dușmănos de
mediu,
Să piardă mana de putere fără speranță și remediu!
Exiată însă o sfârșire în orice dureroasă faptă:
Nemernicia nu-i de-a pururi, căci o decizie-nțeleaptă
A-ndreptățirilor supreme a dat tărie nesfârșită,
Să-ndure, să se regăsească, celor cu viața lor zdrobită;
Chiar Dunărea va-neca răul; puhoai, Doamne, însumi
instig!
Sau, a fi destul, un curios să facă o spărtură în dig.
Celor care dețin Puterea, ca moștenire-a vremii duse,
Nu le rămâne decât fuga, căci apele-s ca readuse...

(Predeal, oct. 2002. Publicată în *Brăila*, 18-20 iulie 2007 și
în

Poeme Răzvrătite, Ed. Edmunt, Brăila, 2008)

**2016, *Medici veterinari slujitori ai
muzelor*, vol.VI, Ed. Eurostampa, Timișoara;
Alexandru Stuparu, Constantin Falcă:**

După ce în volumul V dragul nostru coleg, dr.
Gheorghiu Țărălungă, a fost publicat cu o minunată
realizare literară intitulată „**Cristale de cuget**”,
cuprinzând - în cele 420 de pagini – 10.000 de cugetări și

aforisme, a mai dorit să adauge încă 2121, într-un al doilea volum **Cristale de cuget**. Ne face plăcere să publicăm noi câteva dintre acestea, ajutați de Cuvânt înainte, în care domnul Aurel furtună vorbește cu multă competență și căldură despre proza reflexivă a colegului Gheorghică Țărălungă:

CUVÂNT ÎNAINTE

“Gheorghică Țărălungă, autor al mai multor volume de cugetări și aforisme, reunite după importante adăugiri în tomul impozant **Cristale de cuget; 10.000 de cugetări și aforisme**, Brăila, Editura Olimpia, 2011, 414 p., precum și a unor volume de versuri, apărute în prezentarea grafică a reputatului pictor Pavel Botezatu, iată că realizează nu după mult timp încă un volum, cuprinzând peste două mii de cugetări, acțiune ce ar putea să pară riscantă.

Doar în aparență autorul sugera că și-ar fi epuizat resursele de inspirație, precum și pasiunea creatoare în domeniul literaturii sapiențiale, fapt demonstrat de apariția prezentului op.

El, autorul, oferă, pe lângă noi teme, și alte seducătoare modalități de cugetare demne de a fi reținute. Parcurgi adevărate nestemate ale gândurilor sale cu sentimentul că faci cunoștință cu un rai de idei și cu învăpăiate propoziții pe care parcă le așteptai demult.

Din felul expunerilor, din rigurozitatea alegerii cuvintelor și din logica concluziilor reiese că autorul dăltuiește cu grijă statuia aforismului și ansamblul cugetării. Se observă că nu face risipă de cuvinte; alege, șterge, adaugă, rescrie și rezumă, trudește, zămislește, crede, reneagă și acceptă. Niciodată nu vrea să sfârșească, totdeauna își potențează intenția. Scrisul nu pare că îl

istovește, chiar dacă e ca o străfulgerare, ci îi este în orice situație o deplină, reconfortantă și înălțătoare dăruire.

Sinceritatea cugetului și închinarea sufletului sunt pretutindei întâlnite în ninsoarea gândurilor; ne cufundăm sub noianul reflecțiilor când liniștite și îmbietoare, când aprige și revoltate ori luminate de credință.

Proza sa reflrxivă nu este o expunere doctă cu pretenții exegetice, ci se adresează, fără emfaza erudiției, omului obișnuit iubitor de meditații și comentarii. Chiar dacă unor subiecte li se șlefuiesc multiple fațete de înțelesuri, fără să se epuizeze posibilitățile, ele au ca scop să evidențieze adevărata inflorescență a gândurilor oferite spre încântare, îmbiind cititorul să descopere și alte irizări ori chiar să creeze el însuși înmuguriri de spirit.

Desigur că nu se poate pretinde ca orice reflecție să fie o undă trimisă spre eternitate. Aceasta ar fi menirea doar a unor genii. Autorul este un gânditor obișnuit, dar care își șlefuieste cu devotament ideile spre a le săgeta dincolo de efemer. Cele care eventual cad mai repede nu fac decât să le pună în prim plan pe celelalte care își vor continua drumul în Timp. Oricum, fiecare din ele poartă cu sine o încântătoare revelație a unei dragoste față de oameni, având misiunea de a le desăvârși idealurile de viață.

Fiecare temă este redată cu deplină libertate de exprimare, fără a i se mărgini virtuțile de care este posibilă. Unele opinii sunt contrare, singulare în susțineri ori converg în același sens, lăsând oricui dreptul de a se posta de o parte sau de alta, de a respinge ori de a se alia unor păreri sau concluzii nu întotdeauna tributare obișnuinței. Ca urmare, lectura îți dă sentimentul că ești partaș la compunere ori că ai putea rescrie și extinde cartea, simțindu-te apropiat de cugetul și sufletul autorului. Lecturând cu răbdare ori chiar la o simplă răsfoire a cărții,

unele idei te opresc din drum, îndemnându-te să le recitești și să deslușești mai adânc reflecțiile. Iată doar câteva scripuri de înțelesuri menite să rețină privirea cugetului asupra lor:

* Abuzul este dospit de către o stare de inferioritate; forță distructivă contra cugetului creator!

* Voi fi un președinte jucător! Într-adevăr, așa a fost; s-a jucat cu viața românilor și cu idealurile patriei; a jucat la cacealma, nicio virtute nu l-a onorat!

Cele care privesc personalitatea umană sunt destul de explicite, exigente și nu îngăduie erori:

* Față de tine însuși ai numai datorii; nu-ți oferi recompense, nu-ți ridica pedestale!

* Demnitatea nu este o moștenire și nici un împrumut de aiurea; ea se făurește din comori de educație, din scripuri de competență și din virtuți umane; se jertfește pe sine pentru a se înălța!

*Nu e o mândrie că te iartă Patria, ci o rușine că nu-ți spune vorbe bune!

Sunt și unele alese cugetări care se referă la elemente de cultură, cum putem arăta:

* Cuvântul e o străfulgerare atunci când a străbătut rațiunea, conștiința și sufletul; fără acest traseu este doar o trecătoare umbră!

* Aforismele nu cer un imn al lor de înălțare, fiecare este un vers de slavă.

* A citi o carte înseamnă a-ți oferi ambrozie sufletului.

Să lăsăm însă libertatea fiecăruia de a nominaliza ceea ce consideră că este cel mai potrivit și meritoriu să-i rămână aproape cugetului său. Din cele peste o sută de titluri întâlnite în această adevărată lucrare putem alege fructele de înțelepciune pe care le dorim, rămânând în

urma lecturii învăluți în farmecul unei adevărate lucidități a spiritului.” **Aurel Furtună**

Nu scăpăm oczia să publicăm și Postfața scrisă de autor sub formă de rugăciune, de o tulburătoare frământare sufletească:

Postfața ca o rugăciune

În îndepărtatul an 1979, când am preluat responsabilități profesionale importante, un îndemn interior nestăvilat m-a determinat să încrustez pe hârtie primele reflecții despre relațiile interumane și să meditez cu mai multă atenție asupra rosturilor și motivațiilor existenței

Urmând cu insistență de-a lungul anilor acest imbold, aveam să consta că el a căpătat virtutea unei ardente deprinderi, încununată de cele 12.221 de cugetări și aforisme înscrise în cele două volume ale cărții *Cristale de cuget*, cărora le-am închinat cu devotament și profundă credință treizeci și trei de ani din viață.

Deduc însă că această fatidică vârstă mă obligă să renunț la captivantele meditații, lăsând ca imima mea să suporte mai ușor imixtiunea în intimitatea ei a stentorilor metalici implantați să-i îngăduie a mai zvâcni câțeva vreme...Când s-a întâmplat evenimentul medical, am observat, destul de dezamăgit, că după ce mi-am privit pe monitor organul care, conform credinței, adăpostește și sufletul, nu mi-am întrevăzut deloc acest miracol, deși eram convins că el ar putea fi, într-adevăr, mare. Dar și mai mult încă, un examen hematologic, făcut ulterior, indică o reducere importantă a numărului de plachete sangvine și a leucocitelor, iar un marker cu nume bombastic indică disperat că în sângele meu se petrece un proces neoplazic, în ciuda amăgirii că, deși n-am nicio viță

nobilă, acest fluid vital are deplină puritate străbună și poate rezista avatarurilor ucigătoare.

În aceste condiții, știu că trebuie să mă obișnuiesc cu ideea că inima mea nu mai are destulă putere a deschide aripile cugetului, zborul spre culmi fiindu-mi oprit! S-a frânt definitiv elanul închipuirilor, s-a frânt! Cugetările mi-au fost adevărate rugăciuni; cele mai frumoase minuni ale vieții, adevărate revelații oferite unui muritor de către Divinitate; au fost ca un adevărat rai într-o lume de iad!

Am înțelepciunea să înțeleg, să accept și să nu mă răzvrătesc, cum aș fi făcut-o în împrejurări similare altă dată. Într-un fel, pot spune că este marea clipă a renunțării; un dictat al instinctului de conservare, o protecție egoistă intrinsecă. Renunțarea la visuri îmi este o chintesență a durerii. Astfel că despărțirea de universul aforismelor o simt ca pe o desprindere de viață. Am iluzia însă că odată cu trecerea timpului câteva din reflecții vor căpăta putere de geniu și vor dăinui dincolo de efemeritatea care s-a trudit să le ivească în lumea prea puțin interesată să accepte murmurul lor. Și chiar dacă nu va fi așa pentru nimeni în întreaga Omenire, reflecțiile pe care le-am imaginat au reprezentat pentru mine un uimitor Univers. Împlinirea vieții s-a desăvârșit! Din Neunde m-am ivit!

Îmi amintesc, în clipele acestea, că timpul în care am scris a fost o etapă de viață străfulgerată de incertitudini, de eforturi imense, dar și de înălțătoare chemări și de împliniri. Un timid început s-a conturat încet-încet într-o formă a biruinței. Pot spune că au fost ani frenetici de adevărată legendă.

Primele cinci mii de reflecții s-au născut în ascunzișurile vremurilor, înainte de mare regăsire a poporului român din 1989. Ele constituiau o eliberare a spiritului meu și cărora le bănuiam o posibilă viețuire într-

un viitor nu prea îndepărtat, căci eram convins că nemerniciile oricăror timpuri, chiar dacă au o trăire îndelung, nu au curajul și nici destinul veșniciei, au pieirea în ele însele! Natura nefiind un ascunziș al urii, ci un leagăn al iubirii.

Entuziasmul care a urmat descătușării spirituale, ca și imensa dezamăgire produsă de deturnarea sensurilor Revoluției Române, cât și instaurarea în ultimii ani a unui regim dictatorial, au constituit puternice motive de înflăcărare ale cugetului, întrezărind nu doar noi idealuri și credințe, ci și nemulțumiri și acuzații. Potrivnică îmi este conduita lipsită de prestanță și atitudinea dictatorială a președintelui României față de care nu sunt destule cuvintele și regulile democratice, ci este nevoie urgentă de a ieși în stradă. Un referendum pe deplin convingător de destituire a sa a fost infirmat de o Curte năpădită de buruieni, rușinos de aservită politic și dușmană voinței populare.

Dureroasa infirmitate care mă cuprinde nu mă poate însă împiedica a nu mă revolta, voi săruta și eu caldarâmul străzii alături de compatrioții mei, chiar de mă voi tâți în genunchi! Și poate că nu va fi prea tâtziu pentru mine, căci simt că sunt deja plecat spre depărtări, să mă cufund în neființă...Pot spune că mă doare însingurarea gândurilor mele, căci nu mai văd ce e frumos în lume; o pâclă neagră așternându-se peste vremuri.

Am nevoie aprigă să mă rog. Implor Dumnezeuul meu să mă acopere cu lumina Sa, spre a nu simți veșnicia întunericului. Îi mulțumesc că poate îmi iartă atâtea zile irosite, fapte de admirat și de credință neîmplinite ori răutăți săvârșite.

Și mai am ardentă grijă să recunosc îndreptățita Sa pedeapsă pe care mi-o dă, făcându-mă să-mi întrevăd trecerea dincolo de viață. Mi-a oferit această ultimă

suferință spre a o simți ca pe o fericire Divină, în despărțirea de minunile velleatului ce mi-a fost dat a-l afla.

Cum în toate clipele existenței mele, Tu, Doamne, ai fost cu mine, te rog să ai bunătatea de a nu mă părăsi nici de această dată. Cu Tine, Doamne, merg oriunde!

7.07.2018, Ziarul *Brăila*, prof. Jenică Chiriac:

“Credință, speranță, puterea cugetului”

În urmă cu doar câteva zile(pe 3 iul. 2018 a împlinit 84 de ani, prilej nimerit spre a-i adresa urări de sănătate și de **viață lungă**, întrucât este **Țarălungă**(și Gheorghiuță), om de litere, talentat poet, autor de cugetări și aforisme, prozator de sorginte umanistă, dar și analist politico-social avizat.

Având în față două volume, semnate Gheorghiuță Țarălungă: “Amintiri răzlețe” și “Revanșa cugetului” (Ed, Lucas, 2018), curiozitatea epistemică mi-a fost satisfăcută după lecturarea acestora. Scriitorul Ioan Munteanu, în monografia ***Brăila*** menționează(în dreptul comunei Racovița) doar două personalități: Surdeanu Tudor Gheorghe, dr. ing. Chimist- n. mai 1944 și Țarălungă Gheorghiuță, n. 3 iul. 1934, medic veterinar, autor de proză sapiențială. (“Amintiri răzlețe”, pag.12).

Cartea “Amintiri răzlețe” este o proză autobiografică. Autorul, octogenar, a simțit nevoia să încredințeze hârtiei tipografice **istoria** vieții sale. Lectorul ia cunoștință de avatarurile unei vieți zbuciumate supusă unor ghionturi nedrepte, de “sus” – pe verticilă, dar câteodată și de “la nivel”. Totodată, ne face cunoscută înrâncenarea de a reuși. Ocupă, pe rând, fel de fel de funcții de răspundere, excelează managerial și,...în paralel înțelepciunea(“Sapiență” de care făcea vorbire Ioan

Munteanu!), talentul scriitoricesc îl ridică pe o treaptă superioară ca poet și autor de numeroase aforisme.

De poeziile/poeme ale autorului am luat cunoștință din aceleași două volume întrucât, în numeroase locuri, se autocitează cu fragmente semnificative din lirica publicată. În adevăr, precum au afirmat criticii literari avizați, G. Țărălungă se situează pe o poziție clasicistă , ține cu fermitate de prozodie, rimele găsite frizează perfecțiunea, cezura și cadența ritmică conferă eufonie creațiilor sale, fără a mai pomeni de mesajul sumliminal ori de metafora meșteșugită.

O atenție deosebită ne-a atras volumul de creație epică, sub formă de jurnal, intitulat metaforic “Revanșa cugetului”. Ne vom apleca analiza pe text, găsim că printre rândurile de existență cotidiană oarecum banală se ascund idei ontologice, având efect de persuasiune asupra cititorului. Structura epică a **jurnalului** conține un cuvânt de început, o postfață și patru capitole care urmăresc, în ordine cronologică, evoluțiile fiziologice ale unor afecțiuni diagnosticate cu doză ridicată de certitudine. Jurnalul începe pe data de 18 septembrie 2012, când. “Diagnosticul a fost pus: pare că mă pierd, însă de viață mă voi agăța...”(pag. 7, op. cit.) Până pe data de 27 ianuarie 2013 găsim o înșiruire de cugetări , rezultat al șocului emoțional produs de enunțul diagnosticului implacabil. De aici și până pe data de 12 februarie 2015, viața autorului se scurge moment cu moment, între spitalizări, cu reveniri optimiste și recidive îngrijorătoare. Pe tot parcursul, autorul își pigmentează amintirile cu fragmente din propriile creații ori altor confrăți. Începând cu data de 13 septembrie 2014, însemnările cotidiene sunt finalizate cu câte o cugetare dintre cele 12. 221 concepute de-a lungul timpului.

Această dată(12 februarie 2015) reprezintă o finalitate. Fusesse operat(de splină) și ultimele analize duceau la formularea: “Se poate concluziona că în acest moment nu se mai recomandă niciun tratament specific”(pag. 394, op. cit.) Cu alte cuvinte, “...mă aflu într-o stare nu de vindecare, ci de **remisiune** ,...”(Ibidem)

Despre puterea gândului, ori a cugetului, cum afirmă autorul, se poate spune că are influențe benefice. Dacă, spre pildă, toată omenirea, la un moment, ar cugeta același lucru, acela s-ar înfăptui întocmai. Din cartea dlui Gheorghică Țărălungă se desprinde concluzia potrivit căreia voința, gândirea pozitivă a unui pacient, speranța și credința sa pot provoca orice vindecare a disfuncțiilor fiziologice. Creierul uman dispune de atâtea capacități pe care doar le bănuim. Va veni vremea când creierul uman va fi obligat „să lucreze” la toată capacitatea. Atunci suferința va fi eradicată. Cu alte cuvinte, cartea autorului Gheorghică Țărălungă este un veritabil stenic pentru psihicul uman, susținând speranța.

Jenică CHIRIAC

2020, Considerații personale:

Și criticii, și admiratorii scrierilor mele cred că au greșit, considerând că au intenționat să se refere la o altă persoană, nicidecum la aceea a mea! Dacă vreți să știți care este adevărul, ***căutați și veți afla...***

Ceea ce am așternut pe hârtia tipografică consider că nu este deloc prea rău, precum susține un critic-procuror, cum l-am numit în altă carte, dar nici nu scânteiază de talent cuvintele, chiar dacă le-am cioplit cu multă trudă și cu intensă migală.

Criticii mi se par prea grăbiți să rostească rechizitoriul, iar laudele, recunosc că mă emoționează, ci

nu mă agită precum acuzațiile nedrepte, au o oratorie surprinzător de elevată pe care, poate, că nu o merit.

Între a fi înlănțuit în pustiu, în afara Cetății literare, de asprimea criticii și a mi se înălța talentul scriitoricesc pe un podium superior, prefer o împăcare prietenească a acestora, spre liniștea năzuințelor pe care le am. Mi-am dorit să cuceresc piscuri semețe, dar mi-a fost și teamă să nu mă prăbușesc în văgăunile neștirii!

Prefer să rămân pe un loc numai al meu, de unde pot să privesc cerul și orizontul fabulos al chemărilor pe care mi le adresează miraculoasa viață.

De-mi va mai fi dată ocazia să aflu vorbe aspre, aprecieri îngăduitoare ori păreri laudative, le voi consemna în continuare, în intenția de a lăsa ideile să se cunoască și să se înțeleagă unele pe altele. Va izbucni, până la urmă, un șuvoi de adevăr, ca o decizie așteptată, dreaptă și convingătoare!

Despre laudă știu că fardează realitatea cu străluciri false și o judec cu prudență, dar un Laudatio corect și sobru îl accept, căci om sunt, supus amăgirilor. Am dedicat câteva zeci de aforisme laudei, arătându-i virtuțile, dar și hipnoza pe care o exercită asupra multor oameni năpăstuiți de vanitate.

Privind critica însă, pot afirma că îi accept rolul educativ și purificator, dar când este făcută superficial, mai mult de a se evidenția pe sine și cu atitudine de procuror și de judecător absolut, atunci o ignor, chiar neținând cont de unele adevăruri pe care le conține. Tocmai de aceea, după o dispută literară, avută cu un critic purtător al unor veleități de geniu, am scris câteva sute de reflecții cu privire la critică, atât despre rolul ei, cât și despre tendințele de a se situa deasupra oricăror păreri literare și a desconsidera ceea ce nu se potrivește pe calapodul erudiției pe care crede că o posedă cu prisosință.

În cartea mea *Critică și blestem*, Ed. Olimpia, Brăila, 2011, am dezbătut o asemenea temă, la care, spre măhnirea mea, nu am mai primit niciun răspuns, ca o dovadă pură de desconsiderare a unui creator, fie el și un imperfect șlefuitor de cuvinte, dar, mai degrabă, ca o demonstrație de *înțelepciune*, că ar ști, vezi Doamne, să renunțe cel dintâi...

Dar iată ce scriam la pagina 99:

“Nu pot să tac! Prin catrene spun ceva! Strig, implor, abjur! Este o invocare a unui alt Destin. Ce aberații că aparțin altei ere! Mă adresez acestui nou ev: Trezește-te, Critică! De fapt, tu nu ești în somnolență, tu te afli în profundă transă. Încă te simți o redută care apără utopii, însingurări, nedreptăți și închisoarea. Ești bolnavă, suferi de înjosirea de care n-ai fost scutită altădată și de care nu te-ai debarasat; nu știi cum, dar nici nu încerci. Dezbracă-te de *țoalele roșii* ce ți-au fost impuse spre a speria lumea, ca orice cârpă de aceiași culoare, taurii de pe uliță.

Primenește-te! Îmbracă-te în robă și apără Cuvântul, dacă este scâlcit, dar nu-l înjunghia cu sabia urii, de nu ești crezută. Te-am mai rugat și altădată să-l lași pe necruțătorul Cronos să-l renască veșnic pe cel ce scrie ori să-l îngroape în uitare. Viața și moartea nu-ți aparțin! Rostul tău este să perfecționezi, să ridici cât mai sus intențiile creatorului, nu să-l afunzi în mofturi, șabloane ori pretenții. Să nu stârnești furtună, să nu spargi cu ciocanul marmura neșlefuită, să nu învăpăiezi rugul presupușilor eretici de la credința literaturii!

Critică, tu nu ești Savonarola!

Fiecare din noi purtăm sublima povară de a îndepărta ceea ce este deformat și de a ne implica în rosturile care ne împresoară. Este nu doar o datorie, este o nevoie. Chiar scriam că: *faci parte din epoca ta atunci*

când te regăsești în spiritul ei; idealuri, speranțe, credință. Iar eu mă regăsesc în miezul vremurilor în care am existat, chiar dacă am fost trimis în urmă cu un secol...

Când eu scriam versurile mele împresurat de sentimentul revoltei, gândeam că poate se vor ivi conștiințe, că vor fi îndemnuri la împotrivire. Nu m-a ispitit niciodată lauda, salamalecurile, omagiile...O, ce *înălțare* de spirit aveau lingușirile acestea! Îți permiteau să te ridici – o, nu, scuzați, să te cocoți peste sufletele altora!

Sunt mândru și fericit că *n-am asimilat* asemenea nemernicii! Știu că n-am limbajul poeziei de astăzi, în partea ei frumoasă, dar nici nu cred că versurile mele sunt de prin *alte lumi*, că ele sunt o... sanscrită a sufletului.

Mă întrebam dacă nu cumva s-or fi imprimat în cugetul criticului unele idei ale mele neîncrezătoare în critică, nelipsite în cartea *Labirintul aforismelor*, titlul *Critică*, și va fi declanșat teribila sancțiune: *n-a asimilat*? Acesta ar putea fi un exemplu: *Numai atunci când critica își însușește suferința elaborării operei, poate afirma geniul propriei creații; când durerea este ocolită, se aplică doar etichete și se exprimă indiferențe.* Parcă s-ar potrivi, nu?

Conchideam, spre final, cu precizarea că pledoaria mea pentru destinul unor versuri n-a fost determinată de nicio condiție de geniu a vreunora dintre ele, ci s-a dorit o pavază a demnității, a conștiinței lor din vremurile în care cei înzestrați cu harul divin al cuvântului, cei mai mulți dintre ei, au păcătuیت tăcând sau au imaginat doar un derutant verbiaj.

În lumea însetată de frumusețe ascunderea răului este un atac direct asupra libertăților și speranțelor omenești. În aceeași măsură o critică nelegiuită, mârșavă în conținut, este un stigmat aplicat cu brutalitatea nepăsării

pe viața unui om vinovat pentru că nu a vrut să greșească deloc. Aceasta este un afront perfid la demnitatea umană!

După ce o viață întreagă te dedici unui ideal, îi sorbi tănuirile frumuseților, dar și îi slujești cu trudă și devotement dezlănțuita sa chemare, după ce capeți încrederea în tine însuți , primind deseori considerația oamenilor din jurul tău și chiar a unor cărturari familiarizați cu preocupările tale, te trezești într-o clipă cu excluderea din zona ideatică și care ți-a fost *leagăn, cămin, nădejde și altar de suflet*.

Aceasta nu pentru că așa a decis comunitatea în care viețuiești ori mentorii ei, și care te acceptă cu onoare, ci așa a dispus temnicierul unor exigențe arbitrare, trăgând zăvorul către orizontul visat. Afundând pe alții pentru a se înălța pe sine, răstoarnă înțelesurile și valorile în care crezi. Trăiești într-o lume care nu este și a ta. Ajungi să rătăcești neștiind încotro te îndrepti, negăsindu-te niciunde. Propriul tău univers se restrânge, ajungi să dispari într-o implozie dureroasă a ființării; inexistența te absoarbe! Ai depășit limita prestabilită de puterea absolută a unei anumite critici și ești condamnat să dispari. Atât! *Nu mai departe! (Nec plus ultra!)*

După o aureolă de simțăminte, o nimicnicie impusă de hazardul unor cugete aprinse nu de focuri sacre, ci de zgura unor pofte nepotolite ce le bântuie existența distrugătoare. Dar poate că pe o asemenea atmosferă finală mai pesimistă a mizat severa și arbitrara critică. Este ambianța care îi convine, ungherrul ei întunecat în care hă-hă-ește, *râde orgiastic, zâmbește angelic* înainte de a săvârși un act de cruzime. Dar, ca-n atâtea alte cazuri, și de data aceasta se înșală, o bântuie zadarnic pustiul de neomenie.

Am puterea să renasc din propria-mi durere; chiar această carte nu este decât un simplu...bobârnac,

înfruntând nefericita critică. Am supraviețuit patruzeci și cinci de ani în comunism, scriindu-mi în ascunzișuri gândurile și fiind la orice prilej, măcar atât cât se putea, un *Ghiță contra* față de abuzurile de tot felul. Acum însă, când răutatea se insinuiază în multiple manifestări comportamentale, chiar dacă nu-s de același calibru amenințător, se cuvine să atenționăm veghea, spre a nu lăsa nicio faptă care se asociază cu *bârfulița* să ne mai mângălească existența cu nimic, mai ales când își desfășoară unele ambiții și mofturi personale. Dacă vom admite să fim nu criticați în virtuțile adevărului și ale buneii cuviințe, ci după calapoade proprii, ca să nu spun ambiții *c-așa vreau*, vom permite ca abuzul să evolueze în malformații care încep cu nedreptatea și cu persecuția.

Aici poate să ducă, precum a mai făcut-o nu prea demult, *amuzamentele nevinovate* încărcate, de fapt, în exprimare de pură perfidie. Pentru a împiedica asemenea manifestări nu este nevoie de a institui un *front comun*, ci doar de replica fiecărui om vizat, cât și de exprimarea opiniilor de către alți critici și de către personalități culturale. Dacă acest fapt nu se va întâmpla, înseamnă că și informațiile de acest fel nu sunt cunoscute, dar și că ne complacem încă într-o atitudine de indiferență. Or indiferența este țara tuturor nelegiuirilor! Indiferența este o adevărată erezie a existenței, ea însăși acuzându-se; dar cine să audă? Eu sunt însă pe deplin fericit că am avut ocazia, puterea și virtutea de a mă apăra, de a înfrunta o critică făcută de dragul ei însăși, ca un amuzament ziaristic, și de a fi putut să mă adresez cititorilor ca unui *divin juriu!*

În situația în care respectabilul critic va fi găsit vinovat, va avea totuși din partea mea deplină iertare și caldă înțelegere, știind să-l respect și să-l apreciez pe cel înfrânt; *vai de cei învinși!* (*Vae victis!*)”

Am intenționat să sfârșesc aici adnotările mele, evitând să aprofundez atitudinea critică pe care un mare specialist în acest domeniu o face cu privire la cărțile, cum se exprimă, **proaste**, scrise de câteva sute de autori, așa cum reiese dintr-o carte a sa cu pretenții docte.

Dacă fiecareia dintre acestea îi sunt nominalizate în mod distinct felul greșelilor și o anumită atitudine literară, acest aspect nu poate constitui neaparat un reproș de inexactitate sau de exagere adus criticului. Ca acesta să aibă orice părere despre cărțile nominalizate de domnia sa nu poate fi pus în discuție. *Este dreptul lui!* Fiecare dintre autorii criticați într-un anume fel au libertatea de a accepta sau nu cele de care sunt incriminați, pot desconsidera ori acuza de orice și chiar se pot revolta. Oricum, nu este ceva foarte, foarte grav! Vom vedea că altceva este catastrofal!

Ce se întâmplă însă dacă față de cele ce s-au spus despre fiecare carte se adaugă și înțelesul cuvintelor din partea introductivă a cărții criticului, care se referă la toate volumele, de fapt la părinții acestora, la niște oameni care au vina unor intenții, dacă nu chiar a unor realizări onorabile, sau nu au niciun păcat, de nu cumva și acest motiv este criticabil!? Deci cărții fiecareia, inclusive a celei ce-mi aparține și care a fost nominalizată doar cu acele nedrepte erori arătate mai înainte, în datele de 14.09.2007 și 30.03.2010, i s-a agățat de copertă, de către critic, partea introductivă, care este redată în pag. 5/6 astfel: (*Sublinierile îmi aparțin, precum și scurtele comentarii.*)

“În ultimii ani am citit mai mult de o mie de cărți proaste. Despre patru-cinci sute dintre ele am scris în diverse reviste și am vorbit la radio. Două sute cinzeci din scurtele mele comentarii critice sunt reproduse în cartea de față.

De ce m-am angajat în această acțiune neglorioasă, dezaprobată de unii cunoscuți ai mei(care consideră că o carte proastă trebuie trecută sub tăcere)? Dintr-o plăcere perversă de a răscoli în maldărilor de deșeuri ale literaturii? Din dorința de a-mi afirma superioritatea, răbind sensibilitatea unor autori lipsiți de talent? Nici vorbă de așa ceva. Am făcut-o (știu că sună demagogic – în România, în momentul de față tot ce e frumos și cinstit sună demagogic) dintr-un sentiment al datoriei.(*Nu aveau dreptate cunoștințele... n.n.*)

Asist, de multă vreme, la revărsarea de literatură fără valoare în spațiul public, comparabilă cu o mare neagră. Nu este vorba de excepții nefericite, ușor de ignorat, ci de un adevărat fenomen, care mărește răul de care suferă oricum în prezent literatura română: scădere vertiginoasă a numărului de cititori ai ei.

Prin lirica mea, nu pot să asist fără să reacționez în vreun fel la distrugerea a ceva important – în cazul acesta la distrugerea prestigiului de care se bucură literatura, la noi, de aproape două sute de ani. Drept urmare, am hotărât să intervin, cu mijloacele modeste de care dispun, identificând și examinând atent fiecare carte proasă în parte(și nu perorând împotriva fenomenului în general, ceea ce nu ar folosi nimănui, întrucât fiecare autor de maculatură ar crede că mă refer la altcineva decât la el.)

Nu am nicio plăcere să pun pe cineva la zid. Și nici n-o fac. Îi stimez pe toți aceia care scriu, fie și tâmpenii, pentru faptul în sine că scriu. Că aspiră la ceva mai înalt decât viața prozaică de fiecare zi. (*Nu urmăresc să distrugă prestigiul literaturii române?- n.n.?*) Campania pe care o duc nu este îndreptată împotriva lor, ci împotriva cărților lor. (*Cartea este parte din viața autorului, sunt una și aceeași –n.n.*) Mi-aș dori chiar ca ei să se asocieze , detașându-se de ceea ce au scris și trecând

de aceeași parte a baricadei ca mine, dintr-un devotement sincer față de literatură.

În sfârșit, mai există un motiv care m-a făcut să pierd atâta timp cu citirea unor scrieri ratate, un motiv care nu ține de simțul răspunderii, ci de o plăcere a spectacolului. Cărțile pe care le-am parcurs constituie un carnaval al prostiei omenești, al prostie care stă ascunsă în fiecare om, prost sau inteligent și așteaptă să se manifeste cu exuberanță. (*Ascunzi asemenea prostie?- n.n.*) Îmi place, recunosc, să privesc acest spectacol, imprevizibil, pitoresc, și să râd orgiastic. Toată viața mi-a plăcut să râd, nu de cineva, ci cu cineva de ceva. Să râd, de data aceasta, cu cititorii și, cu puțin noroc, chiar cu autorii în cauză, (*Măi, fir-a-i tu! – n.n.*) de tot felul de combinații de cuvinte care seamănă cu literatura, dar nu sunt literatură.

Nu întâmplător am lăsat deoparte cărțile doar mediocre, anoste, nerelevante și le-am preferat pe cele de o stupiditate excesivă. Sunt și excepții, consemnez uneori și ceea ce este doar lipsit de relief și ușor de uita, dar în prim-plan aduc de cele mai multe ori prostia spectaculoasă...”

Fapta criticului nu are nicio scuză susținută de iubire omenească ori de motive, întra-adevăr, literare, ci ține de **interese meschine, de lipsa de curaj** de a eticheta direct cu asemenea, să le spun, doar epitete, ci nu acuzații, calomnii ori desconsiderări. Să fie oare și o mare **doză de înfumurare, și o parșivă lașitate? În mod sigur este și o trădare a virtuților literare!**

Oare unde ne sunt, Doamne, mari noștri cărturari, Iubitori de sfântă glie și în luptă brațe tari?!

Ne-mbrăcăm în haine scumpe și ne credem semize! Țara ne este-n durere, multe-s lacrimile ei!

Hei ! Treziți-vă voi, oameni ce spuneți c-aveți
menirie

Să stârpiți răul din lume ori țintiți numai măririe?

Vom mai trăi și vom vedea cum cad brume peste
noi, Aduse de vremuri rele, de ne fac zilele sloi!

Cine i-o fi pus pe unii să mă facă scriitor,

Că cerere eu n- am făcut, fiind simplu muritor!

Chiar de-aș vrea să intru-n tagma celor cu o
patalam...

Nu mi-ar da Criticul voie, că...scârție-o balama!

POSFATA

Trecură multă amărăciune, n-am mai primit nicio replică, semn că marele critic a bătut în retragere, să nu se afle despre sine și mai multe fapte rele. Consider că-i lașitate, așa cum a manifestat și când, cu dezinvoltură, a părăsit un cățel aflat în pragul morții, iar fapta o consideră bravă.

Ce va mai fi de-acum înainte nu mai are importanță; mi-am pierdut puterea de luptă, răpus de amărăciuni cumplete: În ziua de **18 septembrie 2012**, internat într-un spital, mi se stabilește un diagnostic implacabil: LIMFOM MALIGN NEHODGKINIAN CU CELULĂ MICĂ B; DE ZONĂ MARGINALĂ(SPLENIC); STADIUL IV A .

Am simțit că mă pierd, dar a trebuit să mă agăț de orice speranță de viață. Timp de opt sute șaptezeci și nouă de zile am trăit un cumplit zbucim, o permanentă luptă cu mine însumi și cu nemernicia bolii. Zilnic am consemnat starea în care mă aflu, disperările ori nădejtile, până când în data de 12 februarie 2015, după ultima intervenție medicală, ablația splenică, medicii au putut formula: ***Se poate concluziona că în acest moment nu se mai recomandă niciun tratament specific; mă aflu într-o stare nu de vindecare, ci de remisiune.*** Dar este destul. Analizele medicale o spun în fiecare an.

M-am putut considera un învingător; am avut credință, speranțe, putere de cuget, pe care le-am expus în cartea *Revanșa cugetului*, un adevărat tom de patrusute de pagini, Ed, Lucas, Brăila, 2018.

Dar n-a fost să cunosc însă o meritată liniște! **Un destin necruțător, după un chin timp de doi ani de zile, a curmat viața soției mele Elena - Cici, marea mea dragoste, inspiratoarea desăvârșirii mele.**

În amintirea ei am scris poemul cu zece mii de versuri intitulat ***Am rămas singur***, pe care, cu îngăduința sărăciei acestor vremuri, sper să-l pot publica în anul 2020, ca pe un semnal al apropierii față de semenii mei, mai îndurerați, poate, decât mine.

Cu acesta nu se sfârșește nimic din dragostea pe care divinitatea mi-a oferit-o în această viață; lacrimile continuă să îmi inunde sufletul! **Dragostea adevărată nu moare niciodată!**

CUPRINS ODISEEA UMANĂ

Introducere.....	2
OMUL	6
Precuvântare.....	7
I Ce vrei tu, omule, ce vrei?.....	9
II Omule, omule nu știi ce vrei.....	42
III La capăt de drum unde am ajuns?.....	56
IV Moarte nu există!.....	69
ÎNSEMNĂRI REVOLTĂTOARE	82
Câteva explicații.....	83
Însemnări de buzunar.....	86
Addenda.....	99
CEVA DESPRE PREFAȚĂ	103
Câteva cuvinte explicative.....	104
Primele cuvinte.....	106
Motourile.....	177
CĂUTAȚI ȘI VEȚI AFLA	183
Un mic cuvânt înainte.....	184.
Cuvinte scrise.....	186
Posfață.....	219

